

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

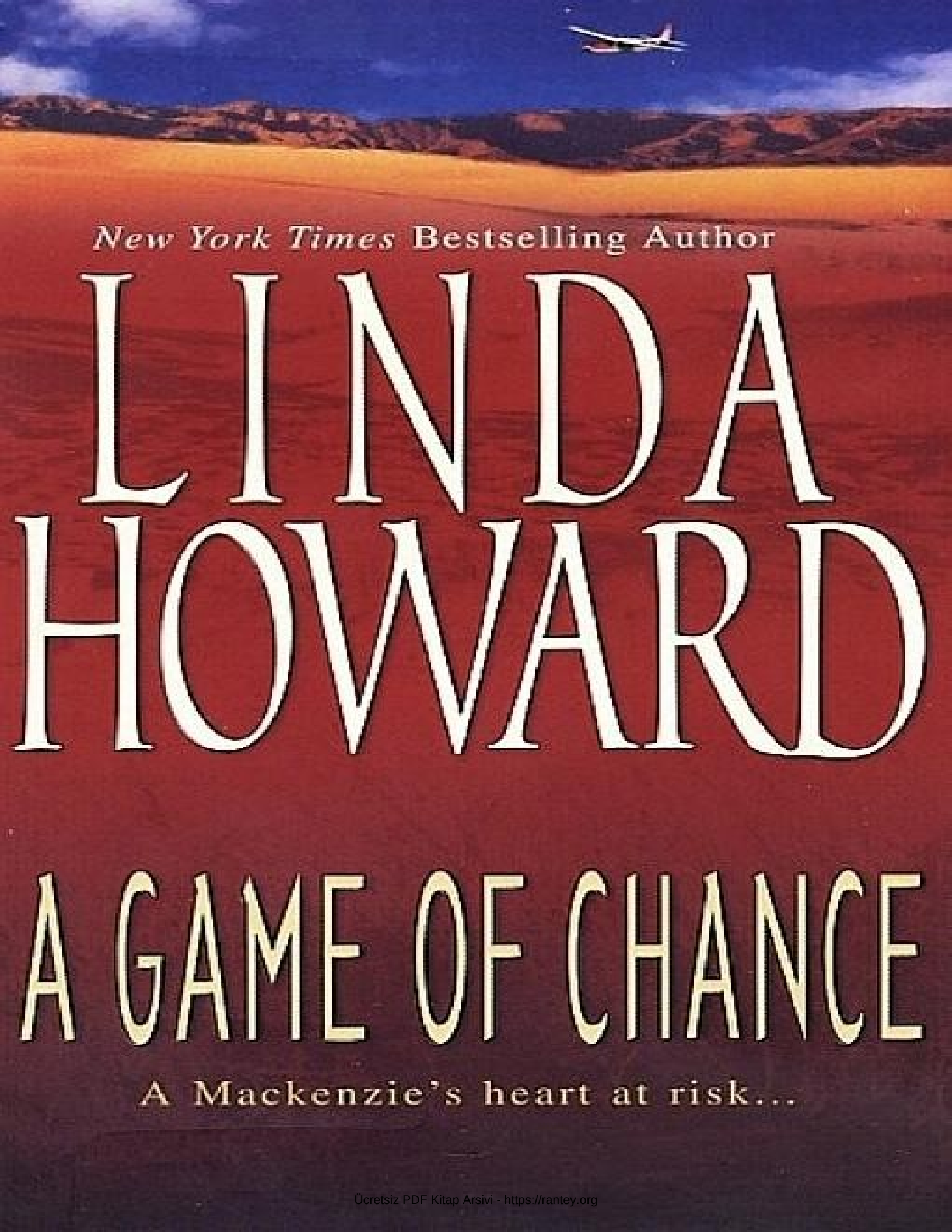
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times Bestselling Author

LINDA HOWARD

A GAME OF CHANCE

A Mackenzie's heart at risk...

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Bir Şans Oyunu

Linda Howard

Mackenzie's - 5. Kitap

İçindekiler

Başlangıç Birinci
Bölüm İkinci
Bölüm Üçüncü
Bölüm Dördüncü
Bölüm Beşinci
Bölüm Altıncı
Bölüm Yedinci
Bölüm Sekizinci
Bölüm Dokuzuncu
Bölüm Onuncu
Bölüm Onbirinci
Bölüm Oniki
Bölüm Onüçüncü
Bölüm
Ondördüncü
Bölüm Onbeşinci
Bölüm Sonsöz

Başlangıç

Wyoming'e geri dönmek -evine dönmek- Chance Mackenzie'de her zaman öyle yoğun bir duygu karışımı uyandırır ki, hangisinin daha güçlü olduğuna asla karar veremezdi, zevk mi yoksa akut rahatsızlık mı? Doğası ve yetiştirilme tarzı gereği -hayatının ilk on dört yılında hiç yetiştirilmemişti- yalnızken daha rahat olan bir adamdı. Yalnızsa, kendisinden başka kimse için endişelenmek zorunda kalmadan çalışabilirdi ve tersine, kendi iyiliği için endişelenerek onu rahatsız edecek kimse yoktu. Seçtiği iş türü sadece kendi eğilimlerini güçlendiriyordu, çünkü gizli operasyonlar ve anti-terörist faaliyetler hem gizli hem de dikkatli olmasını, kimseye güvenmemesini ve kimsenin kendisine yaklaşmasına izin vermemesini gerektiriyordu.

Ve yine de... Ve yine de, ailesi vardı. Yayılan, kavga eden, vahşice aşırı başarı gösteren, geri çekilmesine izin vermeyi reddeden.

izin verseler bile bunu yapabileceğinden emindi. O her şeyi saran kucağa geri dönmek, dalga geçilmek ve sorgulanmak -dünyadaki en ölümcül insanlardan bazılarının haklı olarak korktuğu, sarılıp öptüğü, üzerine titrediği, bağırıp çağırdığı ve... sanki herkes gibiymiş gibi sevdiği kendisiyle dalga geçilmesi- her zaman sarsıcı ve endişe vericiydi. Öyle olmadığını biliyordu; onlar gibi olmadığı bilgisi zihninin bir köşesinde hep vardı. Ama içinde onu bu kadar endişelendiren şeylere açlık duyan derin bir şey tarafından tekrar tekrar geri çekildi. Aşk korkutucuydu; kendinden başka kimseye ne kadar az güvenebileceğini erken ve zor öğrenmişti.

Hayatta kalmış olması bile dayanıklılığının ve zekâsının bir göstergesiydi. Kaç yaşında olduğunu, nerede doğduğunu, çocukken kendisine ne isim verildiğini, hatta bir ismi olup olmadığını bile bilmiyordu. Ne bir anne, ne bir baba, ne de onunla ilgilenen herhangi birine dair bir anısı vardı. Pek çok insan çocukluklarını hatırlamazdı ama Chance bu ihtimalle, yani onu seven ve onunla ilgilenen biri olduğu ihtimaliyle kendini rahatlatamıyordu çünkü çok fazla başka ayrıntı hatırlıyordu.

Küçük bir kasabadaki süpermarketin çöp kutusundaki elmalara ulaşmak için parmak uçlarında durmak zorunda kalacak kadar küçükken yiyecek çaldığını hatırlıyordu. Etrafında o kadar çok çocuk olmuştu ki, hatırladıklarını onların belirli yaşlardaki boyutlarıyla karşılaştırdığında, o zamanlar en fazla üç yaşında olduğunu tahmin edebiliyordu, belki de o kadar bile değildi.

Hava sıcak olduğunda hendeklerde uyuduğunu, soğuk ya da yağmurlu olduğunda ahırlarda, depolarda, barakalarda, el altında ne varsa saklandığını hatırlıyordu. Giymek için kıyafet çaldığını hatırlıyordu, bazen bahçede tek başına oynayan bir çocuğu yakalamak, onu alt etmek ve sırtındaki kıyafetleri almak gibi basit yollarla. Chance, hayatta kalmanın fiziksel zorluğu nedeniyle fiziksel olarak her zaman kendi boyundaki diğer çocuklardan çok daha güçlü olmuştu

-Ve aynı sebepten dolayı nasıl dövüşüleceğini de biliyordu.

Bir keresinde peşine takılan ve uyumak için yanına kıvrılan siyah-beyaz bir köpeği hatırlıyordu ve Chance bu sıcaklık için minnettar olduğunu hatırlıyordu. Ayrıca bir restoranın arkasındaki artıklardan çaldığı bir parça bifteğe uzandığında köpeğin onu ısırıldığını ve bifteği çaldığını da hatırlıyordu. Chance'in sol elinde hâlâ köpeğin dişlerinden kalan iki yara izi vardı. Köpek eti almıştı ve Chance bir gün daha aç kalmıştı. Köpeği suçlamadı; o da aç kalmıştı. Ama Chance ondan sonra onu kovdu, çünkü yeterince yiyecek çalmak

Kendini hayatta tutmak, köpek için de çalmak zorunda kalmadan yeterince zordu. Ayrıca, hayatta kalmak söz konusu olduğunda, her köpeğin kendisi için olduğunu öğrenmişti.

Bu dersi öğrendiğinde beş yaşında olabilirdi ama iyi öğrenmişti.

Elbette, hem kırsal hem de kentsel alanlarda, her koşulda nasıl hayatta kalacağını öğrenmek onu şu anda işinde bu kadar iyi yapan şeydi, bu yüzden erken çocukluğunun faydaları olduğunu varsayıyordu. Bunu göz önünde bulundursa bile, çocukluğunu bir köpeğe, hatta kendisini ısırarak o lanet ite bile zehir etmek istemezdi.

Gerçek hayatı, Mary Mackenzie'nin onu bir yol kenarında, zatürreye dönüşen ağır bir grip vakasıyla ölümcül bir şekilde hasta yatarken bulduğu gün başlamıştı. Sonraki birkaç günü pek hatırlamıyordu - çok hastaydı - ama bir hastanede olduğunu biliyordu ve korkudan çılgına dönmüştü, çünkü bu sistemin eline düştüğü anlamına geliyordu ve şimdi aslında bir mahkumdu. Belli ki reşit değildi, kimliği yoktu ve bu koşullar çocuk esirgeme kurumlarına haber verilmesini gerektiriyordu. Tüm hayatını böyle bir olaydan kaçınarak geçirmişti ve kaçmak için planlar yapmaya çalışmıştı, ancak düşünceleri belirsizdi, düzene sokulması zordu ve vücudu taleplerine cevap veremeyecek kadar zayıftı.

Ama tüm bunların arasında, yumuşak mavi-gri gözleri, açık gümüş kahverengi saçları, serin elleri ve sevgi dolu sesiyle bir melek tarafından yatırıldığını hatırlıyordu. Ayrıca, en derin korkusuna sakin ve tekrar tekrar hitap eden iri yarı, esmer bir adam da vardı. "Seni almalarına izin vermeyeceğiz," demişti iri adam, Chance ne zaman ateşin neden olduğu sersemlik halinden kısa süreliğine sıyrılrsa.

Onlara güvenmiyor, büyük melezin güvencelerine inanmıyordu. Chance kendisinin de yarı Kızılderili olduğunu anlamıştı ama ne önemi vardı ki, bu insanlara o lanet hırsız, nankör ite güvendiğinden daha fazla güvenebileceği anlamına gelmiyordu. Ama kaçamayacak, hatta mücadele edemeyecek kadar hasta ve güçsüzdü ve bu kadar çaresizken Mary Mackenzie onu bir şekilde bağlılıkla bağlamıştı ve asla kurtulmayı başaramamıştı.

Dokunulmaktan nefret ediyordu; eğer biri ona dokunacak kadar yakınsa, o zaman ona saldırarak kadar yakındı. Sanki akılsız bir et parçasından başka bir şey değilmiş gibi onu dürtten, dürtmeye çalışan ve hareket ettiren hemşireler ve doktorlarla mücadele edemiyordu. Dişlerini sıkarak, hem kendi paniğiyle hem de neredeyse baskın gelen dürtüsüyle mücadele ederek buna katlanmıştı

Çünkü onlarla dövüşürse zaptedileceğini biliyordu. Özgür kalmalıydı, böylece kendi gücüyle hareket edebilecek kadar iyileştiğinde kaçabilirdi.

Mantiken bazen hastaneden ayrılmış olması gerektiğini bilse de, sanki tüm zaman boyunca oradaymış gibi görünüyordu. Ateşten yandığında yüzünü soğuk bir bezle yıkıyor ve ona buz parçaları yediriyordu. Saçlarını taradı, başı kafatasının çatlayacağını düşündürecek kadar ağrıdığında alnını okşadı ve hemşireler yaptığında ne kadar telaşlandığını gördüğünde onu yıkamayı devraldı. Her nasılsa onu yıkadığında daha iyi dayanabiliyordu, gerçi hastalığında bile kendi tepkisine şaşırmıştı.

Ona sürekli dokunuyor, ihtiyaçlarını önceden tahmin ediyordu, öyle ki o daha rahatsızlığının farkına varmadan yastıkları kabartılıyor, çok sıcak ya da çok soğuk olmadan ısı ayarlanıyor, ateşi tepeden tırnağa ağrıttığında bacaklarına ve sırtına masaj yapılıyordu. Annesinin telaşına boğulmuş, onun tarafından kuşatılmıştı. Bu onu dehşete düşürmüştü ama Mary onun zayıf durumundan faydalanmış ve sanki bir ömür boyu hiçbir şey yapmamayı telafi edecek kadar sevgi dolu bakımı o birkaç güne sığdırmaya kararlıymış gibi acımasızca onu anneliğine boğmuştu.

O ateş dolu günlerde bir ara onun serin elini alnında hissetmekten hoşlanmaya, ağır göz kapaklarını açamadığında bile o tatlı sesi dinlemeye başladı ve bu ses onu derin, ilkel bir düzeyde rahatlattı. Bir keresinde bir rüya gördü, ne olduğunu bilmiyordu ama panik içinde uyandığında onu kollarıyla sarılmış, başını bir bebek gibi onun dar omzuna yaslamış, eliyle saçlarını nazikçe okşarken ona güven verici şeyler mırıldanırken buldu ve kendini rahatlamış ve bir şekilde... güvende hissederek tekrar uykuya daldı.

Şimdi bile onun bu kadar küçük olması onu hep şaşırtıyordu. Bu kadar acımasız ve demir gibi iradeli birinin iki metre boyunda ve üç yüz kilo ağırlığında olması gerekirdi; en azından o zaman hastane personeline, hatta doktorlara bile istediğini yaptırabilmesi mantıklı olurdu. Yaşını on dört olarak tahmin etmişti, ama o zaman bile hayatını ele geçiren narin kadından tam bir baş daha uzundu, ama bu durumda boyut önemli değildi; hastane personeli gibi onun karşısında da çaresizdi.

Mary Mackenzie'nin anneliğine giderek artan bağımlılığıyla savaşmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu, onu dehşete düşüren bir zayıflık, bir kırılganlık geliştirdiğini bilmesine rağmen. Daha önce Mary Mackenzie'yi hiç önemsememişti.

İçgüdüsel olarak bunu yapmanın duygusal alt yapısını açığa çıkaracağını biliyordu. Ama bilgi ve ihtiyat onu artık koruyamazdı; hastaneden çıkabilecek kadar iyileştiğinde, annesi olmaya karar veren kadını seviyordu, onu küçük bir çocuğun tüm kör çaresizliğiyle seviyordu.

Hastaneden ayrıldığında yanında Mary ve büyük adam Wolf vardı. Onu henüz terk etmeye dayanamadığı için, ailesine katlanmak için kendini hazırladı. Sadece kısa bir süre için, kendi kendine söz vermişti, sadece güçlenene kadar.

Onu Mackenzie Dağı'na, evlerine, kollarına, kalplerine götürmüşlerdi. O gün yolun kenarında isimsiz bir çocuk ölmüş ve onun yerine Chance Mackenzie doğmuştu. Chance, yeni kız kardeşi Maris'in ısrarıyla bir doğum günü seçtiğinde, belki de daha mantıklı olan evlat edinilmesinin kesinleştiği tarih yerine Mary'nin onu bulduğu günü seçmişti.

Daha önce hiçbir şeye sahip olmamıştı ama o günden sonra her şeye dolup taşmıştı. Hep aç kalmıştı ama artık yemek vardı. Öğrenmeye de aç kalmıştı ama şimdi her yerde kitaplar vardı, çünkü Mary kırılğan kemiklerine kadar bir öğretmendi ve ona bilgiyi yutabileceği kadar hızlı bir şekilde zorla yedirmişti. Nerede ve ne zaman olursa olsun yatmaya alışkındı ama artık kendi odası, kendi yatağı ve bir rutini vardı. Kıyafetleri vardı, yenileriymiş, özellikle onun için alınmışlardı. Onları başka hiç kimse giymemişti ve çalmak zorunda da kalmamıştı.

Ama en önemlisi, her zaman yalnızdı ve birdenbire etrafı bir aile tarafından sarıldı. Artık bir annesi, bir babası, dört erkek kardeşi, küçük bir kız kardeşi, bir baldızı, küçük bir yeğeni vardı ve hepsi de ona sanki en başından beri oradaymış gibi davranıyordu. Kendisine dokunulmasına hâlâ zar zor tahammül edebiliyordu ama Mackenzie ailesi ona çok dokunuyordu. Mary -anne- sürekli ona sarılıyor, saçlarını okşuyor, iyi geceler öpücüğü veriyor, üzerine titriyordu. Yeni kız kardeşi Maris, tıpkı diğer kardeşlerine yaptığı gibi onun da canına okuyor, sonra sıska kollarını beline doluyor ve "Bizim olduğun için çok mutluyum!" diyerek ona şiddetle sarılıyordu.

Böyle durumlarda hep şaşırır ve Mackenzie sürüsünün lideri olan ve artık Chance'in de babası olan iri adam Wolf'a ihtiyatlı bir bakış fırlatırdı. Küçük masum kızının Chance gibi birine sarıldığını görünce ne düşünüyordu acaba? Wolf Mackenzie masum değildi; Chance'i hangi deneyimlerin şekillendirdiğini tam olarak bilmese de, yine de

Yarı vahşi çocuğun içindeki tehlikeli damarı fark etmişti. Chance hep o bilen gözlerin onun içini görüp göremediğini, ellerindeki kanı görüp göremediğini, on yaşlarındayken öldürdüğü adamın anısını zihninde bulup bulamadığını merak etmişti.

Evet, büyük melez, ailesine aldığı ve oğlum dediği vahşi hayvanın türünü çok iyi biliyordu, Meryem gibi onu da tanıyor ve seviyordu.

İlk yılları Chance'e hayatın ne kadar riskli olduğunu, kimseye güvenmemesi gerektiğini, aşkın onu sadece savunmasız bırakacağını ve bu savunmasızlığın hayatına mal olabileceğini öğretmişti. Tüm bunları biliyordu ama yine de Mackenzie'leri sevmekten kendini alıkoyamamıştı. Zırhındaki bu zayıflık onu korkutmayı hiç bırakmamıştı ama yine de ailenin koynunda olduğu zamanlar tamamen rahatladığı tek zamanlardı, çünkü onların yanında güvende olduğunu biliyordu. Uzak kalamazdı, artık kendi başının çaresine bakabilecek bir adam olduğu için kendini uzak tutamazdı, çünkü onların ona, onun da onlara olan sevgisi ruhunu besliyordu.

Kalbine erişimlerini sınırlamaya çalışmayı bile bırakmış ve bunun yerine hatırı sayılır yeteneklerini onların dünyasını, hayatlarını olabildiğince güvenli hale getirmek için elinden gelen her şeyi yapmaya yöneltmişti. İşini zorlaştırmaya devam ettiler; Mackenzie'ler sürekli olarak genişlemelerle ona saldırdılar: erkek kardeşleri evlendi, ona sevmesi için baldızlar verdiler, çünkü erkek kardeşleri onları seviyordu ve artık ailenin bir parçasıydılar. Bir de bebekler vardı. O aileye ilk katıldığında sadece John vardı, Joe ve Caroline'in yeni doğan ilk oğulları. Ama yeğen yeğeni takip etti ve bir şekilde Chance de Mackenzie ailesindeki herkes gibi kendini bebekleri sallarken, altlarını değiştirirken, biberonlarını tutarken, ilk adımlarını atarken gamzeli küçük bir elin parmaklarından birini kavramasına izin verirken buldu... ve o gamzeli ellerin her biri onun kalbini de kavramıştı. Onlara karşı hiçbir savunması yoktu. Artık on iki yeğeni vardı ve bir yeğenine karşı, herkesi eğlendirecek kadar çaresizdi.

Eve dönmek her zaman sinir bozucuydu ama yine de ailesini özliyordu. Onlar için korkuyordu, kendisi için korkuyordu çünkü Mackenzie'lerin ona katladığı sıcaklık olmadan yaşayıp yaşayamayacağını bilmiyordu. Aklı ona bağlarını yavaş yavaş koparırsa ve kendini hem zevkten hem de acı potansiyelinden soyutlarsa daha iyi olacağını söylüyordu ama kalbi onu her zaman tekrar eve götürüyordu.

Birinci Bölüm

Chance motosikletleri severdi. Dar ve virajlı yolda kükreyerek ilerlerken bacaklarının arasındaki büyük canavar güçle zonkluyor, rüzgâr saçlarını okşuyor, vücudunu canavarla birlikte virajlara yaslıyor, böylece hayvan ve makine bir bütün oluyorlardı. Dünyadaki hiçbir motosikletin sesi Harley'inki gibi çıkmıyordu; o derin, öksürüklü gümbürtü tüm vücudunu titretiyordu. Motosiklete binmek onu her zaman erekte ederdi ve hız ve güce karşı verdiği içgüdüsel tepki onu eğlendirmekten asla geri kalmazdı.

Tehlike seksiydi. Her savaşçı bunu bilirdi ama bu insanların Pazar gazetelerinde okuyacakları bir şey değildi. Kardeşi Josh, bir savaş uçağını uçak güvertesine indirmenin onu her zaman tahrik ettiğini rahatlıkla itiraf etmişti. Josh'un deyiimiyle, "Orgazmın hemen altında kalıyor". İnşa edilen her jeti uçurabilen Joe yorum yapmaktan kaçındı ama her zaman yavaş ve bilmiş bir gülümsemeyle gülümsedi.

Hem Zane'e hem de kendisine gelince, Chance her ikisinin de belirli gergin durumlardan, genellikle kurşunların da dahil olduğu, altında bir kadın olmasından başka bir şey istemedikleri zamanlar olduğunu biliyordu. Chance'in cinsel ihtiyacı o zamanlarda çok şiddetliydi; vücudu adrenalin ve testosteronla dolup taşıyordu, canlıydı ve kendini içine gömüp tüm gerginliğini atabileceği bir kadının yumuşak bedenine umutsuzca ihtiyaç duyuyordu. Ne yazık ki, bu ihtiyaç her zaman beklemek zorundaydı: güvenli bir pozisyonda, hatta belki de tamamen farklı bir ülkede olana kadar beklemek; elinde uygun, istekli bir kadın olana kadar beklemek; ve hepsinden önemlisi, yatakta nispeten medeni olabileceği kadar sakinleşene kadar beklemek.

Ama şimdilik sadece Harley ve kendisi, yüzüne vuran tatlı dağ havası ve eve dönmenin verdiği sevinç ve korkunun içsel karışımı vardı. Annesi onu kasksız Harley sürerken görürse derisinden bir şerit koparırdı, bu yüzden kaskı yanında, koltuğun arkasına sıkıca tutturulmuş haldeydi. Onları ziyaret etmek için dağa doğru sakin sakin sürmeden önce takardı. Babası buna kanmazdı ama bir şey de söylemezdi çünkü Wolf Mackenzie yükseklerde ve vahşi uçmanın ne demek olduğunu biliyordu.

Bir tepeye tırmandı ve aşağıdaki geniş vadide Zane'in evi göründü. Ev büyüktü, beş yatak odası ve dört banyosu vardı ama gösterişli değildi; Zane içgüdüsel olarak evi aşırı dikkat çekmeyecek şekilde inşa etmişti. Olduğu kadar büyük görünmüyordu, çünkü bazı odalar yer altındaydı. Ayrıca evi mümkün olduğunca güvenli olacak şekilde inşa etmişti,

Her yönden sınırsız bir manzaraya sahip olacak şekilde konumlandırmış, ancak arazinin doğal oluşumlarını kullanarak tek bir yol dışında karadan erişimi engellemişti. Kapılar çelik ve son teknoloji ürünü kilitlere sahipti; pencereler kırılmazdı ve küçük bir servete mal olmuştu. Stratejik duvarların iç zırhı vardı ve bodruma bir acil durum jeneratörü yerleştirilmişti. Kaçış gerekli olduğunda bodrumda başka bir kaçış yolu da gizlenmişti. Evin etrafına hareket sensörleri yerleştirilmişti ve Chance motosikletini garaj yoluna sürerken, gelişinin çoktan sinyali aldığını biliyordu.

Zane ailesini bir hapishanede kilitli tutmuyordu ama gerektiğinde güvenlik önlemleri alınmıştı. İşleri gereği ihtiyatlı olmak gerekiyordu ve Zane her zaman acil durumlara karşı hazırlıklıydı, her zaman bir yedek planı vardı.

Chance motoru durdurdu ve bir dakika oturup duyularının normale dönmesine izin verirken elini rüzgârda savrulan saçlarında gezdirdi. Sonra sehpayı tekmeleyerek indirdi ve Harley'i üzerine yaslayarak attan iner gibi indi. Saklama bölmesinden ince bir dosya alarak geniş, gölgeli verandaya çıktı.

Sıcak bir yaz günüydü, Ağustos ortasıydı ve gökyüzü bulutsuz masmavi bir renkteydi. Atlar otlakta memnun bir şekilde otluyorlardı, ancak daha meraklı olan birkaç tanesi çitlere gelip gürültülü makinenin araba yoluna girmesini kocaman, sıvı siyah gözlerle izliyordu. Arılar Barrie'nin çiçeklerinin etrafında vızıldıyor ve kuşlar ağaçlarda durmadan ötüyordu. Wyoming. Ev. Çok uzakta değildi, Mackenzie'nin Dağı, dağın tepesinde ona verilen geniş ev... hayat ve bu dünyada onun için önemli olan diğer her şey.

"Kapı açık." Zane'in alçak ve sakin sesi kapının yanındaki dahili telefondan geliyordu. "Ofisteyim."

Chance kapıyı açtı ve içeri girdi, koridorda Zane'in ofisine doğru yürürken çizmeli ayakları sessizdi. Küçük tıkırtılarla kapı kilitleri arkasından otomatik olarak devreye girdi. Ev sessizdi, yani Barrie ve çocuklar evde değildi; Nick evin herhangi bir yerinde olsaydı ciyaklayarak ona koşar, kendini onun kollarına atar, bozuk İngilizcesiyle durmadan gevezelik eder, bir yandan da yüzünü iki küçük elinin arasına sıkıştırarak Nick'in dikkatinin ondan ayrılmamasını sağlardı -sanki başka tarafa bakmaya cesaret edebilirmiş gibi. Nick kararsız patlayıcılardan oluşan küçük bir paket gibiydi; en iyisi hava durumunu gözlemekti.

Zane'in ofisinin kapısı beklenmedik bir şekilde kapanmıştı. Chance bir an durakladı, sonra kapıyı çalmadan açtı.

Zane masanın arkasındaydı, bilgisayar açıktı, pencereler sıcak ve temiz havaya açıktı. Kardeşine ender rastlanan sıcak gülümsemelerinden birini takındı ve "Bastığın yere dikkat et," diye öğüt verdi. "Munchkinler güvertede."

Chance otomatik olarak yere baktı, zemini kontrol etti ama ikizlerden birini göremedi. "Nerede?"

Zane sandalyesinde biraz geriye yaslandı ve etrafta yavrularını aradı. Onları görünce, "Masanın altında. Seni içeri aldığımı duyunca saklandılar."

Chance kaşlarını kaldırdı. Bildiği kadarıyla on aylık ikizlerin kimseden ya da hiçbir şeyden saklanma gibi bir alışkanlıkları yoktu. Daha dikkatli baktı ve Zane'in masasının örtüsünün altından dört tombul, gamzeli bebek elinin çıktığını gördü. "Bu konuda pek de iyi değiller," diye gözlemledi. "Ellerini görebiliyorum."

"Onları rahat bırakın, bu işte yeniler. Daha bu hafta yapmaya başladılar. Attack oynuyorlar."

"Saldırmak mı?" Gülme isteğiyle savaştan Chance, "Ne yapmam gerekiyor?" diye sordu.

"Sadece orada dur. Sürünebildikleri kadar hızlı bir şekilde siperden fırlayacak ve seni ayak bileklerinden yakalayacaklar."

"Herhangi bir ısırma söz konusu mu?"

"Henüz yok."

"Tamam. Beni yakaladıklarında bana ne yapacaklar?"

"Henüz o kısma gelmediler. Şimdilik sadece kendilerini toparlıyor ve kıkırdarak orada dikiliyorlar." Zane düşünerek çenesini kaşıdı. "Belki sizi tutmak için ayağınıza otururlar ama çoğunlukla ayakta durmayı oturmaya razı olmayacak kadar çok seviyorlar."

Saldırı patlak verdi. Zane'in uyarısına rağmen Chance biraz şaşırmıştı. Bebeklere göre oldukça sessizdiler. Hassasiyetlerini takdir etmek zorundaydı; kendilerini masanın altından hızlı bir emeklemeyle fırlattılar, tombul küçük bacaklar pompalandı ve aynı muzaffer kargalarla kendilerini ayak bileklerine bağladılar. Gamzeli eller kot pantolonunu kavradı. Soldaki bir saniyeliğine ayağının üzerine düştü, sonra bu taktiğin daha iyi olduğunu düşündü ve kendini dik bir pozisyona çekmek için döndü. Bebek

Kollarını dizlerine doladı ve iki küçük fatih sevinçle ciyakladılar, fokurdayan kıkırdamaları her iki adamdan da kahkahalar yükselmesine neden oldu.

"Harika," dedi Chance hayranlıkla. "Yırtıcı bebekler." Dosyayı Zane'in masasına fırlattı ve küçük savaşçıları kucağına almak için eğildi, her birinin bezli poposunu kaslı bir önkolun üzerine yerleştirdi. Cameron ve Zack ona sırttılar, her biri aynı gamzeli suratla parlayan altı minik beyaz bebek dişi ve hemen küçük şişman elleriyle yüzünü okşamaya, kulaklarını çekmeye, gömleğinin ceplerini karıştırmaya başladılar. Bu sanki iki kıvranan, son derece ağır şekerlemenin saldırısına uğramak gibiydi.

"Aman Tanrım," dedi şaşkınlıkla. "Bir ton ağırlığındalar." Onları gördüğünden bu yana geçen iki ay içinde bu kadar büyüdüklerini tahmin etmemişti.

"Neredeyse Nick kadar büyükler. Hala onlardan daha ağır ama yemin ederim daha ağır hissediyorlar." İkizler sağlam ve güçlü yapılydı, küçük oğlanlar şimdiden Mackenzie erkeklerinin boyutlarını gösteriyordu, Nick ise büyükannesesi Mary kadar zarıftı.

"Barrie ve Nick nerede?" Chance, güzel baldızını ve coşkulu, neşeli, şeytani yeğenini özleyerek sordu.

"Ayakkabı krizimiz vardı. Hiç sorma."

"Nasıl ayakkabı krizi yaşarsın?" Chance dayanamayarak sordu. Zane'in masasının karşısındaki büyük, rahat sandalyeye oturdu ve bebekleri daha rahat bir şekilde kucağına oturttu. Kulaklarını çekmeye olan ilgilerini kaybettiler ve birbirlerine gevezelik etmeye başladılar, uzandılar, kollarını ve bacaklarını doladılar, sanki anne karnında oluşurken bildikleri yakınlığı arıyorlardı. Chance farkında olmadan onları okşadı, tenlerinin yumuşaklığının, kollarında kıvranan bebeklerin hissinin tadını çıkardı. Tüm Mackenzie bebekleri, tüm geniş aile tarafından sürekli ve sevgiyle dokunulmaya alışkın olarak büyüdü.

Zane ellerini başının arkasında birleştirdi, iri ve güçlü vücudu gevşedi. "Önce parlak, siyah, rugan Pazar ayakkabılarını seven üç yaşında bir çocuğunuz var. Sonra da Oz Büyücüsü'nü izlemesine izin vererek ciddi bir taktik hata yapıyorsunuz." Sert ağzı seğirdi ve soluk gözleri eğlenceyle parladı.

Chance'in kıvrak zekâsı bağlantıyı hemen kurdu ve söz konusu üç yaşındaki çocukla olan tanışıklığı mantıklı bir varsayımında bulunmasını sağladı: Nick onun bir çift kırmızı ayakkabıya sahip olması gerektiğine karar vermişti. "Onları boyamak için ne kullandı?"

Zane iç çekti. "Ruj, başka?" Her genç Mackenzie rujla ilgili bir olay yaşamıştı. Bu bir aile geleneği idi, John iki yaşındayken Joe'nun üniformasındaki etkileyici meyve salatası sıralarını yeniden renklendirmek için annesinin en sevdiği ruju kullandığında başlamıştı. Caroline etkileyici bir şekilde öfkelenmişti, çünkü bu renk artık üretilmiyordu ve yeni bir tüp bulmak, Joe'nun kazandığı madalyaları ve yaptığı hizmetleri temsil eden küçük renkli çubukları değiştirmekten çok daha zordu.

"Sadece silemedin mi?" İkizler kemer tokasını ve fermuarını keşfetmişlerdi ve Chance onu soymaya çalışan meşgul küçük elleri hareket ettirdi. İkizler aşağı inmek için kıvranmaya başlayınca eğilip onları yere yatırdı.

"Kapıyı kapat," diye talimat verdi Zane, "yoksa kaçacaklar."

Chance arkasına yaslanarak uzun kolunu uzattı ve tam zamanında kapıyı kapattı. İki bebek bezli kaçış sanatçısı neredeyse kapıya ulaşmıştı. Özgürlüklerinden mahrum bırakıldıklarında, dolgulu altlarının üzerine çöküp durumu değerlendirdiler ve ardından odanın çevresinde sürünerek devriye gezmeye başladılar.

"Bilseydim silerdim," diye devam etti Zane, ses tonu yumuşaktı, "bilseydim silerdim. Ne yazık ki Nick ayakkabıları kendisi temizledi. Onları bulaşık makinesine koydu."

Chance bir kahkaha çılgılığıyla başını geriye attı.

"Barrie dün ona yeni bir çift ayakkabı aldı. Nick'in ne giymek istediği konusunda her zaman ne kadar kararlı olduğunu bilirsiniz. Ayakkabılara şöyle bir baktı, çirkin olduklarını söyledi, oysa tıpkı mahvettiği ayakkabılar gibiydiler ve denemeyi bile reddetti."

"Doğrusunu söylemek gerekirse," diye düzeltti Chance, "söylediği şey onların 'çirkin' olduğuydu." Zane noktayı kabul etti. "Yine de L'leri konusunda iyiye gidiyor. Pratik yapıyor, lolipop gibi gerçekten önemli kelimeleri kendi kendine tekrar tekrar söylüyor."

"'Dance' yerine 'Chance' diyebiliyor mu?" Chance sordu, çünkü Nick inatla onun adını söyleyemediğini kabul etmeyi bile reddediyordu. Diğer herkesin yanlış söylediğinde ısrar ediyordu.

Zane'in ifadesi tamamen donuktu. "Hiç şansın yok."

Chance bu kelime oyunu karşısında homurdanarak keşke sormasaydım dedi. "Anladığım kadarıyla Barrie küçük sevgilimi kendi ayakkabılarını seçebilmesi için alışverişe götürmüş."

"Aynen öyle." Zane dolaşan yavrularını kontrol etmek için başını çevirdi. Sanki onun ebeveynlik uyarısını bekliyorlarmış gibi önce Cam, sonra da Zack popolarının üzerine çöküp kısa uyarı çığlıkları attılar, bir yandan da babalarını beklenti içinde izliyorlardı.

"Beslenme zamanı," dedi Zane, masanın arkasındaki küçük soğutucudan iki şişe alabilmek için sandalyesini döndürerek. Birini Chance'e uzattı. "Bir çocuk kap."

"Her zamanki gibi hazırlıklısın," diye yorumladı Chance ikizlerin yanına gidip birini kucağına almak için eğilirken. Bebeği havaya kaldırarak, sahip olduğunu düşündüğü bebeğe sahip olduğundan emin olmak için kaşlarını çatan küçük yüze kısa bir süre baktı. Zack'ti, tamam. Chance hangi ikizin hangisi olduğunu tam olarak nasıl bildiğini söyleyemiyordu, ailedeki herhangi biri nasıl bilebilirdi ki, çünkü bebekler o kadar birbirinin aynısıydı ki, çocuk doktorları onlara kimlik bilekliği takmayı önermişti. Ancak her ikisinin de ifadelerine yansıyan o kadar belirgin kişilikleri vardı ki, ailede hiç kimse ikizlerden birini diğeriyle karıştırmadı.

"Hazırlıklı olmalıyım. Barrie onları geçen ay süttten kesti ve akşam yemeği için beklemek zorunda kalmaktan pek hoşlanmıyorlar."

Zack'in yuvarlak mavi gözleri şiddetle Chance'in elindeki şişeye odaklanmıştı. "Neden onları bu kadar erken süttten kesti?" Chance yerine oturup bebeği sol kolunun kıvrımına yerleştirirken sordu. "Nick'i bir yaşına gelene kadar emzirdi."

"Göreceksin," dedi Zane kuru bir sesle, Cam'i kucağına oturttarak.

Chance biberonu Zack'in tombul küçük ellerine yaklaştıtır yaklaştırmaz bebek onu kaptı ve açgözlü, açık ağzına götürdü. Meme ucunu şiddetle sıktı. Belli ki amcasının biberonu tutmasına izin vermeye karar vermişti ama yine de iki eliyle Chance'in bileğini kavrayarak ve iki tombul bacağını Chance'in ön koluna sararak durumu sabitledi. Sonra emerken hırlamaya başladı, sadece yutmak için durakladı.

Zane'in kucağından da aynı hırlama sesi geldi. Chance başını çevirdiğinde, iki küçük vahşinin yemeklerini tuttuğu gibi, kardeşinin kolunun da aynı şekilde yakalandığını gördü.

Süt Zack'in gül goncası ağzının etrafında fokurdadı ve altı küçük beyaz diş plastik meme ucunu kemirirken Chance gözlerini kırıştırdı.

"Kahretsin, seni süttten kesmesine şaşmamalı!"

Zack kemirmeye, emmeye ve hırlamaya ara vermedi ama tüm dikkatini küçük karnını doyurmaya vermeden önce amcasına saçma bir şekilde kibirli bir bakış fırlattı.

Zane hafifçe gülüyordu ve Cam'i, koluna kararlılıkla sarılmış tombul bacaklardan birini kucaklayabileceği kadar kaldırdı. Cam bu kesintiye kaşlarını çatmak için durakladı, sonra fikrini değiştirdi ve bunun yerine babasına gamzeli, sütlü bir gülümseme verdi. Bir saniye sonra gülümsemesi kayboldu ve tekrar şişeye saldırdı.

Zack'in tüylü siyah saçları Chance'in kolunda ipek kadar yumuşaktı. Bebeklerin saf bir dokunsal zevk olduğunu düşünüyordu, gerçi bir bebeği ilk kez kucağına aldığı anda böyle düşünmemişti. Söz konusu bebek John'du ve diş çıkarma sefaleti yüzünden avazı çıktığı kadar bağıırıyordu.

Chance, Mackenzie'lerle birlikte olalı çok olmamıştı, sadece birkaç ay olmuştu ve hâlâ tüm bu insanlara karşı son derece temkinliydi. Biri ona dokunduğunda saldırma içgüdüsünü zar zor kontrol etmeyi başarmıştı ama yine de ürkmüş vahşi bir hayvan gibi sıırıyordu. Joe ve Caroline ziyarete geldiler ve eve girdiklerinde yüzlerindeki ifadeden çok uzun bir yolculuk olduğu anlaşılıyordu. Normalde çok kontrollü ve soğukkanlı olan Joe bile oğlunu sakinleştirmek için gösterdiği beyhude çabalar yüzünden hüsrana uğramıştı ve Caroline her zamanki kusursuz mantığıyla başa çıkamadığı bir durum yüzünden tamamen yıpranmıştı. Sarı saçları dağılmıştı ve yeşil gözleri endişe ve öfkenin inanılmaz bir karışımını ifade ediyordu.

Chance'in yanından geçerken aniden döndü ve çığlık atan bebeği onun kollarına bıraktı. Şans ürkmüş ve telaşlanmış bir halde geri çekilmeye çalıştı ama ne olduğunu anlayamadan kıpır kıpır, uluyan küçük insana sahip olduğunu fark etti. "İşte," dedi rahatlamış ve kendinden emin bir şekilde. "Sen onu sakinleştir."

Chance paniklemişti. Bebeği düşürmemiş olması bir mucizeydi. Daha önce hiç kucağına almamıştı ve onunla ne yapacağını bilmiyordu. Bir başka yanı da Caroline'ın çok sevdiği çocuğunu, Mary'nin -anne- eve getirdiği melez sokak köpeğini ona emanet etmesine hayret ediyordu. Bu insanlar onun ne olduğunu neden göremiyorlardı? Neden onun öldür ya da öldüröl bir dünyada vahşi bir şekilde yaşadığını ve ondan uzak dururlarsa daha güvende olacaklarını anlayamıyorlardı?

Bunun yerine, panik içinde John'u neredeyse kol uzunluğunda, iki güçlü genç elinin arasında tutmasına rağmen, kimse bebeği tutmasını olağandışı ya da endişe verici bulmuyor gibiydi.

Ama eve kutsanmış bir sessizlik çöktü. John ıgıllıklarından irkildi. Bu yeni insana ilgiyle baktı ve bacaklarını tekmeledi. Chance otomatik olarak bebeği tutuşunu değiştirdi ve diğerlerinin yaptığı gibi onu bir kolunun beşine yerleştirdi. Çocuğun ağızından salyalar akıyordu. Boynuna küçük bir önlük takılmıştı ve Chance onu salyaların çoğunu silmek için kullandı. John bu fırsatı gördü ve Chance'i başparmağından yakaladı, hemen parmağı ağızına götürdü ve çiğnemeye başladı. Chance sert, küçük diş etlerinin gücüyle sıçradı, iki küçük, keskin diş çoktan yüzeyi kırmıştı. Acıdan yüzünü buruşturdu, ama annem bebeğin çiğnemesi için soğuk ve ıslak bir bez getirerek onu kurtarana kadar John'un başparmağını diş çıkarma halkası olarak kullanmasına izin verdi.

Chance o gün bebeklik görevinden azledilmeyi beklemişti çünkü annesi genellikle torununu kucağına almak için sabırsızlanırdı. Ama o gün herkes, hatta çocuğun kendisi bile John'u onun ellerine bırakmaktan memnun görünüyordu ve bir süre sonra Chance etrafta dolaşmaya ve küçük dostuna ilgisini çeken şeyleri göstermeye başlayacak kadar sakinleşti, bunların hepsi John'un rahatlama sağlayan el bezini kemirirken itaatkâr bir şekilde incelediğı şeylerdi.

Bu ona bebeklerin yollarını öğretmişti ve o günden beri erkek kardeşlerinin ve doğurgan baldızlarının düzenli olarak ürettiğı yeğenlerin geçit törenine bayılıyordu. Daha da kötüleşiyor gibi görünüyordu, çünkü Zane'in üç çocuğuyla birlikte tam bir pelte olmuştu.

"Bu arada, Maris hamile."

Chance başını kaldırdı ve bronzlaşmış yüzünü geniş bir sırıtış aydınlattı. Küçük kız kardeşi tam dokuz aydır evliydi ve hemen hamile kalamadığı için üzülüyordu.

"Ne zaman geliyor?" Yeni bir Mackenzie geldiğinde evde olabilmek için her şeyi acımasızca ayarlardı. Teknik olarak bu bir MacNeil olacaktı ama bu önemsiz bir noktaydı.

"Mart. O zamana kadar delireceğini söylüyor, çünkü Mac onu gözünün önünden ayırmıyor."

Chance kıkırdadı. Mac, Maris'in babası ve erkek kardeşleri dışında gözünü korkutamadığı tek erkekti ve onu bu kadar çok sevmesinin nedenlerinden biri de buydu. Eğer Mac hamileliği sırasında Maris'i gütmeye karar verseyse, Maris'in o çok sevdiği uzun ve zorlu yolculuklardan birinden kaçma umudu çok azdı.

Zane masasının üzerindeki dosyaya doğru başını salladı. "Bana ne anlatacaksın?"

Bu mu?"

Chance, Zane'in dosyanın içeriğinden daha fazlasını sorduğunu biliyordu. Chance'in şahsen basılı bir kopya getirmesi yerine neden bilgisayar aracılığıyla iletilmediğini soruyordu. Zane kardeşinin programını biliyordu; Chance'in kendisi dışında bunu bilen tek kişi oydu, dolayısıyla Chance'in şu anda Fransa'da olması gerektiğini biliyordu. Ayrıca Chance'in programındaki değişiklikten neden haberdar edilmediğini, kardeşinin neden basit bir telefon görüşmesiyle geleceğini haber vermediğini de soruyordu.

"Bunun bir ipucunun bile dışarı sızması riskini almak istemedim." Zane'in kaşları kalktı. "Güvenlik sorunlarımız mı var?"

"Bildiğim kadarıyla hiçbir şey yok," dedi Chance. "Beni endişelendiren bilmediklerim. Ama dediğim gibi, başka hiç kimse bunun fısıltısını bile duyamaz. Bu ikimizin arasında."

"Şimdi beni meraklandırdın." Zane'in soğuk mavi gözleri ilgiyle parlıyordu.

"Crispin Hauer'in bir kızı var."

Zane rahat pozisyonunu bozmadı ama ifadesi sertleşti. Crispin Hauer yıllardır hedef listelerinde bir numaraydı ama terörist acımasız olduğu kadar yakalanması da zor biriydi. Henüz ona yaklaşmanın bir yolunu, yararlanabilecekleri bir açığı ya da onu tuzağa çekmek için kullanabilecekleri bir yem bulamamışlardı. Otuz beş yıl kadar önce Londra'da bir evlilik kaydı vardı ama Hauer'in eski adı Pamela Vickery olan karısı ortadan kaybolmuş ve hiçbir izine rastlanmamıştı. Herkes gibi Chance de kadının evlendikten kısa bir süre sonra ya Hauer'in ya da düşmanlarının eliyle öldüğünü düşünmüştü.

"Kim o?" Zane sordu. "Nerede o?"

"Adı Sonia Miller ve burada, Amerika'da." "Bu ismi biliyorum," dedi Zane, bakışları keskinleşerek.

Chance başıyla onayladı. "Özellikle de geçen hafta Chicago'da paketi çalınan kurye."

Zane "sözde "yi kaçırmamıştı ama zaten o hiçbir şeyi kaçırmazdı.

"Bunun bir tuzak olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bence bu çok iyi bir olasılık. Geçmişini araştırdığımda bir bağlantı buldum."

"Hauer bir paketi, özellikle de havacılık belgelerini içeren bir paketi kaybettikten sonra soruşturulacağını bilirdi. Neden risk alsın ki?"

"Bir şey bulacağımızı düşünmemiş olabilir. Evlat edinilmiş. Hal ve Eleanor Miller ailesi olarak listelenmiş."

Düdük. Bilgisayarda doğum belgesini bulmaya çalışmasaydım evlatlık olduğunu bilemezdim. Tahmin edin ne oldu? Hal ve Eleanor'un hiç çocukları olmamış. Küçük Sonia Miller'ın doğum belgesi yoktu. Ben de biraz araştırma yaptım ve evlat edinme dosyasını buldum-"

Zane'in kaşları kalktı. Açık evlat edinmeler o kadar çok soruna yol açmıştı ki, eğilim keskin bir şekilde kapalı dosyalara dönmüştü ve elektronik gizlilik yasaları ve güvenlik önlemleriyle birleştiğinde, bu kapalı dosyalara girmek bir yana, onları bulmak bile çok zor hale gelmişti. "Hiç parmak izi bıraktınız mı?"

"Bize geri dönecek bir şey yok. Birkaç röle üzerinden geçtim, ardından İç Gelir İdaresi'ne girdim ve sistemlerinden dosyaya eriştim."

Zane sırttı. Eğer biri elektronik gözetlemeyi fark etseydi, muhtemelen bundan bahsedilmeyecekti bile; kimse vergi memurlarıyla uğraşmazdı.

Zack biberonunu bitirmişti; biberonu şiddetle kavrayışı gevşedi ve kısa bir süre uykuya karşı mücadele ederken başı Chance'in koluna yaslandı. Chance otomatik olarak bebeği omzuna kaldırdı ve sırtını sıvazlamaya başladı. "Bayan Miller beş yıldan biraz fazla bir süredir kurye olarak çalışıyor. Chicago'da bir dairesi var ama komşuları nadiren orada olduğunu söylüyor. Bunun uzun vadeli bir plan olduğunu ve başından beri babasıyla birlikte çalıştığını düşünmek zorundayım."

Zane başıyla onayladı. En kötüsünü varsaymak zorundaydılar, çünkü bunu yapmak onların işiydi. Sadece en kötüsünü tahmin ederek bununla başa çıkmaya hazır olabiliyorlardı.

"Aklında bir şey var mı?" diye sordu, Cam'in gevşemiş tutuşundan biberonu aldı ve uyuyan bebeği nazikçe kendi omzuna kaldırdı.

"Onun yanına gitmek. Bana güvenmesini sağlamak." "Güvenen bir tip olmayacak."

"Bir planım var," dedi Chance ve sırttı, çünkü bu genellikle Zane'in cümlesiydi.

Zane sırtarak karşılık verdi, sonra duvardaki küçük bir güvenlik konsolu hafif bir alarm verince durakladı. Güvenlik monitörüne baktı. "Kendinizi hazırlayın," diye tavsiye etti. "Barrie ve Nick evde."

Saniyeler sonra ön kapı açıldı ve bir çığlık evi doldurdu. "Unca Dance! UncaDanceUncaDanceUncaDance!" Nick'in ziyaretini kutlama töreni yaklaştıkça koridorda koşup zıplayan minik ayakların sesleri bu tezahüratı noktalıyordu. Chance sandalyesinde arkasına yaslandı ve

Nick içeri dalmadan bir saniye önce ofisin kapısını açtı, tüm küçük bedeni sevinç ve hevesle titriyordu.

Kendini ona doğru fırlattı ve Zack boştaki koluyla onu yakalayıp kucağına sürüklemeyi başardı. Zack'in başının arkasına bir abla öpücüğü kondurmak ve onu okşamak için durakladı - neredeyse kendisi kadar büyük olmasına aldırmadan - sonra tüm dikkatini Chance'e yöneltti.

"Bu sefer kalacak mısın?" diye sordu, öpmesi için yüzünü kaldırırken bile. Öptü, yumuşak yanaklarını ve boynunu okşayarak kıkırdamasına neden oldu ve hâlâ üzerine sinmiş olan hafif tatlı bebek kokusunu içine çekti.

"Sadece birkaç günlüğüne," dedi adam, onu hayal kırıklığına uğratarak. Artık onun uzun ve sık yokluğunu fark edecek kadar büyümüştü ve onu her gördüğünde kalması için ikna etmeye çalışıyordu.

Kaşlarını çattı; sonra Nick olduğu için daha önemli konulara geçmeye karar verdi. Yüzü aydınlandı. "Motosikletini genişletebilir miyim?"

İçindeki alarm alevlendi. "Hayır," dedi kararlılıkla.

"Ben yanında olmadığım sürece ona binemezsin, üzerine oturamazsın, yaslanamazsın ya da oyuncaklarından herhangi birini üzerine koyamazsın." Nick için en iyisi tüm boşlukları kapatmaktı. Doğrudan bir emre nadiren itaatsizlik ederdi, ama aradan sıyrılmak için çatlaklar bulma konusunda bir dahiydi. Aklına başka bir olasılık geldi. "Cam ya da Zack'i de bindiremezsin." İkisini de kaldırayabileceğinden şüpheliydi ama riske de girmiyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Barrie kuru bir sesle, onun ekini yakalamak için tam zamanında ofise girerek. Eğilip onu yanağından öptü, aynı zamanda Zack'i kollarından kaldırarak kendisini Nick'in ayaklarından korumasını sağladı. Tüm Mackenzie erkekleri, şu ya da bu zamanda, kasıklarına giren küçük bir ayağın kurbanı olmuşlardı.

"Görev tamamlandı mı?" Zane sandalyesinde arkasına yaslandı ve solgun gözlerinde gördüğü şeyden hoşlandığını belirten o tembel bakışla karısına gülümseyerek sordu.

"Biraz drama ve ikna olmadan olmaz ama evet, görev tamamlandı." Kızıl saçlarından bir tutamı gözlerinden uzaklaştırdı. Her zamanki gibi şık görünüyordu ama üzerinde bej bir pantolon ve ince, hafif bronzlaşmış kollarını ortaya çıkaran beyaz kolsuz bir bluzdan daha şık bir şey yoktu. Chance hayranlıkla, kızları bitirme okulundan çıkarabilirsin, diye düşündü, ama bitirme okulunu kızlardan asla çıkaramazsın ve Barrie dünyanın en seçkin okuluna gitmişti.

Nick hâlâ motosiklet üzerindeki sürüş haklarını müzakere etmeye odaklanmıştı. Yüzünü ellerinin arasına aldı ve burnu neredeyse onunkine değecek şekilde eğilerek tüm dikkatini ona verdi. Kadının ifadesindeki şiddetli niyete neredeyse yüksek sesle gülecekti. "Seni iki tekerlekli bisikletimle ıslatıyorum," dedi, belli ki talep etmek yerine kandırmaya karar vermişti.

"Nasıl olduysa bunu kaçırmışım," diye mırıldandı Zane eğlenerek, Barrie ise hafifçe güldü.

"Bana üç tekerlekli bisikletine binmemi teklif etmiştin," diye düzeltti Chance. "Ama ben üç tekerlekli bisiklete binmek için çok büyüğüm, sen de motosiklete binmek için çok küçüksün."

"Ne zaman genişletebilirim?" Mavi gözlerini kocaman ve muzipçe açtı. "Ehliyetini aldığında."

Bu onu şaşırttı. Ehliyetin ne olduğu ya da nasıl alınacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu durumu düşünürken parmağını ağzına soktu ve Chance onun ilgisini başka yöne çekmeye çalıştı. "Hey! Giydiğin ayakkabılar yeni değil mi?"

Sihir gibi, yüzü yeniden aydınlandı. Bir ayağını yüzüne o kadar yaklaştırdı ki neredeyse burnuna tekme atacaktı. "Çok güzeller," diye sevinçle mırıldandı.

Küçük ayağı büyük elinin içine aldı ve siyah ruganın parlaklığına hayran kaldı. "Vay canına, o kadar parlak ki içinde yüzümü görebiliyorum." Dışlerini kontrol ediyormuş gibi yaptı, bu da kızın kıkırdamasına neden oldu.

Zane ayağa kalktı. "Sen onu oyalarken biz de çocukları uyuturuz."

Nick'i oyalamak sorun değildi; söyleyecek ya da yapacak bir şey bulamazdı. Yeni ayakkabıları, büyükbabanın yeni atları ve babasının başparmağına çekiçle vurduğunda söyledikleri hakkında gevezelik ederken, Nick onun ipeksi siyah saç tellerinden birini parmağının etrafında kıvırdı. Kız neşeyle babasının söylediklerini tekrarlayarak Chance'in boğulmasına neden oldu.

"Ama bunu söylememeliyim," dedi ona ciddi bir bakış atarak. "Bu çok ama çok kötü bir kelime."

"Evet," dedi, sesi gergin çıkıyordu. "Öyle."

"'Lanet olsun', 'cehennem', 'kıç' ya da-"

"O zaman bunları şimdi söylememelisin." Gülmemek için kendini zor tutsa da ses tonuna bir sertlik katmayı başardı.

Şaşkın görünüyordu. "Sana ne olduğunu nasıl söyleyebilirim?" "Babam kötü kelimelerin ne olduğunu biliyor mu?"

Küçük baş vurgulayarak başını salladı. "O her şeyi bilir."

"Bana söylemesini isteyeceğim, böylece hangi kelimeleri söylememem gerektiğini bileceğim." "Otay." İç çekti. "Ama ona çok sert vurma."

"Ona vurmak mı?"

"Bu kelimeyi bir tek o zaman söyler, o da aptal çekiçe vurduğunda. Öyle dedi."

Chance kahkahasını öksürüğe çevirmeyi başardı. Zane eski bir SAT komandosuydu; kullandığı dil, içinde kendini evinde hissettiği deniz kadar tuzluydu ve Chance kardeşinden "dat word" ve daha kötülerini birçok kez duymuştu. Ama anneleri tüm çocuklarına katı bir nezaket aşılarmıştı, bu yüzden kadınların ve çocukların önünde konuşurken ihtiyatlı davranırlardı. Zane başparmağını vurduğunda Nick'in onun yakınında olduğunu bilmiyor olmalıydı, yoksa hiçbir acı ona bunu söyletemezdi. Chance'in tek umudu, anaokuluna başlamadan önce bunu unutmuş olmasıydı.

"Mawis Teyze'nin bir bebeği olacak," dedi Nick, ayaklarını onun kalçalarına dayayarak kucığında durmak için çabaladı. Chance onu sabitlemek için iki elini ona doladı ama muhtemelen yardımına gerek yoktu; Nick bir akrobatın dengesine sahipti.

"Biliyorum. Baban söyledi."

Nick haberi ilk veren kişi olamadığı için kaşlarını çatı. "Spwing'de yavrulayacak," diye duyurdu.

Bu sefer kahkahalarını tutamadı. Küçük sevgilisini kendine yaklaştırdı ve ayağa kalktı, onu etrafında döndürdü ve boynuna sarılırken kahkahalarla çığlık atmasını sağladı. Gözleri ıslanıncaya kadar güldü. Tanrım, hayatının üç kısa yılında hepsine her an tetikte olmayı öğreten bu çocuğu çok seviyordu, çünkü ne yapacağı ya da söyleyeceği belli olmazdı. Tüm Mackenzie ailesinin ona göz kulak olması gerekiyordu.

Aniden iç çekti. "Spwing ne zaman? Çok uzun bir zaman mı?"

"Çok uzun," dedi ciddiyetle. Üç yaşındaki bir çocuk için yedi ay sonsuzluk demektir.

"Yaşlanacak mıyım?"

Sempatik bir yüz ifadesi takındı ve başını salladı. "Dört yaşında olacaksın."

Hem dehşete kapılmış hem de boyun eğmiş görünüyordu. "Dört," dedi kederle. "Ne oldu?"

Bu kez gülmeyi bıraktığında gözlerini sildi ve "Sana kim öğretti?" diye sordu.

"John," dedi hemen.

"Sana başka bir şey öğretti mi?"

Başını salladı.

"Ne? Hatırlayabiliyor musun?"

Başını salladı.

"Bana ne olduklarını söyleyecek misin?"

Gözlerini yukarı çevirdi ve bir süre tavanı inceledi, sonra ona dar gözlerle baktı. "Beni motosikletinle ıslatacak mısın?"

Kahretsin, pazarlık yapıyordu! On altı yaşına geldiğinde nasıl biri olacağını düşündükçe korkudan titriyordu. "Hayır," dedi kararlılıkla. "Eğer yaralanırsan annen ve baban ağlar, büyükbaban ve büyükannen ağlar, ben ağlarım, Maris Teyze ağlar, Mac ağlar, Mike Amca ağlar-" Bu ağlama listesinden etkilenmiş görünüyordu ve o ailedeki herkesin adını sayamadan sözünü kesti. "Bir atı genişleyebilirim, Unca Dance, yani "Neden moborsikletini genişletemiyorum?"

Tanrım, çok acımasızdı. Zane ve Barrie hangi cehennemdeydi? İkizleri uyutmak için bol bol zamanları vardı. Eğer Zane'i tanıyorsa, kardeşi Nick'in bebek bakıcısı olmasından yararlanarak karısıyla biraz seksi zaman geçirmeye çalışıyordu; Zane her zaman akışkan bir durumu kendi lehine kullanmaya hazırdı.

Zane'in ofise geri dönmesi için bir on dakika daha geçti, gözleri hafifçe ağırlaşmış ve sert yüzü hafifçe gevşemişti. Chance kardeşine kaşlarını çattı. Bu on dakikayı Nick'i John'un ona öğrettiklerini anlatması için ikna etmeye çalışarak geçirmişti ama Nick başlangıçtaki pazarlığından vazgeçmiyordu. "Zamanı gelmişti," diye homurdandı.

"Hey, acele ettim," diye itiraz etti Zane

hafifçe. "Evet, doğru."

"Mümkün olduğunca," diye ekledi gülümseyerek. İri elini kızının parlayan siyah saçlarının üzerinde gezdirdi. "Chance Amca'yı eğlendirdin mi?"

Başını salladı. "Ona aptalına vurduğunda söylediğin o çok ama çok kötü kelimeyi söyledim."

Zane önce acı çekmiş, sonra da sertleşmiş görünüyordu. "Bu kelimeyi söylememen gerekirken ona nasıl söyledin?"

Parmağını ağzına soktu ve tekrar tavanı incelemeye başladı. "Nick." Zane onu Chance'in kollarından çekip aldı. "O kelimeyi sen mi söyledin?"

Alt dudağı biraz dışarı çıktı, ama günahını kabul ederek başını salladı.

"O zaman bu gece masal dinleyemezsin. Söylemeyeceğine söz vermiştin."

Kollarını onun boynuna dolayarak ve başını omzuna yaslayarak, "Ben sowwy'yim," dedi.

Elini yavaşça onun sırtında aşağı yukarı gezdirdi. "Öyle olduğunu biliyorum tatlım, ama sözlerini tutmalısın." Onu ayağa kaldırdı. "Git anneni bul."

O gittikten sonra Chance meraktan sordu, "Neden masalı elinden almak yerine ona televizyon izleyemeyeceğini söylemedin?"

"Televizyonu bir ikram ya da ayrıcalık olarak kullanarak cazip hale getirmek istemiyoruz. Neden? Ebeveyn olmak üzerine notlar mı alıyorsunuz?"

Dehşete kapılan Chance, "Bu hayatta olmaz," dedi.

"Öyle mi? Kaderin hiç beklemediğiniz bir anda karşınıza çıkıp sizi kışınızdıan ısırması gibi bir huyu vardır."

"Kıçım şu anda ısıksız ve öyle de kalmaya niyetliyim." Zane'in masasındaki dosyaya başıyla işaret etti. "Yapmamız gereken bazı planlar var."

İkinci Bölüm

Sunny Miller, Salt Lake City havaalanında oturmuş uçağının çağrılmasını beklerken -eğer çağrıldıysa, ki bundan şüphe etmeye başlamıştı- tüm bu görevin Murphy Yasası'na bir övgü olduğunu düşündü tiksintiyle. Bu onun gün içindeki beşinci havaalanıydı ve varış noktası olan Seattle'dan hâlâ neredeyse bin mil uzaktaydı. Atlanta'dan Seattle'a direkt bir uçuşta olması gerekiyordu, ancak bu uçuş mekanik sorunlar nedeniyle iptal edilmiş ve yolcular hiçbiri direkt olmayan başka uçuşlara yönlendirilmişti.

Atlanta'dan Cincinnati'ye, Cincinnati'den Chicago'ya, Chicago'dan Denver'a ve Denver'dan Salt Lake City'ye gitmişti. En azından geri dönmek yerine batıya doğru ilerliyordu ve Salt Lake City'den kalkan uçağın, uçağa binmeye başladığını varsayarsak, gerçekten Seattle'a inmesi gerekiyordu.

Gününün gidişatına bakılırsa, bunun yerine çökmesini bekliyordu.

Yorgundu, bütün gün yer fıstığından başka bir şeyle beslenmemiştir ve uçağının çağrılması ve uçağın rekor bir sürede yüklenip havalandırılması ve onu geride bırakması ihtimaline karşı yiyecek bir şeyler almaya korkuyordu. Kontrol Murphy'deyken her şey mümkündü. Bu Murphy denen adamı bulup burnuna bir yumruk atmayı aklına not etti.

Bu kaprisle normal neşesi yerine gelen kadın, plastik koltuğa yerleşti ve okumakta olduğu karton kapaklı kitabı çıkardı. Yorgundu, acıkmıştı ama stresin onu ele geçirmesine izin vermeyecekti. İyi olduğu bir şey varsa, o da bir durumdan en iyi şekilde yararlanmaktı. Bazı yolculuklar ipek gibi pürüzsüz, bazıları ise tam bir baş belasıydı; iyi ve kötü dengeli olduğu sürece üstesinden gelebilirdi.

Alışkanlıktan olsa gerek, yumuşak deriden evrak çantasının kayışını boynuna dolamış, kolayca çekip çıkarılmaması için vücudunun iki yanında tutuyordu. Bazı kuryeler evrak çantasını ya da el çantasını bileklerine kelepçeleylebilirdi, ancak onun şirketi kelepçelerin istenmeyen dikkati çektiği görüşündeydi; iş seyahati yapanların arasına karışmak göze çarpmaktan daha iyiydi. Kelepçeler adeta "İçeride önemli şeyler var!" diye bağıırıyordu.

Bir ay önce Chicago'da olanlardan sonra Sunny iki kat daha temkinliydi ve bir eli de çantanın üzerindeydi. İçinde ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama bu önemli değildi; onun işi içindekileri A noktasından B noktasına götürmektir. Geçen ay Chicago'da çanta yeşil saçlı bir serseri tarafından omzundan çekilip alındığında hem aşağılanmış hem de öfkelenmişti. Her zaman dikkatliydi ama belli ki yeterince dikkatli değildi ve şimdi sicilinde büyük bir leke vardı. Çok temel bir düzeyde, hazırlıksız yakalandığı için alarma geçmişti. Ona beşikten itibaren hem hazırlıklı hem de tedbirli olması, etrafında olup bitenlere karşı tetikte olması öğretilmişti; eğer yeşil saçlı bir serseri onu alt edebiliyorsa, o zaman ne düşündüğü kadar hazırlıklı ne de tetikteydi. Tek bir hata ölümle yaşam arasındaki fark anlamına gelebiliyorsa, hataya yer yoktu.

Olayı hatırlamak bile onu huzursuz ediyordu. Kitabı çantasına geri koydu ve dikkatini etrafındaki insanlara vermeyi tercih etti.

Midesi guruldadı. El çantasında yiyecek vardı ama o acil durumlar içindi ve bu o nitelikte değildi. İki havayolu temsilcisinin sabırsız yolcuların sorularını sabırla yanıtladığı kapıyı izledi. Geri dönerken yolcuların yüzlerindeki memnuniyetsiz ifadelerden

haberler iyi değildi; mantıken, yiyecek bir şeyler bulmak için yeterli zamanı olmalıydı.

Saatine baktı: yerel saatle öğleden sonra bir kırk beş. Evrak çantasının içindekileri bu akşam Pasifik saatiyle dokuzda Seattle'da olması gerekiyordu, ki bu çok kolay olmalıydı, ama işler böyle giderse, görevin zamanında tamamlanabileceğine olan inancını kaybediyordu. Kendi hatası olmasa bile bir başka başarısızlığı bildirmek için ofisi arama fikrinden nefret ediyordu. Yine de havayolu şirketi yakında topa girmezse, bir şeyler yapmak zorunda kalacaktı. Paketin planlandığı gibi ulaşip ulaşmayacağını müşterinin bilmesi gerekiyordu.

Yemekten dönene kadar uçuş rötarıyla ilgili haberler düzelmezse, başka bir havayoluna geçmeyi düşünecekti ama bu seçeneği çoktan değerlendirmişti ve hiçbir olasılık iç açıcı görünmüyordu; uçuş bağlantısı cehennemindeydi. Eğer bir çözüm bulamazsa, o telefon görüşmesini yapmak zorunda kalacaktı.

Bir eliyle evrak çantasını, diğer eliyle de el çantasını sıkıca kavrayarak, otomattan çıkmayan bir yiyecek aramak üzere yolcu salonuna doğru yola koyuldu. Gelen yolcular solundaki bir kapıdan dökülüyordu ve o da izdihamdan kaçınmak için sağa doğru ilerledi. Bu manevra işe yaramadı; biri sol omzunu itti ve içgüdüsel olarak kim olduğunu görmek için etrafına baktı.

Orada kimse yoktu. Yıllarca omzunun üzerinden bakarak geliştirdiği anlık bir tepki onu kurtardı. Kayışta bir çekilme hissettiği anda çantayı otomatik olarak sıkıca kavradı ve deri omzundan gevşekçe düştü.

Kahretsin, yine mi!

Eğilip döndü ve elindeki ağır çantayı saldırgana doğru savurdu. Vahşi koyu renk gözleri ve kaba, tıraşsız yüzünü bir anlığına gördü; sonra dikkati adamın ellerine kilitlendi. Evrak çantasının kayışını kesmek için kullandığı bıçak bir elindeydi ve diğer eliyle de evrak çantasını ondan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Çanta omzuna çarparak onu sendeletti ama elini bırakmadı.

Sunny çığlık atmayı ya da korkmayı aklından bile geçirmedi; her iki tepkiyi de veremeyecek kadar öfkeliydi ve her ikisi de konsantrasyonunu bozabilirdi. Bunun yerine, çantayı bıçağı tutan ele doğrultarak bir yumruk daha savurdu.

Etrafında, insanlar kargaşanın etrafından dolanmaya çalışırken ve bunun yerine diğerlerini itip kakarken, şaşkın bir telaşla yükselen sesler duydu. İçlerinden çok azı, eğer varsa, bu gürültünün ne hakkında olduğu hakkında bir fikre sahipti. Görüşü engelleniyordu; her şey çok hızlı oluyordu. Kimsenin yardıma geleceğine güvenemezdi, bu yüzden gürültüyü görmezden geldi, tüm dikkati kirli eliyle çantasını kavrayan ahmağa odaklandı.

Whap! Kadın ona bir kez daha vurdu ama adam bıçağı bırakmadı. "Orospu," diye hırladı, bıçaklı eli ona doğru savruldu.

Kadın geri sıçradı ve parmakları deriye kayd. Adam muzaffer bir edayla çantayı ondan uzaklaştırdı. Sunny sarkan kayışı yakalamaya çalıştı ama bıçak aşağı doğru inip kayışı çantadan ayırırken gümüş bir parıltı çıkardı. Gerginliğin aniden boşalması onu sendeleyerek geriye savurdu.

Ahmak döndü ve koşmaya başladı. Dengesini koruyan Sunny, "Durdurun onu!" diye bağırdı ve peşinden koştu. Uzun eteğinin sol tarafında tam adım atmasını sağlayan bir yırtmaç vardı, ama ahmak sadece bir adım önde değildi, bacakları da daha uzundu. El çantası bacaklarına çarparak onu daha da engelliyordu ama onu geride bırakmaya cesaret edemedi. Faydasız olduğunu bildiği halde inatla koşmaya devam etti. Umutsuzluk midesini düğümledi. Tek duası, kalabalıktan birinin kahramanlık yapıp onu durdurmasıydı.

Duası aniden kabul oldu.

İleride, sırtı salona dönük duran uzun boylu bir adam döndü ve neredeyse umursamaz bir tavırla gürültünün geldiği yöne baktı. Ahmak neredeyse ona yetişmek üzereydi. Sunny bir kez daha "Durdurun onu!" diye bağırarak için nefesini tuttu, ama adamın tepki vermesine fırsat kalmadan ahmağın geçip gideceğini biliyordu. Kelimeleri ağzından hiç çıkaramadı.

Uzun boylu adam olanları bir bakışta kavradı ve bir bale pirueti kadar yumuşak ve zarif bir hareketle yer değiştirdi, döndü ve tek çizme ayağıyla saldırdı. Tekme tam olarak ahmağın sağ dizine indi ve bacağını altından çekip aldı. Bir kez takla attı ve sırt üstü yere düştü, kolları başının üzerine savruldu. Çanta, duvara çarpmadan önce koridor boyunca savruldu, sonra da yolcuların yoluna geri döndü. Bir adam çantanın üzerinden atladı, diğerleri ise etrafından dolaştı.

Sunny hemen yönünü o tarafa çevirdi ve evrak çantasını eli çabuk başka bir hırsız kapamadan önce kaptı, ama bir gözünü de olaydan ayırmadı.

Uzun boylu adam o hızlı, zarif hareketlerinden bir diğeriyle eğildi ve ahmağı yüzüstü çevirdi, sonra iki kolunu da arkasından yukarı kaldırdı ve büyük bir eliyle tuttu.

"Owww!" diye uludu ahmak. "Seni piç, kollarımı kırıyorsun!"

İsim takması kollarını daha da yukarı kaldırmasına neden oldu. Tekrar uludu, bu sefer sözsüz ve çok daha yüksek bir perdeden.

"Sözlerine dikkat et," dedi onu esir alan kişi.

Sunny kayarak onun yanında durdu. "Dikkatli ol," dedi nefes nefese. "Bıçağı vardı."

"Onu gördüm. Düştüğünde şuraya düştü." Adam başını kaldırmadı ama çenesini sola doğru salladı. Konuşurken, ahmağın kemerini etkin bir şekilde ilmiğinden çıkardı ve deriyi basit ama etkili bir tuzakla esirinin bileklerine sardı. "Biri onu kapıp ortadan kaybolmadan önce al. İki parmağını kullan ve sadece bıçağa dokun."

Ne yaptığını biliyor gibiydi, bu yüzden Sunny sorgusuz sualsiz itaat etti. Eteğinin cebinden bir kâğıt mendil çıkardı ve adamın söylediği gibi, sapına parmak izi bulaştırmamaya dikkat ederek bıçağı yavaşça eline aldı.

"Bununla ne yapacağım?"

"Güvenlik gelene kadar bekleyin." Esmer başını en yakındaki havayolu çalışanına, ne yapacağından emin değilmiş gibi gergin bir şekilde etrafta dolaşan bir ulaşım refakatçisine doğru eğdi. "Güvenlik çağrıldı, değil mi?"

"Evet efendim," dedi eskort, heyecandan gözleri yuvalarından fırlamıştı.

Sunny kurtarıcısının yanına çömeldi. "Teşekkür ederim," dedi. Kayışından iki parça sarkan evrak çantasını gösterdi. "Kayışı kesti ve çantayı benden aldı."

"Ne zaman istersen," diyerek başını çevirip ona gülümsedi ve kendisine ilk kez iyice bakmasını sağladı.

İlk bakışı neredeyse son bakışıydı. Midesi çırpındı. Kalbi yerinden fırladı. Ciğerleri sıkışmıştı. Vay canına, diye düşündü ve belli etmeden derin bir nefes almaya çalıştı.

Muhtemelen o güne kadar gördüğü en yakışıklı adamdı, ama kelimenin tam anlamıyla güzel değildi. Aklına gelen deyim, ölümcül yakışıklılıktı. Biraz sersemlemiş bir halde detayları inceledi: biraz fazla uzun ve biraz fazla dağınık siyah saçlar, hırpalanmış kahverengi deri ceketinin arkasındaki yakayı okşuyordu; pürüzsüz, bal rengi bir ten; kalın siyah kirpiklerle çerçevelenmiş, altın gibi görünen berrak, açık kahverengi gözler. Sanki bu

Bu da yetmezmiş gibi, ince, düz bir burnu, yüksek elmacık kemikleri ve o kadar belirgin, iyi şekillendirilmiş dudakları vardı ki, öne doğru eğilip onu öpmek için çılgınca bir dürtü duydu.

Onun uzun boylu olduğunu zaten biliyordu ve şimdi geniş omuzlarını, düz karnını ve zayıf kalçalarını fark edecek zamanı vardı. Doğa Ana onu yaratırken gerçekten iyi bir ruh halindeydi. Gerçek olamayacak kadar mükemmel ve güzel olmalıydı ama yüz ifadesinde tamamen erkeksi bir sertlik vardı ve sol elmacık kemiğindeki ince, hilal şeklindeki yara izi bu izlenimi daha da artırıyordu. Aşağı baktığında, sağ elinin arkasını boydan boya kesen başka bir yara izi gördü, bronz tenine karşı beyaz olan kabarık bir çizgi.

Yara izleri hiçbir şekilde çekiciliğini azaltmıyordu; zorlu yaşamın kanıtı sadece onu vurguluyor, bunun bir erkek olduğunu açıkça belirtiyordu.

O kadar şaşkındı ki, adamın kendisini eğlence ve ilgiyle izlediğini fark etmesi birkaç saniyesini aldı. Ona göz ucuyla bakarken yakalandığı için utançtan yanaklarının ısındığını hissetti. Tamam, iki kez.

Ama hayranlıkla kaybedecek zamanı yoktu, bu yüzden dikkatini daha acil meselelere geri verdi. Ahmak homurdanıyor ve acı çektiğini göstermek için tasarlanmış sesler çıkarıyordu, ancak bağlı ellerine ve kahramanının bir dizini sırtının küçük kısmına bastırmasına rağmen büyük bir acı çektiğinden şüpheliydi. Çantayı geri almıştı ama bu ahmak hâlâ onu bir ikilemle karşı karşıya bırakıyordu: Burada kalıp ona karşı suç duyurusunda bulunmak onun vatandaşlık göreviydi ama uçağı yakın zamanda kalkarsa, soruları yanıtlayıp formları doldururken uçağı kaçırabilirdi.

"Pislik," diye mırıldandı ona. "Eğer uçağımı kaçırsam..." "Ne zaman?" diye sordu kahramanı.

"Bilmiyorum. Rötar yaptı ama her an uçağa binmeye başlayabilirler. Kapıdan kontrol edip hemen döneceğim."

Onaylayarak başını salladı. "Arkadaşını burada tutacağım ve sen dönene kadar güvenlikle ilgileneceğim."

"Sadece bir dakika sürer," dedi ve hızla kapısına doğru yürüdü. Gişe şimdi kızgın ya da üzgün yolcularla doluydu, ruh halleri birkaç dakika önce ayrıldığı zamankinden çok daha tedirgindi. Hızla, ERTELENDİ yazısının yerine İPTAL yazısının asıldığı panoya baktı.

"Lanet olsun," dedi nefesinin altında. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin." Görevini tamamlamak üzere Seattle'a zamanında varmak için son umudu da gitmişti, tabii onu bekleyen başka bir mucize yoksa. Yine de bir günde iki mucize istemek muhtemelen çok fazlaydı.

Yorgun bir şekilde telefon etmesi gerektiğini düşündü, ama önce o ahmakla ve havaalanı güvenliğiyle uğraşmalıydı. Adımlarını yeniden takip etti ve küçük dramın artık hareketli olduğunu gördü; ahmak ayakta idi ve iki havaalanı polisinin kontrolü altında, meraklı yoldan geçenlerin görüş alanından uzakta olacakları bir ofise götürülüyordu.

Kahramanı onu bekliyordu ve onu fark ettiğinde güvenlik görevlilerine bir şeyler söyledi, ardından onu karşılamak için yürümeye başladı.

Kalbi tamamen kadınsı bir takdirle çırpındı. Tanrım, ona bakmak çok güzeldi. Giysileri özel bir şey değildi: eski deri ceketinin altında siyah bir tişört, solmuş kot pantolon ve yıpranmış botlar, ama bunları son derece rahat olduğunu gösteren bir güven ve zarafetle giyiyordu. Sunny, bu küçük anlaşmazlık halledildikten sonra onu bir daha göremeyeceği için bir an pişmanlık duydu ama sonra bunu bir kenara itti. Onunla ya da bir başkasıyla bir ilişkinin gelişmesine izin verme riskini göze alamazdı -gelişecek bir şey olduğunu varsayarak-. Hiçbir şeyin başlamasına izin vermedi bile, çünkü bu adama haksızlık olurdu ve duygusal olarak yıpranmaya da ihtiyacı yoktu. Belki bir gün durulabilir, birileriyle çıkabilir, sonunda seveceği, evleneceği ve belki de çocuk sahibi olacağı birini bulabilirdi ama şimdi değil. Bu çok tehlikeliydi.

Ona ulaştığında, eski moda bir nezaketle koluna girdi. "Uçuşunuzla ilgili her şey yolunda mı?"

"Bir bakıma. İptal edildi," dedi üzüntüyle. "Bu gece Seattle'da olmam gerekiyor ama yetişebileceğimi sanmıyorum. Bugünkü tüm uçuşlarım ya rötör yaptı ya da yön değiştirdi ve şimdi beni oraya zamanında götürecek başka bir uçuş yok."

"Bir uçak kiralayın," dedi, ahmağın götürüldüğü ofise doğru yürürlerken.

Kıkırdadı. "Patronum o kadar para verir mi bilmiyorum ama bu da bir fikir. Zaten burada işimiz bittiğinde aramam gerekiyor." "Eğer onun için bir fark yaratacaksa, şu anda müsaitim. Dallas'tan gelen son uçakta bir müşteriyle buluşmam gerekiyordu ama o gelmedi. ve benimle iletişime geçmedi, bu yüzden özgürüm."

"Sen bir charter pilotu musun?" Buna inanamıyordu. Gerçek olamayacak kadar iyiydi. Belki de bir günde iki mucizeye hak kazanmıştı.

Ona baktı ve gülümseyerek yanağında küçük bir gamzenin dans etmesini sağladı. Tanrım, onun da gamzesi vardı! Abartıdan bahsediyoruz! Elini uzattı. "Chance McCall -pilot, hırsız avcısı, her işi yapabilen-hizmetinizdeyim hanımefendi."

Güldü ve adamın elini sıktı, parmaklarını çok sert tutmamaya dikkat ettiğini fark etti. O sert elde hissedebildiği gücü düşününce, onun bu itidali için minnettardı. Bazı erkekler bu kadar düşünceli değildi. "Sunny Miller, geç kalan kurye ve hırsızların hedefi. Sizinle tanıştığım memnun oldum Bay McCall."

"Chance," dedi kolayca. "Şu küçük sorunu halledelim, sonra patronunu arayıp bir charter uçuşunun tam da doktorun istediği şey olduğunu düşünüp düşünmediğini sorabilirsin."

İşaretsiz ofisin kapısını onun için açtı ve içeri girdiğinde iki güvenlik görevlisiyle karşılaştı: ciddi gri bir takım elbise giymiş bir kadın ve sandalyesine kelepçelenmiş olan ahmak. Ahmak içeri girdiğinde ona ters ters baktı, sanki bütün bunlar onun değil de kendisinin suçuymuş gibi.

"Seni yalancı kaltak-" diye başladı ahmak.

Chance McCall uzandı ve ahmağın omzunu kavradı. "Belki mesajı daha önce almadın," dedi arkasındaki demiri hiçbir şekilde gizlemeyen o kolay üslubuyla, "ama kullandığın dil umurumda değil. Kendine çeki düzen ver." Bir tehditte bulunmadı, sadece bir emir verdi ve ahmağın omzundaki tutuşu hiç de nazik görünmüyordu.

Ahmak irkildi ve ona tedirgin bir bakış attı, belki de bu adamın daha önce onu ne kadar zahmetsizce tartakladığını hatırlıyordu. Sonra iki havaalanı polisine baktı, sanki onların devreye girmesini bekliyormuş gibi. İki adam kollarını kavuşturdu ve sırttı. Müttefiklerden yoksun olan ahmak sessizliği tercih etti.

Gri takım elbiseli kadın, mahkûmuna yapılan kaba muameleyi protesto etmek ister gibi görünüyordu ama belli ki elindeki işle devam etmeye karar vermişti. "Ben Margaret Fayne, havaalanı güvenlik müdürüyüm. Sanırım suç duyurusunda bulunacaksınız?"

"Evet," dedi Sunny.

"Güzel," dedi Bayan Fayne onaylayarak. "İkinizin de ifadesine ihtiyacım olacak."

"Bunun ne kadar süreceği hakkında bir fikrin var mı?" Chance sordu. "Bayan Miller ve benim zamanımız kısıtlı."

Bayan Fayne ona, "İşleri hızlandırmaya çalışacağız," diye güvence verdi.

Bayan Fayne süper becerikli miydi yoksa küçük bir mucize mi gerçekleşmişti bilinmez, evrak işleri Sunny'nin rekor sayılabilecek bir sürede tamamlanmıştı. Yarım saatten fazla geçmeden ahmak kelepçelenerek götürüldü, tüm evraklar hazırlanıp imzalandı ve Sunny ile Chance McCall vatandaşlık görevlerini yerine getirmiş olarak gitmekte özgürdüler.

Kadın ofisi arayıp durumu anlatırken o da yanında bekledi. Amir Wayne Beesham mutlu değildi ama gerçeklere boyun eğdi.

"Bu pilotun adı neydi?" diye sordu.

"Chance McCall."

"Bekle, onu kontrol edeyim."

Sunny bekledi. Bilgisayarlarında hem ticari havayolları hem de özel charter şirketleriyle ilgili geniş bir bilgi bankası vardı. Charter işinde yolcudan çok uyuşturucu ticareti yapan bazı kötü karakterler vardı ve bir kurye şirketi dikkatsiz davranmayı göze alamazdı.

"Ana üssü nerede?"

Sunny soruyu Chance'e tekrarladı.

"Phoenix," dedi ve bir kez daha bilgiyi aktardı. "Tamam, anladım.

İyi görünüyor. Ücreti ne kadar?"

Sunny sordu.

Bay Beesham cevap karşısında homurdandı. "Bu biraz yüksek." "O burada ve gitmeye hazır."

"Ne tür bir uçak bu? Sizi oraya zamanında götüremeyecek bir ekin avcısı için bu kadar para ödemek istemiyorum."

Sunny iç çekti. "Neden onu telefona vermiyorum? Zaman kazanmış oluruz." Ahizeyi Chance'e uzattı. "Uçağın hakkında bilgi istiyor."

Chance ahizeyi aldı. "McCall." Bir süre dinledi. "Bu bir Cessna Skylane. Menzili yüzde yetmiş beş güçle yaklaşık sekiz yüz mil, uçuş süresi altı saat. Yakıt ikmali yapmam gerekecek, o yüzden yolun ortalarında, mesela Redmond, Oregon'daki Roberts Field'da olmasını tercih ederim. Telsizle haber verip her şeyi ayarlayabilirim, böylece yerde fazla zaman geçirmeyiz." Kol saatine bir göz attı. "Pasifik saat dilimine geçtiğimizde kazanacağımız bir saatle bunu başarabilir, hem de zorlukla."

Bir süre daha dinledi, sonra ahizeyi Sunny'ye geri verdi. "Karar nedir?" diye sordu.

"İzin veriyorum. Tanrı aşkına, git artık."

Telefonu kapattı ve Chance'e sırtıttı, meydan okuma karşısında kanı pompalanıyordu. "Başlıyoruz! Havalanmak ne kadar sürer?"

"O çantayı taşımama izin verirsen ve koşarsak... on beş dakika."

Sunny çantayı elinden hiç bırakmadı. Onun bu nezaketine bir ret cevabıyla karşılık vermekten nefret ediyordu ama temkinlilik o kadar içine işlemişti ki riske girmeyi göze alamıyordu. "Ağır değil," diye yalan söyleyerek çantayı sıkıca kavradı. "Sen önden git, ben takip edeceğim."

Onun cevabı üzerine bir kara kaşı havaya kalktı ama tartışmadı, sadece yoğun yolcu salonuna doğru ilerledi. Özel uçaklar havaalanının farklı bir bölgesinde, ticari trafikten uzaktaydı. Birkaç dönüş ve bir kat merdivenden sonra terminalden çıktılar ve betonun üzerinde yürüdüler, sıcak öğleden sonra güneşi başlarına vuruyor ve gözlerini kışmasına neden oluyordu. Chance bir güneş gözlüğü taktı, sonra ceketini silkerek çıkardı ve sol elinde taşıdı.

Sunny onun geniş omuzlarının ve kaslı sırtının giydiği siyah tişörtü nasıl doldurduğunu takdir etmek için kendine bir an izin verdi. Hoşuna gitmeyebilirdi ama kesinlikle hayranlık duyabilirdi. Keşke her şey farklı olsaydı - ama değildi, diye düşündü, düşüncelerini dizginleyerek. Gerçekle yüzleşmek zorundaydı, hüsnükuruntu ile değil.

Gri-kırmızı çizgili beyaz, tek motorlu bir uçağın yanında durdu. Çantasını ve evrak çantasını yerleştirip bir ağıla sabitledikten sonra yardımcı pilot koltuğuna oturmasına yardım etti. Sunny kemerini bağladı ve ilgiyle etrafına bakındı. Daha önce hiç özel bir uçağa binmemiş ya da bu kadar küçük bir uçakta uçmamıştı. Şaşırtıcı derecede rahattı. Koltuklar gri deriydi ve arkasında ayrı sırtları olan bir bank koltuk vardı. Metal zemini halı kaplıyordu.

Tıpkı arabalardaki gibi iki güneşlik vardı. Eğlenerek önündekini indirdi ve ona iliştirilmiş küçük aynayı görünce yüksek sesle güldü.

Chance uçağın içinde dolaştı, solundaki koltuğa tırmanıp kemerini bağlamadan önce son bir kez ayrıntıları kontrol etti. Bir kulaklık taktı ve hava trafik kontrol kulesiyle konuşurken düğmeleri çevirmeye başladı. Motor öksürdü, sonra durdu ve uçağın pervanesi

burun dönmeye başladı, önce yavaşça, sonra neredeyse görünmez bir bulanıklık olana kadar hız kazandı.

Başka bir kulaklık setini işaret etti ve Sunny onları taktı. "Kulaklıkla konuşmak daha kolay," diye seslendi kulağına, "ama havalanana kadar sessiz ol."

"Evet efendim," dedi eğlenerek ve adam ona hızlı bir sırtıfış fırlattı.

Dakikalar içinde havalandılar, ticari bir uçakta hiç tecrübe etmediği kadar hızlıydılar. Küçük uçağın içinde olmak ona daha önce hiç hissetmediği bir hız hissi veriyordu ve tekerlekler yerden ayrıldığında inanılmaz bir yükselme hissediyordu, sanki kanatlanıp havaya sıçramıştı. Yer hızla alçaldı ve uçsuz bucaksız, pırıl pırıl mavi göl, hemen önündeki sivri dağlarla birlikte önüne yayıldı.

"Vay canına," diye nefes aldı ve gözlerini güneşten korumak için bir elini kaldırdı.

"Torpido gözünde fazladan bir güneş gözlüğü var," diyerek önündeki bölmeyi işaret etti. Gözlüğü açtı ve koyu kırmızı çerçeveli, ucuz ama şık bir çift Foster Grants çıkardı. Belli ki bir kadının güneş gözlükleriydi ve aniden adamın evli olup olmadığını merak etti. Elbette bir kız arkadaşı olacaktı; sadece görünüşü çok güzel değildi, aynı zamanda iyi bir insana benziyordu. Bulunması zor ve yenilmesi imkânsız bir kombinasyondur bu.

"Karınızın mı?" diye sordu gözlüğü takarken ve rahatsız edici bakışlar kaybolunca rahat bir nefes aldı.

"Hayır, bir yolcu onları uçakta bıraktı."

Bu ona hiçbir şey anlatmamıştı. Seattle'a varduktan sonra onu bir daha görmeyeceği için neden rahatsız ettiğini merak etse de açık sözlü olmaya karar verdi. "Evli misin?"

Yine o hızlı sırtıfışını takındı. "Hayır." Adam ona baktı ve koyu renk gözlüklerinin ardından gözlerini göremese de bakışlarının yoğun olduğu izlenimine kapıldı. "Öyle misin?"

"Hayır."

"Güzel," dedi.

Üçüncü Bölüm

Chance güneş gözlüklerinin koyu camlarının arkasından onu izliyor, sözel açılımına vereceği tepkiyi ölçüyordu. Plan daha iyi işliyordu.

Umduğundan daha fazla etkilenmişti ve bunu saklamak için pek de çaba sarf etmiyordu. Tek yapması gereken bu çekimden faydalanmak ve onun güvenini kazanmaktı, normalde bunu yapmak biraz zaman alabilirdi ama planladığı şey onu kelimenin tam anlamıyla normal olmayan bir durumun içine atacaktı. Hayatı ve güvenliği ona bağlıydı.

Adamın şaşkınlığına rağmen, kız yüzünü öne çevirdi ve onu duymamış gibi davrandı. Alaycı bir tavırla, acaba onu yanlış mı okumuştı ve kız ondan etkilenmemiş miydi diye düşündü. Hayır, kadın onu oldukça bariz bir şekilde izliyordu ve onun deneyimlerine göre bir kadın çekici bulmadığı sürece bir erkeğe bakmazdı.

Asıl şaşırtıcı olan onu ne kadar çekici bulduğuydu. Bunu beklemiyordu ama cinsel kimya mantığın dışında işleyen asi bir şeytandı. Onun hakkında topladığı dosyadaki fotoğraflardan, parlak gri gözleri ve omuzlarına doğru düzgünce salınan altın sarısı saçlarıyla güzel olduğunu biliyordu. Sadece bu kadar çekici olduğunu fark etmemişti. Ona bir bakış daha attı, bu kez saf bir erkek değerlendirmesiydi. Orta boyluydu belki, ama hoşuna gittiğinden biraz daha inceydi, neredeyse narindi. Neredeyse. Beyaz kolsuz bluzunun ortaya çıkardığı çıplak kollarındaki kaslar, sanki spor yapmış gibi iyi tonlanmış ve hafifçe bronzlaşmıştı. İyi bir ajan her zaman iyi bir fiziksel kondisyonda kalırdı, bu yüzden onun görüldüğünden daha güçlü olmasını beklemek zorundaydı. Narin görünüşü muhtemelen pek çok insanı hazırlıksız yakalamıştı.

Wilkins'i hazırlıksız yakaladığı kesindi. Chance gülümsemesini bastırmak zorunda kaldı. Sunny, Chance'in iptal edilmesini ayarladığı uçuşunun durumunu kontrol etmek için kapısına geri dönerken, Wilkins ona el çantasını tek koluyla nasıl savurduğunu ve lanet şeyin bir ton ağırlığında olması gerektiğini, çünkü neredeyse ayaklarını yerden keseceğini anlatmıştı.

Şimdiye kadar Wilkins ve diğer üçü, "Bayan Fayne." ve iki güvenlik "polisi", havaalanından kaybolmuş olacaktı. Gerçek havaalanı güvenliğine yoldan çekilmeleri talimatı verilmişti ve her şey tıkır tıkır işliyordu ama Wilkins bu kadar sert bir şekilde indirildiği için homurdanmıştı. "Önce o küçük cadı o çantayla neredeyse kolumu kırıyordu, sonra da sen belimi kırmaya çalışıyorsun," diye homurdanırken, herkes ona gülüyordu.

O çantanın içinde ne vardı ki? Sanki içinde taç mücevherleri varmış gibi çantaya sıkı sıkıya sarılmış, tam yanındayken bile onu taşımasına izin vermemiş ve ancak isteksizce arkalarındaki bagaj bölmesine koymasına izin vermişti. Ne kadar ağır olduğuna şaşırmıştı, bir yolcunun ihtiyaç duyacağı tek bir kıyafeti bile taşıyamayacak kadar ağırdı.

Bir gecelik yolculuk, çok çeşitli makyaj malzemeleri ve iyi bir önlem için atılan bir saç kurutma makinesi ile bile. Çantanın ağırlığı elli kilo, belki de daha fazla olmalıydı. İçinde ne olduğunu yakında öğrenecekti.

"Yakalasaydın o adama ne yapacaktın?" diye sordu tembel bir ses tonuyla, kısmen onu konuşturmak, aralarında bir bağ kurmak için, kısmen de merak ettiği için. Yüzünde son derece kararlı bir ifadeyle Wilkins'in peşinden koşuyordu, o kadar kararlıydı ki, Wilkins hâlâ koşuyor olsaydı, muhtemelen hâlâ onu kovalıyor olacaktı.

"Bilmiyorum," dedi karanlık bir sesle. "Sadece bunun tekrar olmasına izin veremeyeceğimi biliyordum."

"Yine mi?" Kahretsin, ona Chicago'dan mı bahsedecekti?

"Geçen ay Chicago'da havaalanında yeşil saçlı bir ahmak çantamı kaptı." Koltuğun kolunu tokatladı. "İşlerimden birinde ilk kez böyle bir şey oldu ve sadece bir ay sonra tekrar olması - kovulurdum. Patron ben olsaydım ben de kendimi kovardım."

"Chicago'daki adamı yakalayamadınız mı?"

"Hayır. Bagaj alım bölümündeydim ve çantayı kaptığı gibi hızla kapıdan çıktı ve gitti."

"Peki ya güvenlik? Onu yakalamaya çalışmadılar mı?"

Büyük boy güneş gözlüklerinin üstünden ona baktı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Güldü. "Sanırım öyleyim."

"Bir evrak çantası daha kaybetmek en azından benim için bir felaket olurdu ve şirkete de bir faydası olmazdı."

"Evrak çantalarında ne olduğunu hiç biliyor musun?"

"Hayır, istemiyorum da. Bunun bir önemi yok. Birisi ölmek üzere olan Fred amcasına yarım kilo salam da gönderebilir, bir milyar dolar değerinde elmas da gönderebilir - gerçi kimsenin kurye servisiyle elmas göndereceğini sanmıyorum ama siz anladınız."

"Chicago'da çantayı kaybettiğinde ne oldu?"

"Şirketim çok para kaybetti, daha doğrusu sigorta şirketi kaybetti. Müşteri muhtemelen bizi bir daha asla kullanmayacak ya da tavsiye etmeyecek."

"Sana ne oldu? Herhangi bir disiplin cezası aldın mı?" Olmadığını biliyordu.

"Hayır. En azından bana para cezası verselerdi kendimi daha iyi hissederdim."

Kahretsin, çok iyiydi, diye düşündü hayranlıkla - ya doğruyu söylüyordu ve geçen ay Chicago'daki olayla hiçbir ilgisi yoktu. Bu mümkündü ama konuyla ilgisi yoktu. Çantanın kaybolmasıyla bir ilgisi olsun ya da olmasın, böyle bir şey olduğu için minnettardı, çünkü aksi takdirde kız asla dikkatini çekmeyecek ve Crispin Hauer'le ilgili bu ipucuna sahip olamayacaktı.

Ama onun masum olduğunu düşünmüyordu; boğazına kadar bu işin içinde olduğunu düşünüyordu. Beklediğinden daha iyiydi, Oscar'a layık bir oyuncuydu - o kadar iyiydi ki, gizemli çantası ve aldatıcı gücü olmasa babası hakkında hiçbir şey bilmediğine inanabilirdi. Önemsiz görünen ayrıntıları bir araya getirip tutarlı bir resim ortaya çıkarmak için eğitilmişti ve deneyimleri onu iki kat alaycı yapmıştı. Çok az insan inanmanızı istedikleri kadar dürüsttü ve en iyi gösteriyi yapan insanlar genellikle saklayacak en çok şeyi olanlardı. Bunu biliyor olmalıydı; ruhunun karanlık sırlarını saklamakta bir uzmandı.

Onun güvenini kazanma planının bir parçası olarak onunla yatmaya istekli olmasının kendisi hakkında ne söylediğini kısaca merak etti ama belki de bunu düşünmemek daha iyiydi. Birileri, sadece o sıradan insanları korumak için pisliğin içinde çalışmaya, sıradan insanların çekineceği şeyleri yapmaya istekli olmalıydı. Seks... sadece seksti. İşin bir parçasıydı. Duygularını o kadar boşlayabiliyordu ki bu görevi dört gözle bekliyordu.

Görev mi? Kimi kandırıyordu? Onun içine girmek için sabırsızlanıyordu. Sıkı, sıkı vücudu ve berrak gri gözlerini sık sık aydınlatan pırıltısıyla ilgisini çekiyordu, sanki hem kendisiyle hem de etrafındaki dünyayla sık sık eğleniyormuş gibi. Gözlerinden, gözlerini neredeyse mavi elmasların en soluk hali gibi gösteren beyaz çizgilerden büyülenmişti. Çoğu insan gri gözlerin soluk mavi olduğunu düşünürdü ama ona yaklaştığında gözlerinin kesinlikle parlak gri olduğunu görebiliyordu. Ama en çok da onun yüz ifadesi ilgisini çekmişti; o kadar açık ve güler yüzlüydü ki, neredeyse "Bayan Cana Yakın" teriminin alametifarikası olabilirdi. Dosyalarındaki en çok aranan teröristle el ele çalışırken nasıl böyle tatlı görünebiliyordu?

Bir yanı, en büyük yanı, onu olduğu şey için hor görüyordu. Ancak hayvani çekirdeği, oynadığı oyunun tehlikeli yanından, onu yatağa atma ve kendisine güvenmeye ikna etme mücadelesinden heyecan duyuyordu. Onun içindeyken, babasının öldürdüğü yüzlerce masum insanı düşünmeyecekti, sadece

vücutlarının birbirine bağlanması hakkında. Başka bir şey düşünmesine izin vermeyecekti, yoksa kadınların okumakta çok iyi olduğu bir ifade nüansıya kendini ele verecekti. Hayır, onunla ruh eşini bulmuş gibi sevişecekti, çünkü onu kandırabileceğinden emin olmasının tek yolu buydu.

Ama bu konuda, bir kadına onu dünyadaki her şeyden daha çok arzuladığını hissettirme konusunda iyiydi. Onu nasıl fark edeceğini, onu panikletmeden nasıl sertçe iteceğini biliyordu - bu da onu ilk açılışını tamamen görmezden geldiği gerçeğine geri getirdi. Kendi kendine hafifçe gülümsedi. Bunun gerçekten işe yarayacağını mı düşünüyordu?

"Bu akşam benimle yemek yer misin?"

Sanki düşüncelerinde kaybolmuş gibi gerçekten de sıçradı. "Ne?"

"Akşam yemeği. Bu akşam. Paketini teslim ettikten sonra."

"Ama saat dokuzda teslim etmem gerekiyordu. Geç olacak ve-"

"Ve sen yalnız olacaksın, ben yalnız olacağım ve yemek yemelisin. Isırmayacağıma söz veriyorum. Yalayabilirim ama ısırmam."

Bir kahkaha patlatarak onu şaşırttı.

Beklediği onca tepki arasında kahkaha bunlardan biri değildi. Yine de kahkahası o kadar özgür ve içtendi ki, başını koltuğa yasladığında kendini gülümserken buldu.

"Yalayabilirim ama ısırmam. Bu çok iyiydi. Bunu hatırlamam gerekecek," dedi kıkırdayarak.

Bir süre sonra, kız başka bir şey söylemeyince, onun kendisini yine görmezden geldiğini fark etti. Başını iki yana salladı. "Bu çoğu erkekte işe yarıyor mu?"

"Ne işe yarıyor mu?"

"Sana çıkma teklif ettiklerinde onları görmezden gelmek. Kuyruklarını bacaklarının arasına sıkıştırıp kaçıyorlar mı?"

"Hiç fark etmedim." Sırıttı. "Beni sağda solda kalp kıran bir femme fatale gibi gösteriyorsun."

"Muhtemelen öylesiniz. Yine de biz sağlam adamlarız. İçimiz kan ağlasa da o kadar iyi bir görüntü çizeriz ki kimsenin bundan haberi olmaz." Ona gülümsedi. "Benimle akşam yemeği ye."

"Israrcısın, değil mi?"

"Bana hâlâ cevap vermedin."

"Pekala, hayır. İşte, sana cevap verdim."

"Yanlış cevap. Tekrar dene." Daha nazik bir şekilde, "Yorgun olduğunu biliyorum ve saat farkından dolayı saat dokuz senin için gerçekten gece yarısı. Bu sadece

Bir yemek Sunny, dans edeceğimiz bir akşam değil. Bu ikinci randevumuza kadar bekleyebilir."

Tekrar güldü. "Israrcı ve kendinden emin." Durakladı, yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "Cevabım hâlâ hayır. Biriyle çıkmıyorum."

Bu kez şaşırmaktan da öte, afallamıştı. Kadının ağzından çıkmasını beklediği onca şey arasında bu cümle aklının ucundan bile geçmemişti. Kahretsin, bu kadar mı yanlış hesaplamıştı? "Herkes mi? Yoksa sadece erkekler mi?"

"Hem de hiç." Çaresizce eliyle işaret etti. "İşte bu yüzden seni görmezden gelmeye çalıştım, çünkü zaten kabul etmeyeceğin bir açıklamaya girmek istemedim. Hayır, eşcinsel değilim, erkeklerden çok hoşlanıyorum ama çıkmıyorum. Açıklamanın sonu."

Rahatlaması o kadar yoğundu ki biraz başı dönmüş gibi hissetti. "Madem erkeklerden hoşlanıyorsun, neden biriyle çıkmıyorsun?"

"Gördün mü?" diye sordu sinirli bir şekilde. "Kabul etmedin. Hemen sorular sormaya başladınız."

"Lanet olsun, öylece bırakacağımı mı sandın? Aramızda bir şey var Sunny. Bunu ben de biliyorum, sen de biliyorsun. Yoksa bunu da mı görmezden geleceksin?"

"Ben de tam olarak bunu yapacağım."

Az önce itiraf ettiği şeyin farkında olup olmadığını merak etti. "Tecavüze mi uğradın?"

"Hayır!" diye yarı bağırdı, kontrolden çıkmıştı. "Ben sadece... çıkmıyorum..."

Kızın kendini kaybetmek üzere olduğunu düşündü, eğlenerek. Sırıttı. "Kızdığın zaman çok güzel oluyorsun."

Kadın önce kekeleydi, sonra gülmeye başladı. "Sen böyle şeyler söylerken nasıl kızgın kalabilirim ki?"

"Değilsin. Amaç da bu zaten."

"İşe yaradı. Ama fikrimi değiştirmedi. Özür dilerim," dedi nazikçe, ayılarak. "Sadece... Kendimce sebeplerim var. Bırak bu konuyu. Lütfen."

"Tamam." Durakladı. "Şimdilik."

Abartılı bir inilti çıkardı ve adam yine gülümsedi. "Neden biraz kestirmeyi denemiyorsun?" diye önerdi. "Yorgun olmalısın ve önümüzde hâlâ uzun bir uçuş var."

"Bu iyi bir fikir. Uyuyorsam beni rahatsız edemezsin."

Alaycı bir ifadeyle başını koltuğa yasladı. Chance koltuğunun arkasına uzandı ve katlanmış bir battaniye çıkardı. "Al. Bunu yastık olarak kullan, yoksa boynun tutulacak."

"Teşekkürler." Kulaklığı çıkarıp battaniyeyi başı ile omzunun arasına sıkıştırdı ve daha rahat edebilmek için koltuğunda kaydı.

Chance sessizliğin çökmesine izin verdi, ara sıra gerçekten uyuyup uyumadığını görmek için ona baktı. Yaklaşık on beş dakika sonra kadının nefes alış verişini derinleştirdi ve yavaş bir ritme dönüştü. Birkaç dakika daha bekledikten sonra uçağı daha batıya, batmakta olan güneşe doğru yönlendirdi.

Dördüncü Bölüm

"Sunny." Ses ısrarcıydı, duyması biraz zordu ve omzuna konan bir el onu sarsıyordu. "Sunny, uyan."

Kıpırdandı ve gözlerini açtı, sırtındaki ve omuzlarındaki gerginliği gidermek için biraz gerindi. "Geldik mi?"

Chance kucağındaki kulaklığı gösterdi, o da kulaklığı taktı. "Bir sorunumuz var," dedi sessizce.

Midesi bulandı ve kalp atışları hızlandı. İnsan uçaktayken başka hiçbir kelimenin bu kadar korkutucu olamayacağını düşündü. Panik dalgasını kontrol etmeye çalışarak derin bir nefes aldı. "Sorun nedir?" Sesi şaşırtıcı derecede kararlıydı. Etrafına bakındı, kokpitteki kadranlar kümesinde sorunu bulmaya çalıştı, ancak hiçbirinin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Sonra pencereden dışarı, altlarındaki engebeli manzaraya baktı; batan güneş pürüzlü kayaların üzerine gölgeler düşürürken keskin kırmızılar ve siyahlarla boyanmıştı. "Neredeyiz biz?"

"Güneydoğu Oregon."

Motor öksürdü ve tekledi. Kalbi de öyle hissediyordu. Ritmin bozulduğunu duyar duymaz, motorun arka plandaki sabit uğultusunun o uyurken birkaç kez kesildiğini fark etti. Bilinçaltı sesteki değişikliği kaydetmiş ama bunu herhangi bir bağlama oturtmamıştı. Şimdi bağlam çok açıktı.

İlk sorusuna yanıt olarak, "Sanırım yakıt pompasından kaynaklanıyor," diye ekledi.

Sakin. Sakin kalmak zorundaydı. Derin bir nefes aldı, ancak ciğerleri sanki küçülmüş gibi hissediyordu. "Ne yapacağız?"

Acımasızca gülümsedi. "Düşmeden önce onu koyacak bir yer bul."

"Her gün düşmektense batmayı tercih ederim." Yan pencereden dışarı baktı ve aşağıdaki zemini inceledi. Görebildiği tek şey pürüzlü dağ sırtları, devasa kayalar ve toprağı yaran keskin kesimli arroyolardı. "Uh-oh."

"Evet. Son yarım saattir incek bir yer arıyordum."

Bu iyi değildi, hem de hiç iyi değildi. İyi ve kötü dengesinde, bu kötü tarafta ağır basıyordu.

Motor tekrar tekledi. Uçağın tüm gövdesi sarsıldı. "Telsizle imdat çağrısı yaptınız mı?" dediğinde sesi de titriyordu.

Yine o acımasız gülümseme. "Büyük, boş bir alanın ortasındayız, yön bulma işaretlerinin arasındayız. Birkaç kez birilerine ulaşmaya çalıştım ama cevap alamadım."

Terazinin dengesi daha da bozuldu. "Biliyordum," diye mırıldandı. "Bugünün gidişatına bakılırsa, başka bir uçağa binersem kaza yapacağımı biliyordum."

Kadının sesindeki huysuzluk, içinde bulundukları durumun aciliyetine rağmen adamın kıkırdamasına neden oldu. Uzandı ve ensesini nazikçe sıktı, dokunuşuyla onu irkiltti, iri eli sıcak ve sert bir şekilde hassas ensesindeydi. "Henüz düşmedik ve düşmememiz için elimden geleni yapacağım. Yine de iniş zor olabilir."

Dokunulmaya alışık değildi. İnsanın doğası gereği arzuladığı fiziksel temas olmadan yaşamaya, insanları belli bir mesafede tutmaya alışmıştı. Chance McCall bir öğleden sonra ona son beş yılda dokunduğundan daha fazla dokunmuştu. Aldığı zevkin şoku neredeyse dikkatini içinde bulundukları durumdan uzaklaştırıyordu -neredeyse. Tekrar affetmeyen manzaraya baktı. "Bir inişin kaza olarak nitelendirilmesi için ne kadar sert olması gerekir?"

"Eğer oradan uzaklaşırsak, o zaman bu bir iniş olur." Adam elini tekrar kumandaların üzerine koydu ve kadın sessizce o kayıp bağlantının yasını tuttu.

Uçsuz bucaksız dağ silsilesi etraflarında her yöne görebildiği kadar uzanıyordu. Buradan yürüyerek kurtulma şansları pek yoktu. Cesetlerinin bulunması ne kadar zaman alacaktı, tabii bulunabilirlerse? Sunny, Margreta'yı düşünerek ellerini sıktı. Ne olduğunu bilmeyen kız kardeşi en kötüsünü düşünecekti ve bir uçak kazasında ölmek en kötüsü değildi. Kederinden sığınağını terk edebilir ve kendisinin de ölümüne neden olacak aptalca bir şey yapabilirdi.

Chance'in güçlü ellerini izledi, kontroller üzerinde çok becerikli ve emindi. Chance'in berrak, klasik profili, sadece batı eyaletlerinde görülebilecek türden bir gün batımı olan ve muhtemelen Chance'in göreceği son gün batımı olan inci ve mine çiçeği gökyüzünde belirgindi. Gördüğü ya da dokunduğu son kişi o olacaktı ve aniden, çoğu kadına bahşedilen hayatı asla yaşamadığı, özgür olmadığı için acı bir şekilde öfkelenirdi.

Akşam yemeği teklifini kabul eder ve yolculuğu bir beklenti ışıltısı içinde geçirir, onunla flört etmekte özgürdür ve belki de altın-kahverengi gözlerindeki arzunun ışıltısını görür.

Birçok Şeyden mahrum bırakılmıştı ama en çok da fırsatlardan mahrum bırakılmıştı ve bunun için babasını asla ama asla affetmeyecekti.

Motor tekledi, durdu, tekrar tekledi. Bu sefer güven verici ritim geri dönmedi. Midesi alt üst oldu. Tanrım, Tanrım, kaza yapacaklardı. Paniğini bastırmak için mücadele ederken tırnakları avuçlarına battı. Daha önce kendini hiç bu kadar küçük ve çaresiz, bu kadar kırılğan, yumuşak etli ve ince kemikli hissetmemişti. Ölecekti ve henüz yaşamamıştı.

Uçak sarsıldı ve titredi, spazmodik gücün baskısı altında savruldu. Uçak sağa doğru yattı ve Sunny'yi kapıya öyle bir çarptı ki sağ kolu uyuştu.

"İşte bu," dedi Chance gıcırdayan dişlerinin arasından, zıplayan uçağı kontrol etmek için mücadele ederken parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. Kanatları tekrar aynı seviyeye getirdi. "Biraz kontrolüm varken onu şimdi indirmeliyim. En iyi yeri arayın."

En iyi yer mi? En iyi yer diye bir Şey yoktu. Nispeten düz ve nispeten açık bir yere ihtiyaçları vardı; bu tanıma uyan son yer Utah'taydı.

Sağ kanat ucunu kaldırarak uçağı yana yatırdı, böylece yandan daha iyi görebiliyordu. "Bir Şey görüyor musun?" Sunny, sesi biraz titreyerek sordu.

"Hiçbir Şey. Kahretsin."

"Kahretsin yanlış kelime. Pilotların kaza yapmadan hemen önce başka bir Şey söylemeleri gerekir." Mizah, ölümle yüzleşmek için pek de iyi bir silah sayılmazdı ama zor zamanlarını hep bu şekilde atlatmıştı.

İnanılmaz bir şekilde sırttı. "Ama henüz düşmedim, tatlım. Biraz inancın olsun. Söz veriyorum, yakında güzel bir yer bulamazsam doğru kelimeyi söyleyeceğim."

"Eğer güzel bir yer bulamazsan, senin yerine ben söyleyeceğim," diye hararetle söz verdi.

Sivri, kayalarla kaplı bir sırtı geçtiler ve altlarında cehenneme açılan bir kapı gibi uzun, dar, siyah bir çukur açıldı. "İşte orası!" Chance uçağın burnunu aşağı indirdi.

"Ne? Nerede?" Dik oturdu, içinde umutsuz bir umut alevlendi ama tek görebildiği o siyah ukurdu.

"Kanyon. En iyi seçeneğimiz orası."

Kara çukur bir kanyon muydu? Kanyonların büyük olması gerekmiyor muydu? Bu bir arroyoya benziyordu. Uçak bunun içine nasıl sığabilirdi ki? Ve bu onların tek şansırken ne fark ederdi ki? Kalbi boğazına düğümlendi ve Chance uçağı alçaltıkça alçaltırken koltuğun kenarına tutundu.

Motor durdu.

Bir an için duyduğu tek şey, herhangi bir kükremeden daha sağır edici olan korkunç sessizlikti.

Sonra uçağın metal kaplamasının yanından hızla geçen havanın farkına vardı, artık onları desteklemeyen havanın. Kendi kalbinin hızlı ve ağır atışını duydu, nefesinin fısıltısını duydu. En çok duymak istediği şey, bir uçak motorunun tatlı sesi dışında her şeyi duydu.

Chance hiçbir şey söylemedi. Uçağı düz tutmaya, hava akımlarını aşağıya, aşağıya doğru sürmeye, yeryüzündeki o uzun, dar yarığı hedeflemeye şiddetle odaklandı. Uçak bir yaprak gibi dönerek soldaki sivri dağın yamacına o kadar yaklaştı ki, koyu kırmızı kayadaki çukurları görebiliyordu.

Sunny, ağzından kan gelene kadar dudağını ısırdı ve çığlık atmakla tehdit eden dehşet ve paniğe karşı koydu. Ne olursa olsun şimdi onun dikkatini dağıtamazdı. Gözlerini kapatmak istedi ama kararlılıkla açık tuttu. Eğer şimdi ölecekse, bunu korkakça bir korkuyla yapmak istemiyordu. Korkuya engel olamazdı ama korkak olmak zorunda da değildi. Ölümün ona doğru gelişini izleyecek, Chance'in onları güvenli bir şekilde aşağı indirmek için savaşmasını ve acımasız atlıyı aldatmasını izleyecekti.

Güneş ışığının altında, siyah gölgelerin içine, daha da derinlere kaydılar. Gölgeleler daha soğuktu, pencerelerden iliklerine kadar sızan bir ürperti vardı. Hiçbir şey göremiyordu. Hızla güneş gözlüklerini çıkardı ve Chance'in de aynısını yaptığını gördü. Gözleri kısılmıştı, aşağıdaki araziye incelerken ifadesi sert ve niyetliydi.

Yer şimdi onlara doğru koşuyordu, derelerle çukurlaşmış ve kayalarla noktalanmış bir yer. Yeterince düzdü ama hiç de güzel, temiz bir iniş noktası değildi. Ayaklarını yere dayadı, sanki uçağı havada kalmaya zorlayabilecekmiş gibi vücudu kaskatı kesildi.

"Bekle." Sesi soğuktu. "Dere yatağına ulaşmaya çalışacağım. Şu kayalardan birine çarpmadan önce kum bizi yavaşlatmaya yardımcı olacaktır."

Bir dere yatağı mı? Belli ki zemini okuma konusunda ondan çok daha iyiydi. Bir su şeridi görmeye çalıştı ama sonunda derenin kuru olduğunu fark etti; yatak, ortalama bir araba kadar geniş görünen ince, kıvrımlı bir çizgiydi.

"İyi şanslar" demeye başladı ama bu uygun görünmüyordu. "Seni tanımak güzeldi" de öyle. Sonunda tek yapabildiği "Tamam." demek oldu.

Her şey çok hızlı oldu. Birdenbire artık yeryüzünün üzerinde süzülüyorlardı. Yer oradaydı ve ona sertçe çarptılar, o kadar sertti ki emniyet kemerine doğru öne doğru savruldu, sonra geri çekildi. Tekerlekler zıplayınca kısa süreliğine tekrar havalandılar, sonra daha da sert bir şekilde tekrar çarptılar. Metalin protesto amacıyla gıcırdadığını duydu; sonra başı yan cama çarptı ve kaotik bir an boyunca hiçbir şey görmedi ya da duymadı, sadece uçağın savrulmasını ve zıplamasını hissetti. Kemiksizdi, tutunamıyordu, çamaşır kurutma makinesindeki bir gömlek gibi çırpınıyordu.

Sonra dişlerini sarsan en sert sıçrama gerçekleşti. Uçak mide bulandırıcı bir hareketle yana doğru döndü, sonra da durdu. Zaman ve gerçeklik parçalandı, dağıldı ve uzun bir an boyunca hiçbir şeyin anlamı kalmadı; nerede olduğunu ya da ne olduğunu kavrayamadı.

Bir ses duydu ve dünya yeniden yerine oturdu.

"Sunny? Sunny, iyi misin?" Chance ısrarla soruyordu.

Aklını başına toplamaya çalıştı, ona cevap vermeye çalıştı. Sersemlemiş ve hırpalanmış bir halde, inişin şiddetinin onu emniyet kemerinin sınırları içine soktuğunu ve sırtı Chance'e dönük bir şekilde yan cama baktığını fark etti. Chance'in ellerini üzerinde hissetti, emniyet kemerini açıp onu göğsüne yaslarken ve vücuduyla desteklerken alçak sesle küfrettiğini duydu.

Yutkundu ve sesini bulmayı başardı. "Ben iyiyim." Kelimeler mırıltıdan öteye geçmiyordu ama konuşabiliyorsa bu hayatta olduğu anlamına geliyordu. İkisi de hayattaydı. Göğsünde sevinçli bir inançsızlık kabardı. Gerçekten de uçağı indirmeyi başarmıştı!

"Dışarı çıkmalıyız. Yakıt sızıntısı olabilir." Konuşurken bile kapıyı iterek açtı ve dışarı fırladı, onu bir un çuvalıymış gibi sürükledi. Kendini çuval gibi hissediyordu, uzuvları gevşek ve titriyordu.

Yakıt sızıntısı. İndiklerinde motor çalışmıyordu ama hâlâ akü ve kısa devre yapıp kıvılcım çıkarabilecek kablolar vardı. Eğer bir kıvılcım yakıtı ulaşırsa, uçak ve içindeki her şey alev topuna dönerdi.

İçindeki her şey. Kelimeler beyinde teneke kutudaki bilyeler gibi şingirdadı ve dehşet içinde bunun ne anlama geldiğini anladı. Çantası hâlâ uçağın içindeydi.

"Bekle!" diye haykırdı, panikle vücuduna yeniden adrenalin dalgası gönderdi, bacaklarına kemiklerini, kaslarına gücünü geri kazandırdı. Adamın pençesinde kıvrılarak kapının kolunu tuttu ve asılı kaldı. "Çantam!"

"Kahretsin Sunny!" diye kükredi, kadının sapı tutuşunu kırmaya çalışıyordu. "Unut şu lanet çantayı!"

"Hayır!"

Kadın sarsılarak ondan uzaklaştı ve uçağa geri tırmanmaya başladı. Adam boğuk bir küfürle onu belinden yakaladı ve bedensel olarak uçaktan uzaklaştırdı. "Lanet çantayı alacağım! Hadi git buradan! Koş!"

Onu güvenli bir yere gönderirken, adamın çantasını almak için hayatını riske atması onu dehşete düşürmüştü. "Ben alırım," dedi şiddetle, onu kemerinden yakalayıp çekiştirerek. "Sen kaç!"

Bir an için kelimenin tam anlamıyla dondu kaldı ve şok içinde ona baktı. Sonra başını hafifçe salladı, çantaya uzandı ve zahmetsizce çıkardı. Sunny sözünü sakınmadan çantayı almaya çalıştı ama adam ona sadece kışkırtıcı bir bakış attı ve Sunny'nin itiraz edecek zamanı yoktu. Çantayı sol elinde taşıyıp sağ eliyle de Sunny'nin üst kolunu kavrayarak onu koşar adımlarla uçaktan uzaklaştırdı. Ayakkabıları yumuşak kumlara batıyor, kum ve çalı çırpı ayak bileklerini ısıırıyordu ama kadın dik durmak ve ona ayak uydurmak için çabalıyordu.

Güvenli olduğuna karar verene kadar elli metre kadar uzaklaşmışlardı. Çantayı bıraktı ve taze ete saldıran bir panter gibi ona döndü, sanki onu sarsmak istiyormuş gibi iki eliyle üst kollarını kavradı. "Aklından ne geçiyor senin?" diye zorlukla dizginlenmiş bir şiddet tonuyla söze başladı, sonra sözünü keserek kadının yüzüne baktı. Yüz ifadesi değişti, altın sarısı gözleri karardı.

"Kanaman var," dedi sertçe. Cebinden mendilini çıkardı ve çenesine bastırdı. Ses tonundaki sertliğe rağmen, dokunuşu inanılmaz derecede nazikti. "Yaralanmadığını söylemiştin."

"Ben değilim." Titreyen elini kaldırdı ve mendili alıp çenesine ve ağzına sürdü. Fazla kan yoktu ve kanama durmuş gibi görünüyordu. "Dudağımı ısırđım," diye itiraf etti. "Sen yere düşmeden önce yani. Çığlık atmamak için."

Çakmaktaşı gibi bir ifadeyle ona baktı. "Neden sadece çılgılık atmadın?"

"Dikkatini dağıtmak istemedim." Titremesi her geçen saniye daha da artıyordu; kendini sabit tutmaya çalıştı ama her uzvu sanki kemikleri jelatine dönüşmüş gibi titriyordu.

Yüzünü yukarı kaldırdı ve derinleşen alacakaranlıkta bir anlığına ona baktı. Alçak sesle, vahşi bir küfür savurdu, sonra yavaşça eğildi ve dudaklarını onun ağzına bastırdı. Onda hissettiği şiddete rağmen, öpücük hafif ve nazikti, bir öpücükten çok bir selam gibiydi. Dudaklarının yumuşaklığı, teninin sıcak kokusu, tadının ipucu onu baştan çıkarmış, nefesini tutmuştu. Ellerini adamın tişörtüne doladı, onun gücüne yapıştı, sıcaklığına gömülmeye çalıştı.

Başını kaldırdı. "Bu kadar cesur olduğun için," diye mırıldandı. "Bir uçak kazasında daha iyi bir ortak isteyemezdim."

"İniş," diye titreyerek düzeltti. "Bu bir inişti."

Bu ona bu kez şakağına yumuşak bir öpücük daha kazandırdı. Boğuk bir ses çıkardı ve ona doğru eğildi, farklı bir tür titreme onu ele geçirmeye başlamıştı. Elleriyle yüzünü çerçeveledi, onu incelerken başparmakları ağzının kenarlarını hafifçe okşadı. Dudaklarının biraz titrediğini hissetti ama sonra her yeri titremeye başladı. Dişlerinin alt dudağında açtığı küçük yaraya dokundu; sonra onu tekrar öpüyordu ve bu sefer nazik bir şey yoktu.

Bu öpücük onu temelinden sarstı. Aç, sert ve derindi. Ona karşılık vermemesi için nedenler vardı ama ne olduklarını düşünemiyordu. Bunun yerine adamın bileklerini kavradı ve parmak uçlarına kalkarak ayırık dudaklarını adamın kılere doğru eğdi, ağzını adamın dilinin hamlesine açtı. Adamın tadı erkek ve seks gibiydi; yüz derece viskiden daha hızlı kafasına giren güçlü bir karışım. Belinde ve göğüslerinde bir sıcaklık, boğazından kısık bir inilti çıkaran çaresiz, muhtaç bir sıcaklık filizlendi.

Bir kolunu onun etrafına doladı ve onu kendine doğru çekti, öpücükleri daha da derinleşirken, daha da sertleşirken dizlerinden göğsüne kadar onu kendine doğru çekti. Kollarını adamın boynuna doladı ve ona doğru eğildi, adamın sert kaslı vücudunu hissetmek için mantığı silip süpüren bir aciliyet duyuyordu. İçgüdüsel olarak kalçalarını onunkilere doğru itti ve adamın ereksiyonunun sert uzunluğu kalçalarının çentiğine doğru şişti. Bu kez istekle, ihtiyaçla, vücudunun her hücrelerini yakan bir arzuyla haykırdı. Adamın eli kabaca göğsünün etrafına dolandı, yoğurdu, ovdu.

Bluzun ve sütyenin katmanları arasından göğüs uçları, dokunuşuna doğru şişmelerine neden olan acıyı hem hafifletiyor hem de yoğunlaştırıyordu.

Birden başını geriye doğru salladı. "Buna inanamıyorum," diye mırıldandı. Uzanarak kadının kollarını boynundan kurtardı ve onu kendisinden uzaklaştırdı. Bir an öncesine göre daha da vahşi görünüyordu, boynundaki damarlar ortaya çıkmıştı. "Burada kal," diye bağırdı. "Bir santim bile kıpırdama. Uçağı kontrol etmem gerekiyor."

Onu orada, kumun üzerinde, büyüyen alacakaranlıkta, aniden iliklerine kadar üşüyerek bıraktı. Onun sıcaklığından ve gücünden mahrum kalan kadının bacakları yavaşça çöktü ve yere yığıldı.

Chance, uçağı yakıt sızıntısı ve diğer hasarlara karşı kontrol ederken, sürekli ve kavurucu bir sıcaklıkla kendi kendine yemin etti. İnişi kasten gereğinden sert yapmıştı ve uçağın güçlendirilmiş bir iniş takımının yanı sıra yakıt hatları ve deposu için ekstra koruması vardı ama akıllı bir pilot hiçbir şeyi hafife almazdı. Uçağı kontrol etmeli, karakterini korumalıydı.

Karakterde kalmak istemedi. Onu o büyük kayalardan birine yaslayıp eteğini kaldırmak istedi. Lanet olsun! Onun nesi vardı? Son on beş yılda pek çok güzel, ölümcül kadını kollarına almıştı ve vücudunun tepki vermesine izin verse de zihni her zaman soğukkanlılığını korumuştı. Sunny Miller en güzeli değildi, hem de hiç değildi; baştan çıkarmaktan çok gülmeye davet eden parlak gözleriyle tanrıçadan çok oyunbazdı. Öyleyse neden onun pantolonuna girmek için bu kadar yanıp tutuşuyordu?

"Neden" sorusunun bir önemi olmadığını öfkeyle kendine hatırlattı. Tamam, ona karşı duyduğu çekim beklenmedikti; bu bir avantajdı, kullanılması gereken bir şeydi. Hiçbir şeyi taklit etmek zorunda kalmayacaktı, bu da onun herhangi bir tuhaflık sezme ihtimalinin daha da az olduğu anlamına geliyordu.

Tehlike duyguları yükseltir, çekingенliği yok ederdi. Birlikte hayati bir tehlike atlatmışlardı, yalnızlardı ve aralarında kesin bir fiziksel çekim vardı. İlk iki durumu o ayarlamıştı; üçüncüsü ise bonus niteliğindeydi. Ders kitabı niteliğinde bir durumdu bu; insan doğası üzerine yapılan araştırmalar, bir erkekle bir kadının tehlikeli bir durumda bir araya geldiklerinde ve güvenebilecekleri tek şey birbirleri olduğunda, çabucak hem cinsel hem de duygusal bağlar kurduklarını göstermişti. Chance'in avantajı vardı, çünkü uçağın düşme tehlikesi olmadığını ve bir ölüm kalım durumu içinde bulunmadıklarını biliyordu. Sunny mahsur kaldıklarını düşünebilirdi, oysa o daha iyi biliyordu. Zane'e ne zaman sinyal verse

ama Sunny ona babası hakkında güven verene kadar bu sinyali göndermeyecekti.

Her şey kontrol altındaydı. Ona söylediği gibi Oregon'da bile değillerdi. Nevada'daydılar, Zane'le birlikte keşfedip seçtikleri dar bir kutu kanyondaydılar çünkü içine bir uçak indirmek mümkündü ve dikey kaya duvarlarına tırmanacak donanımına sahip olmayan birinin kaçması imkânsızdı. Herhangi bir ticari uçuş rotasına yakın değillerdi, transponder'ı devre dışı bırakmıştı, böylece hiçbir arama uçağı sinyal alamayacaktı ve rotalarından çok uzaktaydılar. Bulunamayacaklardı.

Sunny tamamen onun kontrolü altındaydı; sadece bunu bilmiyordu.

Gittikçe koyulaşan hava pek bir şey görmeyi imkânsız kılıyordu ve uçak alevler içinde patlayacak olsa çoktan patlamış olacağı belliydi. Chance, Sunny'nin dizlerini yukarı çekmiş, kollarını bacaklarına dolamış ve lanet olası çantasını da yanına almış, yerde oturduğu yere doğru yürüdü. O yaklaşırken ayağa fırladı. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey temiz. Yakıt sızıntısı yok."

"Bu çok iyi." Gülümsemeyi başardı. "Hiç yakıt kalmadıysa yakıt pompasını tamir etmeniz bize bir faydası olmaz."

"Sunny... eğer tıkanmış bir hat varsa, tamir edebilirim. Yakıt pompası bozulmuşsa, yapamam."

Sabah buradan uçamayacaklarını ona hemen bildirmeye karar verdi.

Bunu sessizce dinledi ve çöl havasının soğğundan korunmak için çıplak kollarını ovuşturdu. Güneş battığında sıcaklık kaya gibi düşüyordu, bu da onun bu bölgeyi seçmesinin nedenlerinden biriydi. Hayatta kalmak için geceleri vücut ısılarını paylaşmaları gerekecekti.

Eğilip çantayı kaldırdı, ağırlığına bir kez daha hayret etti, sonra koluna girip onunla birlikte uçağı doğru yürüdü. "Umarım bu lanet çantanın içinde bir palton vardır, çünkü onu almak için hayatını riske atacak kadar önemli olduğunu düşündün," diye homurdandı.

"Bir süveter," dedi dalgınca, yıldız tozlarıyla kaplı kristal berraklığındaki gökyüzüne bakarak. Kanyonun siyah duvarları iki yanlarında yükseliyor, yeryüzünde bir delikte olduklarını belli ediyordu. Büyük bir delikti ama yine de bir delikti. Düşüncelerini eldeki soruna geri çeker gibi kendini salladı. "İyi olacağız," dedi. "Biraz yiyeceğim var ve-"

"Yiyecek mi? Burada yiyecek mi taşıyorsun?" Çantayı gösterdi.

"Sadece bazı acil durum malzemeleri." Beklediği onca şey arasında yiyecek listenin en altında yer alıyordu. Hatta yiyecek listede bile yoktu. Gece yolculuğuna çıkan bir kadın neden bavuluna yiyecek koyar ki?

Uçağa ulaştılar ve adam çantayı toprağa bıraktı. "Birkaç şey alayım, gece için kamp yapacak bir yer buluruz. Oraya başka bir şey koyabilir misin, yoksa dolu mu?"

"Dolu," dedi olumlu bir şekilde, ama sonra, onun bu kadar kolay açmasını beklememişti.

Omuz silkti ve kendi küçük spor çantasını çıkardı, içinde bir adamın charter uçuşuna götürmesi beklenebilecek şeyler vardı: tuvalet malzemeleri, kıyafet değişimi. Spor çantası önemsizdi ama onu geride bırakması doğru olmazdı.

"Neden burada kamp yapamıyoruz?" diye sordu. "Burası bir dere yatağı. Şu anda kuru ama dağların herhangi bir yerinde yağmur yağarsa akıntıya kapılabiliriz."

Konuşurken ön panelden bir el feneri, arkadan bir battaniye ve pilot kapısındaki cepten bir tabanca çıkardı. Tabancayı kemerine soktu ve battaniyeyi kadının omuzlarına örttü. "Biraz suyum var," dedi, suyla doldurduğu plastik bir galon süt sürahisini çıkararak. "Bu gece iyi olacağız." Bulması en zor şey su olmuştu. Zane'le birlikte uçağı indirebilecekleri birkaç kutu kanyon bulmuşlardı ama içinde su olan tek yer burasıydı. Kaynak fazla değildi, sadece kanyonun uzak ucundaki kayadan akan ince bir damlaydı, ama yeterliydi. Suyu yarın "bulacaktı". El fenerini ona verdi ve iki çantayı da aldı.

"Yolu göster," diye talimat verdi ve istediği yönü işaret etti. Kanyonun zemini bir taraftan yukarı doğru eğimliydi; dere yatağı tek düz zemindi. Yol engebeliydi ve Sunny kayaların ve çukurların üzerinden dikkatle ilerledi. Her iki çantası da onu engellediğinden, nereye gittiğini görebilmesi için ışığı parlatmaya özen gösteriyordu.

Kahretsin, keşke en azından biraz şikayet etseydi ya da üzülseydi. Keşke bu kadar kolay sevilebilecek biri olmasaydı. Çoğu insan yarı histerik olurdu ya da uçağı tamir ettiremezse kurtarılmaya şansları hakkında sonu gelmez sorular sorardı. Sunny öyle yapmadı. O, tıpkı havaalanında olduğu gibi, en az telaşla üstesinden geldi. Aslında hiç telaşlanmamıştı; adam uçağı indirirken dikkatini dağıtmamak için dudağındaki kanı ısırılmıştı.

Kanyon o kadar dardı ki dikey duvara ulaşmaları uzun sürmedi. Chance kumlu gri topraktan oldukça düz bir bölüm seçti, üzerinde kaba bir yarım daire oluşturan büyük kayalar yığını vardı. "Burası bizi bu gece rüzgârdan biraz koruyacak."

Kayalara bakarak, "Peki ya yılanlar?" diye sordu.

"Mümkün," dedi çantaları yere bırakırken. Onu kendisine yaklaştırmak için kullanabileceği bir zayıflık mı bulmuştu? "Onlardan korkuyor musun?"

"Sadece insan türü." Sanki içinde bulundukları durumu değerlendirmiş gibi etrafına bakındı, sonra omuzlarını dikleştirdi. Bu çok küçük bir hareketti, eğer onu bu kadar dikkatle incelemeseydi fark etmeyecekti. Neredeyse neşeli bir ses tonuyla, "Hadi şu kampı kuralım da yemek yiyebilelim. Ben acıktım."

Çantasının yanına çömeldi ve çantasının üzerindeki oldukça sağlam kilidin şifreli kadranını çevirdi. Sessiz bir tıkırtıyla kilit açıldı ve çantanın fermuarını açtı.

Chance çantada ne olduğunu bu kadar kolay öğrendiği için biraz şaşırmıştı ama yine de onun yanına çömeldi. "Neyiniz var? Şekerleme mi?"

Kıkırdadı. "O kadar lezzetli bir şey değil." El fenerini ondan aldı ve kadın eşyaları çıkarmaya başlarken çantanın içine tuttu. Çanta bir satıcının numune kutusu kadar özenle paketlenmişti ve içinde başka hiçbir şeye yer olmadığı konusunda yalan söylemiyordu. Aralarında yere ağzı kapalı bir plastik torba koydu. "İşte burada. Beslenme çubukları." Ona bir bakış fırlattı. "Tadı bir beslenme barından beklediğiniz gibi ama konsantre. Günde bir bar bize hayatta kalmak için ihtiyacımız olan her şeyi verecektir. Bende bir düzine var." Bir sonraki eşya küçük bir cep telefonuydu. Bir an donmuş bir şekilde ona baktı, sonra telefonu açarken gözlerinde kırılğan bir umutla ona baktı. Chance burada telefonun çekmediğini biliyordu, ama kızın hissedeceğini bildiği hayal kırıklığı yüzünden içinde bir şeyler sızlarken, onun bu hareketleri yapmasına izin verdi.

Omuzları çöktü. "Hiçbir şey," dedi ve telefonu kapattı. Başka bir şey söylemeden eşyalarını yerleştirmeye geri döndü.

Ardından üzerinde tanıdık kırmızı bir haç olan beyaz plastik bir kutu çıktı. "İlk yardım çantası," diye mırıldanarak çantaya geri uzandı. "Su arıtma tabletleri. Birkaç şişe su, aynı şekilde portakal suyu. Ateş çubukları. Kibritler." Yere koyduğu her bir eşyayı tek tek sıraladı. "Saç spreyi, deodorant, diş macunu, önceden nemlendirilmiş havlular, saç fırçası, saç maşası, fön makinesi, iki uzay battaniyesi-"

çantanın dibini açtı ve diğer eşyaların hepsinden daha büyük **b i r** şeyi çekmeye başladı. "-ve bir çadır."

Beşinci Bölüm

Bir çadır. Chance ona baktı ve türünü tanıdı. Bu, insanların savaş ya da doğal afet durumunda yeraltı sığınaklarında sakladıkları ya da vahşi doğada çok fazla zaman geçirmeyi bekleyen birinin yanına alacağı hayatta kalma malzemeleriydi.

"Küçük bir şey," dedi özür dileyerek. "Aslında tek kişilik bir çadır ama taşıyabileceğim kadar hafif bir şey almam gerekiyordu. Biraz kalabalık olmasından rahatsız olmazsanız, içinde ikimizin de uyuması için yeterli yer olacak."

Seattle'da bir otelde bir gece geçirdikten sonra Atlanta'ya geri dönmeyi planlarken neden uçakta çadır taşısın ki? Neden bir insan check-in yaptırabilecekken bu kadar ağır bir çantayı yanında taşır ki? Cevap, çantayı yanından ayırmak istememesiydi ama yine de neden taşıdığına dair bir açıklama istiyordu.

Burada bir şeyler uyuşmuyor.

Sessizliği sinir bozucuydu. Sunny uyumsuz eşya yığınınına baktı ve otomatik olarak çantayı boşalttı, kazağını çıkarıp üzerine geçirdi, oturup bir çift çorap giydi, sonra değiştirdiği kıyafetlerini ve bakım malzemelerini tekrar çantaya doldurdu. Zihni hızla çalışıyordu. Adamın yüz ifadesindeki bir şey tüylerini diken diken etmişti, daha önce hiç görmediği bir sertlik. Gecikmeli olarak, havaalanındaki ahmağı ne kadar kolay yakaladığını, ölümcül zarafetini ve hareket hızını hatırladı. Bu sıradan bir charter pilotu değildi ve onunla birlikte mahsur kalmıştı.

Onu ilk gördüğü andan beri ondan etkilenmişti ama bunun, gardını düşürme tehlikesine karşı gözlerini kör etmesine izin veremezdi. Tehlikeyle yaşamaya alışkındı ama bu farklı türden bir tehlikeydi ve nasıl bir şekil alabileceği ya da alabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Chance diğerlerinden daha güçlü, kendi başının çaresine bakabilecek bir adam olabilirdi. Ya da babasının maaşlı adamı olabilirdi. Bu düşünce onu daha da üşüttü, sağduyu kendini yeniden göstermeden önce soğuk iliklerine kadar işledi. Hayır, bugün olan her şeyi babasının ayarlamış olması mümkün değildi, hiçbir şekilde

Salt Lake City havaalanında olacağını bilebilirdi. Orada olmak tamamen kötü şanstı, uçuş programındaki bir aksaklıktan kaynaklanmıştı. Salt Lake City'de olacağını bilmiyordu. Eğer babası işin içinde olsaydı, onu Atlanta ya da Seattle'da yakalamaya çalışırdı. Bugün ülke çapında yaptığı tüm o zikzaklar babasının bu işe karışmasını imkânsız hale getirmişti.

Zihni o sessiz panikten arındığında, Chance'in onu uçaktan nasıl sürüklediğini, battaniyeyi nasıl üzerine örttüğünü, hatta havaalanında ona nasıl nezaketle davrandığını hatırladı. Güçlü bir adamdı, lider olmaya ve risk almaya alışkındı. Askeri eğitim, diye düşündü ani bir netlikle ve bunu daha önce nasıl kaçırdığını merak etti. Onun ve Margreta'nın hayatı, insanları ne kadar iyi okuyabildiğine, ne kadar hazırlıklı ve tetikte olduğuna bağlıydı. Chance söz konusu olduğunda, ona duyduğu ilginin gücü ve bu ilginin geri döndüğünü görmenin şoku onu o kadar hazırlıksız yakalamıştı ki, düşünememişti.

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu sessizce, yanına çömelip çadırı göstererek. "Sakın bana otelin lobisinde kamp yapacağını söyleme."

Elinde değildi. Çadırı bir otel lobisinde kurma düşüncesi o kadar gülünçtü ki kıkırdadı. Olayların komik taraflarını görmek onu bunca yıldır aklı başında tutan şeydi.

İri bir eli ensesinde hafifçe kapandı. "Sunny," dedi uyarırcasına. "Anlat bana."

Hâlâ gülümseyerek başını salladı. "Bu gece burada mahsur kaldık ama aslında birbirimize yabancıyız. Buradan çıktıktan sonra birbirimizi bir daha asla görmeyeceğiz, bu yüzden birbirimize içimizi dökmenin bir anlamı yok. Sen kendi sırlarını sakla, ben de kendiminkileri."

El feneri ışını yüzünün açılarını keskinleştirdi. Uzun, bıkkın bir nefes verdi. "Tamam, şimdilik. Zaten neden önemli olduğunu da bilmiyorum. Uçağı tamir ettiremediğim sürece burada uzun süre kalacağız ve çadırın sende olmasının nedeni önemsiz olacak."

Yüzüne baktı, onun vurdumduymaz ifadesini okumaya çalıştı. "Bu hiç güven verici değil."

"Gerçek bu."

"Seattle'da görünmediğimizde, birileri bizi arayacak. Sivil Hava Devriyesi, birileri. Senin uçağında şu işaret şeylerinden yok mu?"

"Bir kanyondayız."

Bundan fazlasını söylemesine gerek yoktu. Herhangi bir sinyal kanyonun duvarları tarafından engellenecekti, doğrudan başlarının üstü hariç. Yeryüzünde derin, dar bir yarığın içindeydiler, kanyonun darlığı birilerinin sinyali alma şansını daha da sınırlıyordu. "Kahretsin," dedi zorla. Bu kez gülen o oldu ve kızın boynunu bırakıp ayağa kalkarken başını salladı. "Söyleyebileceğin en kötü şey bu mu?"

"Hayattayız. Olabilecekler düşünüldüğünde bu sonuç o kadar iyi ki, buna kıyasla burada mahsur kalmak sadece bir 'lanet' sayılır. Uçağı tamir edebilirsin." Omuz silkti. "Daha fazlasını öğrenene kadar gerçekten kötü sözler sarf etmenin bir anlamı yok."

Eğildi ve onun ayağa kalkmasına yardım etti. "Eğer bizi tekrar yola çıkaramazsam, bu sözlerle sana yardım edeceğim. Şimdilik, sıcaklık daha da düşmeden şu çadırı kuralım."

"Peki ya yangın?"

"Yarın yakacak odun arayacağım, eğer ihtiyacımız olursa. Bu gece ateş yakmadan idare edebiliriz ve el fenerinin pillerini boşa harcamak istemiyorum. Eğer burada uzun süre kalacaksak, el fenerine ihtiyacımız olacak."

"Işık çubukları bende."

"Onları da saklayacağız. Ne olur ne olmaz." Birlikte çalışarak çadırı kurdular. Kendisi de yapabiliirdi; çadır tek kişi için yapılmıştı ve en az zahmetle yapabileceğini bilene kadar pratik yapmıştı ama iki kişiyle bu iş sadece birkaç dakika sürdü. Kayaları fırçalayarak çadırın zeminini pürüzsüz bir hale getirmek daha uzun sürdü ama yine de gece için rahat bir yatakları olmayacaktı.

İşlerini bitirdiklerinde çadıra kuşkuyla baktı. Chance için yeterince uzundu ama... Önce Chance'in omuzlarının genişliğini, sonra da çadırın genişliğini gözleriyle ölçtü. Ya bütün gece yan yatmak zorunda kalacaktı ya da onun üstünde.

İçine yayılan sıcaklık vücudunun hangi seçeneği tercih ettiğini gösteriyordu. Önümüzdeki gece boyunca zorunlu yakınlaşmalarının, onun güçlü, sıcak bedenine yaslanmanın, hatta belki kollarında uyumanın beklentisiyle kalbi biraz daha hızlı attı.

Hakkını yemeyelim, çadıra baktığında onunla aynı sonuca varmış olsa da imalı bir yorumda bulunmadı.

Bunun yerine, beslenme çubuklarının olduğu çantayı almak için eğildi ve kendini beğenmiş bir tavırla, "Bu akşam benimle yemek yiyeceğini biliyordum," dedi.

Hem onun inceliğinden hem de espri anlayışından etkilenerek tekrar gülmeye başladı ve o anda ona biraz aşık oldu.

Telaşlanması gerekirdi ama telaşlanmadı. Evet, onunla ilgilenmesine izin vermek onu duygusal olarak savunmasız bırakıyordu ama birlikte korkunç bir deneyim yaşamışlardı ve şu anda duygusal bir dayanağa ihtiyacı vardı. Şimdiye kadar adamda hoşlanmadığı tek bir şey bile bulamamıştı, sezmeye devam ettiği o tehlike iması bile. Bu durumda, tehlikeli bir adam bir avantajdı, engel değil.

Her biri bir beslenme çubuğu yerken (yenilebilirdi ama kesinlikle lezzetli değildi) ve biraz su içerken bu alışılmadık duygunun tadını çıkarmasına izin verdi. Sonra iki uzay battaniyesi dışında her şeyi, erzaklarını yılanlardan, böceklerden ve diğer leşçillerden korumak için çantaya geri koydular. Ülkenin çöle benzeyen bu bölgesinde ayılar için endişelenmelerine gerek yoktu ama çakallar olabilirdi. Çantasının tahrip edilemez olduğu söyleniyordu; eğer herhangi bir çakal ortaya çıkarsa, çantayla ilgili iddianın doğru olup olmadığını öğreneceğini düşündü, çünkü çadırda hem onlar hem de çanta için yer yoktu.

Chance saatinin ışıklı kadraniyi kontrol etti. "Henüz erken ama vücut ısıımızı korumak ve burada ısınmaya çalışırken kalori yakmamak için çadıra girmeliyiz. Bu battaniyeyi yere sereceğim ve sizin iki battaniyenizi de örtü olarak kullanacağız."

İlk kez onun üzerinde tişört olduğunu fark etti. "Uçaktan ceketini alman gerekmiyor mu?"

"Çadırda giymek için çok hantal. Ayrıca ben soğuşu senin kadar hissetmiyorum. Onsuz da iyi olacağım." Oturdu ve botlarını çıkarıp çadırın içine fırlattı, sonra da battaniyeyle birlikte sürünerek içeri girdi. Sunny kendi ayakkabılarını çıkardı, ayaklarını sıcak tutacak çorapları olduğu için mutluydu.

"Tamam, içeri gel," dedi Chance. "Önce ayaklar."

Ona ayakkabılarını verdi, sonra oturdu ve önce ayaklarını çadırın içine soktu. Adam yan yatıyordu, bu da ona manevra alanı sağlıyordu ama yine de eteğini aşağıda tutmak ve kıpırdandıkça battaniyeye dolanmamaya çalışmak bir angarya oldu. Chance çadırın fermuarını çekti, sonra belinden tabancasını çıkarıp başının yanına yerleştirdi. Sunny büyük siyah otomatik tabancaya baktı; tabancalar konusunda uzman değildi ama 45 ya da 9 mm'lik ağır kalibrelerden biri olduğunu biliyordu. Onları denemişti,

Ancak daha büyük tabancalar onun kolaylıkla kullanamayacağı kadar ağırdı, bu yüzden daha küçük kalibreli bir silahı tercih etmişti.

Uzay battaniyelerini çoktan açmış ve yerine çekmeye hazır hale getirmişti. Küçük alanda onun vücut ısınısını zaten hissedebiliyordu, bu yüzden henüz bir battaniyeye ihtiyacı yoktu, ama gece soğudukça, alabilecekleri tüm örtüye ihtiyaçları olacaktı.

İkisi de rahat etmeye çalışarak etrafta dolaştılar. Adam çok büyük olduğu için Sunny ona mümkün olduğunca fazla yer açmaya çalışıyordu. Yan döndü ve kolunu başının altına kıvırdı ama yine de birbirlerine çarpıp sürtündüler.

"Hazır mısın?"

diye sordu.

"Hazırım."

El fenerini kapattı. Karanlık tam anlamıyla bir mağaranın derinliklerinde olmak gibiydi. "Tanrıya şükür klostrofobik değilim," dedi derin bir nefes alarak. Adamın kokusu ciğerlerine doldu, sıcak ve... farklı, tam olarak misk gibi değil ama topraksı ve tam da bir erkeğin kokması gerektiği gibi.

"Bunu sadece güvende olmak olarak düşün," diye mırıldandı. "Karanlık kendini güvende hissedebilir."

Kendini güvende hissettiğini fark etti. Hafızasında ilk kez, yanındaki adam dışında kimsenin nerede olduğunu bilmediğinden emindi. Kilitleri kontrol etmek, alternatif bir çıkış bulmak ya da bazen hiç uyumamış gibi hissedecek kadar hafif uyumak zorunda değildi. Takip edilmekten, telefonunun dinlenmesinden ya da olabilecek diğer şeylerden endişe etmesine gerek yoktu. Margreta için endişeleniyordu ama olumlu düşünmek zorundaydı. Yarın Chance sorunun tıkanmış bir yakıt borusu olduğunu bulacak, sorunu giderecek ve yolculuklarını tamamlayacaklardı. Paketi Seattle'da teslim etmek için çok geç kalacaktı ama kaza yapmak yerine sağ salim indiklerini düşünürsek, paket pek de umurunda değildi. Günün sonucu o kadar kötü olabilirdi ki, tek parça ve nispeten rahat oldukları için son derece minnettardı - daha iyi bir pozisyon bulmaya çalışırken anahtar kelimenin "nispeten" olduğunu düşündü. Zemin bir kaya kadar sertti. Tek bildiği, zeminin ince bir toprak tabakasıyla kaplı bir kaya olduğuydu.

Aniden bitkin düşmüştü. Günün olayları -uzun uçuş ve aksayan bağlantılar, yiyecek eksikliği, saldırıya uğramanın stresi, ardından uçaktaki son dakikaların neredeyse dayanılmaz gerginliği- sonunda ona zarar vermişti. Esnedi ve bilinçsizce bir kez daha

Rahat bir pozisyona geçip başını diğerkoluna yaslamak için döndü. Dirseği çok sert bir şeye çarptı ve homurdandı.

"zr dilerim," diye mırıldandı. Biraz daha kıpırdandı ve istemeden dizini ona çarptı. "Burası o kadar kalabalık ki üstte uyumak zorunda kalabilirim."

Kelimeleri duydu ve şok içinde onları gerçekten yüksek sesle söylediğini fark etti. Tekrar zr dilemek için ağzını açtı.

"Ya da üstte olan ben olabilirim."

Sözleri zrn soğuk bir şekilde durdurdu. Nefesi ciğerlerinde düğümlendi ve kaçamadı. Adamın derin sesi karanlıkta yankılanıyor gibiydi, bu tek cümle kadının bilincinde yankılanıyordu. Birdenbire, keskin bir şekilde, onun her santimetresinin, ses tonundaki şehvetli vaadin farkına vardı. pcğ bir tepki olarak değerlendirebilirdi; tehlikenin bir afrodisyak olması gerekiyordu ve belli ki bu doğruydı. Ama bu tepki değildi; bu arzuydu, sıcak ve meraklı, arayış içinde.

"Bu duyduğum bir 'hayır' mı?"

Ciğerleri yeniden çalışmaya başladı ve nefesini içine çekti. "Ben hiçbir şey söylemedim."

"Demek istediğim de bu." Sesi hafifçe eğlenmiş gibiydi. "Sanırım bu gece şansım yaver gitmeyecek."

Onun sataşmalarıyla kendinden daha emin hissederek kuru bir sesle, "Sanırım hayır. Bugünlük şans kotanı çoktan doldurdun."

"Yarın tekrar
deneyeceğim." Bir
kahkahayı bastırdı.

"Bu kıs kıs glşn seni korkutmadığım anlamına mı geliyor?"

Korkması ya da en azından temkinli olması gerektiğini düşündü. Neden olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Gerçek şu ki, kendini baştan çıkarılmış hissediyordu. Hem de çok. "Hayır, korkmuyorum."

"Güzel." Esnedi. "O zaman neden şu kazağı çıkarıp yastık olarak kullanmama izin vermiyorsun, sen de benim omzumu kullanabilirsin. İkimiz de daha rahat ederiz."

Sağduyu onun haklı olduğunu söylüyordu. Sağduyu aynı zamanda onun kollarında uyursa başının belaya gireceğini de söylüyordu. Davranışları konusunda ona güveniyordu ama kendisinden o kadar da emin değildi. Adam seksiydi, hem de büyük bir seks. Onu güldürüyordu. Güçlü ve yetenekliydi, biraz da hınzır bir yanı vardı. Hatta biraz da tehlikeliydi. Bir kadın daha ne isteyebilirdi ki?

Onunla ilgili belki de en tehlikeli şey buydu, onu istemesini sağlıyordu. Diğer erkeklere kolayca karşı koymuş, arkasına bakmadan ya da bir an bile düşünmeden çekip gitmişti. Şans ona kendini mahrum bıraktığı her şeyi özletmiş, ne kadar yalnız ve kimsesiz olduğunun farkına varmasını sağlamıştı.

"Davranışlarım konusunda bana güvenebileceğinden emin misin?" diye sordu yarı şaka. "Üstte olmak konusunda öyle demek istememiştim. Yarı uykuluydum ve ağzımdan kaçırverdi."

"Kendine gelersen seninle başa çıkabilirim. Bir kere, konuşmayı keser kesmez mışıl mışıl uyuyacaksın."

Esnedi. "Biliyorum. Terminolojiyi mazur görürseniz, fena çarpıyorum."

"Kaza yapmadık, yere indik. Hadi, şu kazağı çıkaralım, sonra uyuyabilirsin."

Tam olarak oturacak yer yoktu, bu yüzden giysinin içinden çıkmasına yardım etti. Elbiseyi rulo yapıp başının altına sıkıştırdı, sonra da sanki onu korkutacağından endişe ediyormuş gibi nazıkçe sağ yanına çekti. Adamın sağ kolu kadının etrafında kıvrıldı ve kadın başını adamın omzunun çukuruna yerleştirerek ona sokuldu.

Bu pozisyon şaşırtıcı derecede rahat ve rahatlatıcıydı. Sağ kolunu onun göğsüne doladı, çünkü koyacak başka bir yer yok gibiydi. Başka yerler de vardı ama hiçbirisi bu kadar güvenli görünmüyordu. Ayrıca, elinin altında onun kalp atışlarını hissetmek hoşuna gidiyordu. Güçlü ve düzgün kalp atışları, içindeki ilkel bir içgüdüyü, gece yalnız kalmama arzusunu tatmin ediyordu.

"Rahat mısın?" diye sordu alçak ve yatıştırıcı bir tonda. "Um-hmm."

Sol koluyla uzay battaniyelerinden birini kaptı ve onu omuzlarına kadar örtecek şekilde çekerek çıplak kollarının üşümesini engelledi. Sıcaklığın ve karanlığın içinde kozalandığında, ona bu kadar yakın yatmanın katıksız zevkine teslim oldu. Uykulu arzu yüzeyin hemen altında mırıldanıyor, onu ısıtıyor, yumuşatıyordu. Adamın yan tarafına bastırıldığı göğüsleri zevkle gerildi ve meme uçları ağrıyarak sertleştiklerini hissettirdi. Adam onları hissedebiliyor muydu? diye merak etti. Kendini bir kedi gibi ona sürtmek, hissi yoğunlaştırmak istedi ama kıpırdamadan yattı ve kalp atışlarının ritmine konsantre oldu.

Onu öptüğünde göğüslerine dokunmuştu. Bunu tekrar hissetmek, onun sert elini çıplak bedeninde hissetmek istiyordu. Onu istiyordu, onun

Dokunuşunu, tadını ve onun içinde olduğunu hissetmeyi. Fiziksel özleminin gücü o kadar güçlüydü ki, boşluktan dolayı gerçekten ağrıyordu.

Eğer yarın buradan çıkamazsak, diye düşündü uyumadan hemen önce belli belirsiz bir umutsuzlukla, güneş tekrar batmadan onun altında kalacağım.

Sunny, kendisini rahatsız eden bir şey olduğunda hemen uyanmaya alışkındı; bir keresinde sokakta bir araba geri tepmiş, o da yastığın altından tabancayı kapmış ve gürültü tamamen kaybolmadan yataktan yuvarlanmıştı. İsteddiği zaman kestirmeyi öğrenmişti, çünkü ne zaman canını kurtarmak için kaçmak zorunda kalacağını asla bilemezdi. Çocukluğu sona erdiğinden beri rahatsız edilmeden uyuduğu gecelerin sayısı bir elin parmaklarını geçmiyordu.

Ama Chance'in kollarında uyandığında bütün gece uyuduğunun farkındaydı, onun yanında yatmak onu rahatsız etmediği gibi, varlığı çok temel bir şekilde güven vericiydi. Burada güvendeydi, güvenli, sıcak ve tarifsiz bir rahatlık içindeydi. Adamın eli yavaşça sırtını okşuyordu ve onu uyandıran da bu olmuştu.

Elbette gece boyunca eteği yukarı kalkmıştı ve kalçasının ortasından bükülmüştü. Bacakları birbirine dolanmıştı, kadının sağ bacağı adamınkinin üzerine atılmıştı; adamın kot pantolonu eski ve yumuşaktı, ama kot hala kadının kalçasının iç kısmına biraz sertçe temas ediyordu. Kadın tamamen adamın üzerine yatmıyordu ama bu yakın bir şeydi. Başını omzu yerine adamın göğsüne yaslanmıştı ve kulağının altında adamın kalbinin düzenli gümbürtüsü duyuluyordu.

Elinin yavaş hareketi devam etti. "Günaydın," dedi, derin sesi uykudan çatallaşmıştı.

"Günaydın." Kalkması gerektiğini bildiği halde kalkmak istemediğini fark etti. Şafak sökmüştü; sabah ışığı çadırın kahverengi kumaşından sızarak onları donuk bir altın rengiyle yıkıyordu. Chance yakıt pompasını çalıştırmaya başlamalıydı ki bir an önce havalanıp birileriyle telsiz bağlantısı kurabilsinler ve FAA'ya düşmediklerini bildirebilsinler. Ne yapması gerektiğini biliyordu ama bunun yerine orada yatmaya devam etti, o andan memnun bir şekilde.

Saçlarına dokundu, bir tutamını kaldırdı ve tekrar aşağı inmesini izledi. "Buna alışabilirim," diye mırıldandı.

"Daha önce de kadınlarla yattın."

"Seninle daha önce yatmadım."

Nasıl farklı olduğunu sormak istedi ama bilmemesi daha iyiydi. Hızla derinleşen bu çekimden hiçbir şey çıkamazdı, çünkü buna izin veremezdi. Adamın uçağı tamir edebileceğine, birkaç saat içinde ayrılacaklarına ve onu bir daha asla göremeyeceğine inanmak zorundaydı. Sonunda ondan uzaklaşıp kıyafetlerini düzeltmek, saçlarını yüzünden uzaklaştırmak ve çadırın fermuarını açmak için ona güç veren tek şey buydu.

Sabahın serin havası küçük kozalarının içine doldu. "Vay canına," dedi onun yorumunu görmezden gelerek. "Biraz sıcak kahve iyi olurdu, değil mi? Uçakta hazır kahve kavanozunuz yoktur herhalde?"

"Hayatta kalma çantanda kahve olmadığını mı söylüyorsun?" Ondan aldığı işaretle, kışkırtıcı konuşmalarına devam etmesi için onu zorlamadı.

"Hayır, sadece su." Çadırdan sürünerek çıktı ve adam ona ayakkabılarını ve kazağını açıklıktan uzattı. Hızla onları giydi, yazlık bir hırka yerine ağır bir hırka getirdiğine sevindi.

Önce Chance'in botları, sonra da kendisi çıktı. Yere oturdu ve botlarını çekti. "Kahretsin, hava soğuk. Uçaktan ceketimi almaya gidiyorum. Ben orada işimi hallederim, sen de şu kayaların diğer tarafına git. Bu kadar erken saatte etrafta yılan olmamalı ama yine de gözünü dört aç."

Sunny eteğinin cebinden birkaç mendil çıkardı ve kayaların etrafından dolaşmaya başladı. On dakika sonra doğanın çağrısına cevap vermiş, önceden nemlendirilmiş havlulardan biriyle yüzünü ve ellerini yıkamış, ardından dişlerini ve saçlarını fırçalamıştı. Kendini çok daha insani ve dünyayla başa çıkabilir hissederek, hayat kurtaran küçük kanyonlarına bakmak için bir anlığına etrafına bakındı.

Gerçekten de uçağı indirdiği yer, en fazla elli metre genişliğinde, toprakta bir yarıktı. Yaklaşık çeyrek mil ileride biraz daha genişlemişti ama yol çok daha engebeliydi. Dere yatağı güvenli bir şekilde inebilecekleri tek yerdi. En geniş noktanın hemen ötesinde kanyon sola doğru kıvrılıyordu, bu yüzden ne kadar uzun olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Kanyonun tabanı irili ufaklı kayalarla ve çeşitli çalı çırpıyla doluydu. Yağmurun dik kanyon duvarlarından aşağı süzüldüğü ve dereye doğru ok gibi ilerlediği yerlerde derin oluklar açılmıştı.

Kırmızının tüm farklı tonları toprakta ve kayada temsil ediliyordu; pastan vermilliona ve kumlu pembeye kadar. Çalı çırpı gür bir yeşil değildi;

rengi kuruydu, sanki güneşten ağarmış gibiydi. Bazıları gümüş rengindeydi, toprağın tek renkli tonlarına karşı parlak bir kontrast oluşturunuyordu.

Orada yaşayan tek canlı onlar gibi görünüyordu. Herhangi bir kuş cıvıltısı ya da böcek hışırtısı duymamıştı. Kertenkele ve yılan gibi küçük vahşi yaşamın olması gerektiğini biliyordu, bu da onlar için yiyecek bir şeyler olması gerektiği anlamına geliyordu, ama şu anda muazzam yalnızlık neredeyse bunaltıcıydı. Uçağa baktığında Chance'in çoktan iç organlarını karıştırmaya başladığını gördü. Soğuk ellerini kazağının ceplerine sokarak ona doğru yürüdü. "Bir şeyler yemek istemiyor musun?"

"Sorunun ne olduğunu görene kadar yemeği saklamayı tercih ederim." Ona çarpık bir sırıtma yaptı. "Alınma ama mecbur kalmadıkça o beslenme çubuklarından bir tane daha yemek istemiyorum."

"Ve eğer bizi buradan uçurabilirsen, bir havaalanına varana kadar dayanabileceğini düşünüyorsun."

"Bingo."

Onun ne yaptığını görebilmek için pozisyon değiştirirken sırıttı. "Ben de bir tane yemedim," diye itiraf etti.

Yakıt borularını kontrol ediyordu, yüzünde erkeklerin mekanik bir şeyle uğraşırken takındıkları o niyetli ifade vardı. Sunny kendini işe yaramaz hissediyordu; bir araba üzerinde çalışıyor olsaydı ona yardım edebilirdi ama uçaklar hakkında hiçbir şey bilmiyordu. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?" diye sordu sonunda.

"Hayır, sadece yakıt borularını çıkarıp tıkanıklık olup olmadığını kontrol etmek gerekiyor."

Birkaç dakika daha bekledi ama süreç ilginç olmaktan ziyade sıkıcı görünüyordu ve huzursuzlanmaya başladı. "Sanırım etrafta dolaşacağım, biraz keşfedeceğim."

"Bağırma mesafesi içinde kal," dedi dalgınca. Sabah hala serin olsa da, güneş kuru çöl havasını ısıttıkça her geçen dakika daha da ısınıyordu. Dikkatle yürüyor, her adımını nereye attığına dikkat ediyordu, çünkü burkulan bir ayak bileği, koşmak zorunda kalırsa yaşamla ölüm arasındaki fark anlamına gelebilirdi. Bir gün, diye düşündü, burkulma sadece bir rahatsızlık olacaktı, daha fazlası değil. Bir gün özgür olacaktı.

Masmavi gökyüzüne baktı ve temiz, berrak havayı içine çekti. Hayattan aldığı zevki korumak için çok çalışmıştı, tıpkı akli başında kalmak için mizah duygusuna güvenmeyi öğrendiği gibi. Margreta olayların üstesinden o kadar iyi gelemiyordu ama zaten ilaçlarla kontrol altına alınabilen bir kalp rahatsızlığıyla uğraşmak zorundaydı.

bazı önlemler almak. Eğer bulunursa, Margreta Sunny'nin gözden kaybolma yeteneğinden yoksundu. İlaçlarını yeniden yazdırması gerekiyordu, bu da yeni bir reçete yazabilmesi için ara sıra doktorunu görmesi gerektiği anlamına geliyordu. Yeni bir doktor bulması gerekirse, bu da yeniden test yaptırması anlamına gelirdi ki bu da çok daha fazla para demektir.

Bu da Sunny'nin kız kardeşini hiç görmediği anlamına geliyordu. Birinin kız kardeşlerini araması ihtimaline karşı, birlikte olmamaları daha güvenliyd. Margreta'nın telefon numarasını bile bilmiyordu. Margreta, Sunny'nin cep telefonunu haftada bir kez belirli bir saatte, her zaman farklı bir ankesörlü telefondan arıyordu. Böylece Sunny yakalanırsa, onu yakalayanların uyuşturucu dahil hiçbir yolla elde edemeyeceği bilgilere sahip oluyordu.

Margreta'nın aramasına dört gün vardı, diye düşündü Sunny. Telefona cevap vermezse ya da Margreta aramazsa, her ikisi de diğerinin yakalandığını varsaymak zorundaydı. Sunny telefona cevap vermezse, Margreta saklandığı güvenli yerden kaçacaktı, çünkü telefon kayıtları sayesinde bulunduğu yer doğru şehre kadar daraltılabilirdi. Sunny o zaman ne olacağını düşünmeye bile dayanamıyordu; Margreta keder ve öfke içinde, intikam almak için tedbiri elden bırakabilirdi.

Dört gün. Sorun tıkanmış bir yakıt borusu olmalıydı. Öyle olması gerekiyordu.

Altıncı Bölüm

Chance'in uyarısını dikkate alan Sunny fazla uzaklaşmadı. Aslında bakacak pek bir şey yoktu, sadece taşlar, kayalar, çalılıklar ve o dikey kaya duvarları. Çölün vahşi ve yalnız bir güzelliği vardı, ama içinde mahsur kalmadığı zaman bunun değerini daha iyi anlıyordu. Yağmur dereyi doldurduğunda bu korunaklı yer muhtemelen rengârenk çiçek açardı ama buraya ne sıklıkla yağmur yağardı? Yılda bir kez mi?

Gün ısındıkça sürüngenler de kıpırdanmaya başladı. Yaklaştığı sırada kahverengi bir kertenkelenin bir yarığa daldığını gördü. Tanımadığı bir kuş, lezzetli bir böcek için aşağı süzüldü, sonra özgürlüğüne uçtu. Dik kanyon duvarları bir kuş için hiçbir şey ifade etmezken, yüz metre kadar yükseklik onun için tırmanılmazdı.

Acıkmaya başlamıştı ve saatine bir göz attığında bir saatten fazladır kanyonda dolanıp durduğunu gördü. Chance'in işini bu kadar uzun süren neydi? Eğer hatlarda bir tıkanıklık varsa şimdiye kadar bulmuş olmalıydı.

Adımlarını uçağa doğru geri çekmeye başladı. Chance'in hâlâ motoru kurcaladığını görebiliyordu, bu da muhtemelen bir şey bulamadığı anlamına geliyordu. Soğuk bir korku parmağı onu dürttü ve onu itti. Sorun çıkacağını tahmin etmeyi reddetti. Olayları olduğu gibi ele alacaktı ve eğer Chance uçağı tamir edemezse, o zaman kanyondan çıkmak için başka bir yol bulmaları gerekecekti. Çok fazla araştırmamıştı; belki de diğer ucu açıktı ve yürüyerek çıkabilirlerdi. Bir kasabadan ne kadar uzakta olduklarını bilmiyordu ama çaba göstermeye hazırdı. Her şey oturup hiçbir şey yapmamaktan daha iyiydi.

Kadın yaklaşırken Chance onu gördüğünü göstermek için elini kaldırdı, sonra tekrar motora döndü. Sunny bakışlarını Chance'e dikti, tişörtünün sırtındaki ve omuzlarındaki kaslara yapışmasını hayranlıkla izledi. Pantolonunun kalıbı da fena değildi, diye düşündü, poposuna ve uzun bacaklarına bakarak.

Ayaklarının yakınındaki kumda bir şey kımıldadı. Bayılacağını düşündü. Görüşü karardı ve sol botuna tehlikeli bir şekilde yaklaşan yılan görene kadar daraldı. Kalbi yerinden fırladı, göğüs kafesine öyle sert çarpıyordu ki gümbürtüleri hissetti.

Hareket ettiğine dair hiçbir hissi ya da bilgisi yoktu; zaman şurup kıvamına bürünmüştü. Tek bildiği yılanın gittikçe büyüdüğü, gittikçe yaklaştığıydı. Chance ona baktı ve uçaktan geri çekildi, neredeyse sarmal uzunluğa gelmişti. Yılanın başı geri çekildi ve eli şaşırtıcı derecede sıcak ve pürüzsüz bir sarmalın üzerine kapandı ve o korkunç şeyi atabildiği kadar uzağa fırlattı. Yılan kısa bir süreliğine kayanın üzerinde belirdi, sonra bir çalının ötesine doğru süzüldü ve gözden kayboldu.

"İyi misin? Seni ısırды mı? Yaralandın mı?"

Dizlerinin üzerine çöküp adamın bacaklarını okşamaya, kan damlacıkları, kot pantolonunda küçük bir yırtık, ısırıldığını gösterecek herhangi bir şey aramaya başladığında gevezelik etmeyi bırakmadı.

"Ben iyiyim. Ben iyiyim. Sunny! Beni ısırmadı." Sesi onunkini bastırdı ve dikkatini çekmek için onu biraz sarsarak ayağa kaldırdı. "Bana bak!" Ses tonunun gücüyle kızın bakışlarını kendi bakışlarıyla birleştirdi ve daha sessiz bir şekilde, "Ben iyiyim," dedi.

"Emin misin?" Ona dokunmaktan, göğsünü okşamaktan, yüzünü okşamaktan vazgeçemiyor gibiydi, ancak mantıken yılanın onu oradan ısırması olmasının mümkün olmadığını biliyordu. Titremesine de engel olamıyordu. "Yılanlardan nefret ederim," dedi titreyen bir sesle. "Beni dehşete düşürüyorlar. Onu gördüm, tam ayağının altındaydı. Neredeyse üzerine basıyordun."

"Şşşt," diye mırıldandı, onu kendine doğru çekti ve yavaşça ileri geri salladı. "Her şey yolunda. Hiçbir şey olmadı."

Adamın kapağını kavradı ve başını göğsüne gömdü. Adamın zaten çok tanıdık olan kokusuna şimdi bir de yağ kokusu eklenince rahatlamıştı. Kalp atışları sabitti, sanki neredeyse yılan sokmamış gibiydi. Sabitti, kaya gibi sağlamdı, vücudu onunkini destekliyordu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Bu korkunçtu." Başını kaldırdı ve yüzünde dehşete düşmüş bir ifadeyle ona baktı. "Yuk! Ona dokundum!" Elini ondan çekip aldı ve bir kol boyu uzakta tuttu. "Bırak gideyim, elimi yıkamam lazım. Şimdi!"

Adam onu serbest bıraktı ve kadın yokuştan yukarı, havluların bulunduğu çadıra doğru fırladı. Birini kaparak avuçlarını ve parmaklarını öfkeyle ovdu. Chance arkasından yaklaşırken hafifçe gülüyordu.

"Sorun nedir? Yılanların biti olmaz. Ayrıca, dün onlardan korkmadığını söylemiştin."

"Yalan söyledim. Ve neye sahip oldukları umurumda değil, yakınımnda bir tane bile istemiyorum." Elinde yılan mikrobu kalmadığından emin olduktan sonra uzun ve sakinleştirici bir nefes verdi.

"Bir şahin gibi üzerine çullanmak yerine," dedi yumuşak bir sesle, "neden sadece bağırarak uyarmadın?"

Ona boş bir bakış attı. "Yapamadım." Bağırarak aklının ucundan bile geçmemişti. Hayatı boyunca gerginlik ya da tehlike anlarında bağırması öğretilmişti, çünkü bunu yapmak konumunu ele verirdi. Normal insanlar bağırıp çağırabilirdi ama onun normal olmasına asla izin verilmemişti.

Bir parmağını kızın çenesinin altına koyarak yüzünü güneşe doğru kaldırdı. Uzun bir süre onu inceledi, gözlerinde karanlık bir şey hareket ediyordu; sonra onu kendine çekti ve başını eğdi.

Ağzı vahşi ve açtı, dili sondaj yapıyordu. Gücsüzce ona doğru eğildi, omuzlarına yapıştı ve onu aynı şiddetle, aynı açlıkla öptü. Daha fazla. Sanki hep açmış da hiç doyurulmamış gibi hissediyordu. Onun ağzından hayatın kendisini içti ve daha fazlasını aradı.

Elleri onun her yerindeydi, göğüslerinde, poposunda, onu belinin sert çıkıntısına doğru kaldırıyordu. Adamın onu istediğini bilmek, daha fazlasını bilmek, kendini her zaman inkâr ettiği her şeyi hissetmek için derin bir ihtiyaçla doldurdu onu. Kendini geri çekip çekemeyeceğini bilmiyordu ama

Öpüşmeyi kesen o oldu, başını kaldırdı ve gözleri kapalı, yüzünde acımasız bir ifadeyle öylece durdu.

"Şans mı?" diye sordu tereddütle.

Nefesinin altında korkunç bir kelime homurdandı. Sonra gözlerini açtı ve ona dik dik baktı. "Bunu ikinci kez durdurduğuma inanamıyorum," dedi çiğ, öfkeli bir hayal kırıklığıyla. "Bilin diye söylüyorum, ben o kadar asil değilim. Her şeyin canı cehenneme ve geri-" Zorlukla nefes alarak sözünü kesti. "Tıkanmış bir yakıt hattı değil. Pompadan olmalı. Yapmamız gereken başka şeyler var. Gün ışığını boşa harcayamayız."

Margreta. Sunny dehşet dolu bir iniltiyi bastırmak için dudağını ısırdı. Ona baktı, içinde bulundukları durumun ne kadar tehlikeli olduğunu bilmek aralarında keskin bir gölge gibi uzanıyordu.

Henüz yalanmamıştı. Dört günü vardı. "Yürüyerek çıkabilir miyiz?"

"Çölde mi? Ağustos ayında mı?" Kanyonun kenarına baktı. "Buradan çıkabileceğimizi varsayarsak, geceleri yürümemiz ve gündüzleri sığınacak bir yer bulmaya çalışmamız gerekecek. Öğleden sonra sıcaklık yüzün üzerinde olacak."

Sıcaklık muhtemelen yetmişleri çoktan bulmuştur, diye düşündü; ağır kazağının içinde sıcaktan ölüyordu ya da belki de şimdiye kadar havanın ne kadar sıcak olduğunu fark etmediği için bu sadece hayal kırıklığına uğramış bir şehvetti. Kazağını sıyırdı ve çantasının üstüne bıraktı. "Ne yapmamız gerekiyor?"

Gözleri hayranlıkla altın gibi parlıyordu ve kızın belini sıktı. "Ben keşif yapacağım. Kanyonun bu ucundan çıkamayız ama belki daha aşağıda bir yol vardır."

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Çubuklar, yapraklar, serseri olabilecek her şeyi arayın. Toplayabildiğiniz kadarını bir yığın haline getirin."

Daha önce gittiği yöne doğru yola koyuldu ve o da ters yöne gitti. Kanyonun o ucunda çalılıklar daha da sıklaşmıştı ve orada daha fazla odun bulabilirdi. Erzaklarının ne kadar kısıtlı olacağını ya da burada uzun, çok uzun bir süre kalabileceklerini düşünmek istemiyordu. Kanyondan çıkamazlarsa, eninde sonunda yetersiz kaynaklarını tüketecek ve öleceklerdi.

Ona yalan söylemekten nefret ediyordu. Kanyonun zemininde ilerlerken Chance'in yüz ifadesi acımasızdı. Teröristlere, serserilere ve devlet başkanlarına vicdan azabı duymadan yalan söylemişti ama ona yalan söylemek gittikçe zorlaşıyordu.

Sunny. İçindeki, sadece ailesiyle paylaştığı sert dürüstlük çekirdeğini şiddetle koruyordu ama Sunny onu etkilemeye başlamıştı. Beklediği gibi biri değildi. Gün geçtikçe onun babasıyla birlikte çalışmadığından şüphelenmeye başlamıştı. Aklına gelen kelime fazla cesurdu. Teröristler cesur değildir. Ona göre ya deliydiler ya da ahlaksız. Sunny ikisi de değildi.

Yılanla ilgili olay onu sandığından daha fazla sarsmıştı. Yılanın kendisinden değil -çizimleri vardı ve çingirak sesi duymadığı için yılanın zehirli olmadığından şüpheleniyordu- ama onun tepkisinden. İntikamcı bir melek gibi içeri dalan kadının yüzünün bembeyaz ve tamamen odaklanmış halini asla unutamayacaktı. Kendi itirafına göre yılanlardan çok korkuyordu ama yine de tereddüt etmemişti. Yılanı çıplak eliyle yakalamak nasıl bir cesaret gerektirmişti?

Bir de kadının onu okşayış şekli vardı, bir ısırık arıyordu. Bazı insanlar ya da seks sırasında dokunulmaya tahammül etmek için mücadele etmek zorundaydı. Şefkati nasıl kabul edeceğini ailesinde öğrenmişti, çünkü annesi ve Maris onu yalnız bırakmazlardı. Tüm yeğenleriyle -ve yeğeniyle- oynamayı utanmadan seviyordu ama ailesi bunun tek istisnasıydı. Şimdiye kadar. Sunny'ye kadar. Sadece umursamamakla kalmamış, bir anlığına da olsa ellerini bacaklarında, göğsünde hissetmekten zevk alma lüksünü yaşamıştı. Ve bu, onunla uyumaktan, o tatlı kıvrımları yanı başında hissetmekten ne kadar keyif aldığıyla kıyaslanamazdı bile. Avucunun içindeki göğsünün hissini, hem yumuşak hem de sert olan o harika esnekliği hatırlayınca eli sıkıştı. Onun çıplak tenini hissetmek, onun tadına bakmak için yanıp tutuşuyordu. Onu çıtırçıplak soymak ve uzun, sert bir sürüş için altına çekmek istiyordu ve bunu güpegündüz yapmak istiyordu, böylece onun parlak gözlerinin zevkle parlamasını izleyebilecekti.

Olduğu kişi olmasaydı, onu Fransa'nın güneyine, belki de bir Karayip adasına, kumsalda çıplak uzanıp güneşin altında sevişebilecekleri herhangi bir yere ya da kapalı panjurların arasından süzülen güneş ışıklarıyla gölgelenmiş bir odaya götürürdü. Bunun yerine, ona yalan söylemeye devam etmek zorundaydı, çünkü babasıyla çalışıp çalışmaması, onun babasının yerini bulmanın anahtarı olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Planı şimdi değiştiremezdi. Uçağı aniden "tamir" edemezdi. Kadının uçaklar hakkında hiçbir şey bilmediğine şükretti, çünkü aksi takdirde yakıt pompası bahanesine asla kanmazdı; Skylane'de böyle acil durumlar için yedek bir yakıt pompası vardı. Hayır, o oynamak zorunda kaldı

Çünkü amaç vazgeçilemeyecek kadar önemliydi ve kızın da bu işin içinde olması riskini göze alamazdı.

O ve Zane bunu planlarken ince bir çizgide yürümüşlerdi. Durum hayatta kalınabilir ama acımasız olmalıydı, böylece hiçbir şey onun şüphesini uyandırmayacaktı. Yiyecek vardı ama kolay değildi. Su vardı ama fazla değildi. Yanına neden aldığını merak etmesine neden olacak herhangi bir erzak almamıştı; yani battaniye, su ve tabancanın yanı sıra uçakta bulunması beklenen işaret fişekleri gibi şeylerle yetinmişti. Kız ondan çok daha hazırlıklıydı ve bu onu temkinli yapıyordu. Etrafta lanet bir çadır taşımalarının nedeni hakkında da pek açık sözlü değildi. Kadının kendine ait sırları vardı.

Kanyonun uzak ucuna ulaştı ve Zane'le buraya geldiklerinden beri hiçbir şeyin değişmediğinden emin olmak için kontrol etti. Beklenmedik bir heyelan bir duvarı çökertip çıkış yolu açmamıştı. İnce bir su damlası hâlâ kayadan aşağı akıyordu. Tavşan izleri, kuşlar, yiyebilecekleri şeyler gördü. Yine de onları vurmak kolay yol olacaktı; cephanesini acil durumlar için saklamak üzere birkaç tuzak kurması gerekecekti.

Her şey bıraktığı gibiydi. Plan işe yarıyordu. Aralarındaki fiziksel çekim güçlüydü; ona daha fazla direnemeyecekti, belki de hiç direnemeyecekti. Daha önce bunu durduracak hiçbir şey yapmamıştı. Ve onun sevgilisi olduktan sonra - kadınlar cinsel zevkle, tensel bağlarla kolayca kandırılabilirdi. Seksin gücünü biliyordu, kadının kendisine güvenmesini sağlamak için bunu nasıl kullanacağını biliyordu. Keşke ona güvenebilseydi -güvenebilseydi bu çok daha kolay olurdu- ama insan ruhunun kötülüğe yatkınlığı hakkında çok şey biliyordu ve güzel bir yüzün, arkasında mutlaka güzel bir insan olduğu anlamına gelmediğini biliyordu.

Kanyonu tamamen keşfetmesi için yeterli zaman geçtiğine karar verdiğinde geri döndü. Kadının hâlâ çalılar ve çadırın yanında büyüyen yığın arasında gidip gelerek çalı çırpı topladığını gördü. Adam yaklaştığında başını kaldırdı, yüzünde umut parlıyordu.

Başını iki yana salladı. "Burası bir kutu kanyon. Çıkış yolu yok," dedi kesin bir ifadeyle. "İyi haber şu ki, uzak ucunda su var."

Yutkundu. Gözleri sıkıntıdan kocaman olmuş, neredeyse yüzünü gölgeliyordu. "Biz de mi tırmanamayacağız?"

"Bu saf kaya." Ellerini kalçalarına koyup etrafına bakındı. "Kolaylık olması için suya yaklaşmamız gerekiyor. Orada bir çıkıntı var.

bize güneşten gölge sağlayacak ve altındaki zemin daha kumlu, bu yüzden daha rahat olacak."

Ya da o küçük çadırda ne kadar rahat uyuyabilirlerse. Sözsüzce başını salladı ve çadırı katlamaya başladı. Hızlıca yaptı, ama kadının kontrolü ele almak için mücadele ettiğini gördü. Kolunun üst kısmını okşadı, pürüzsüz, esnek cildini hissetti, ılıktı ve eforundan dolayı hafif nemliydi. "İyi olacağız," diye ona güvence verdi. "Sadece birileri dumanımızı görüp araştırmaya gelene kadar dayanmalıyız."

"İssız bir yerin ortasındayız," dedi titreyerek. "Kendin söyledin. Ve benim sadece dört günüm var-"

"Neye kadar?" diye sordu, kadın durduğunda.

"Hiçbir şey. Önemli değil." Körü körüne gökyüzüne, kızgın güneş yukarı doğru tırmandıkça daha da beyazlaşan masmavi genişliğe baktı.

Neye kadar dört gün? Merak etti. Ne olacaktı? Bir şey mi yapması gerekiyordu? Bir terörist saldırı mı planlanıyordu? Onsuz devam edecek miydi?

Kanyonun kıvrımı yaklaşık yarım mil uzunluğundaydı ve aç, indikleri yerden daha fazla gölge sağlıyordu. Kamplarını taşımak için durmadan çalışıyorlar, en ağır eşyaları Chance taşıyordu. Sunny zihnini boş tutmaya,

Margreta'yı düşünmemeye, tamamen elindeki işe odaklanmaya çalıştı.

Öğle vaktiydi, beyaz güneş tam tepelerindeydi. Sıcaklık yakıcıydı, çıkıntının altındaki gölge o kadar hoşuna gitmişti ki, sığınağa ulaştıklarında rahat bir nefes aldı. Çıkıntı beklediğinden daha büyüktü, yaklaşık on iki metre genişliğindeydi ve güneş ışığının derinliklerine asla nüfuz edemeyeceği kadar, belki sekiz metre, derindi. Kaya arkada yaklaşık bir metre yüksekliğe kadar eğimliydi ama açıklık Chance'in başını çarpmadan ayakta durabileceği kadar yüksekti.

"Dinlenmek için havanın serinlemesini bekleyeceğim," dedi. "Seni bilmem ama ben açlıktan ölüyorum. Şimdi senin beslenme çubuklarından birinin yarısını yiyelim, ben de akşam yemeği için bir tavşan bulmaya çalışayım."

Ona alaycı bir dehşet bakışı atacak kadar toparlandı. "Peter Cottontail'i mi yiyeceksin?"

"Yakalayabilseydim Paskalya Tavşanı'nı hemen şimdi yerdim."

Onu güldürmeye çalışıyordu. Çabasını takdir ediyordu ama buradan çabucak kurtulma umudu buharlaştığında onu ele geçiren depresyondan tam olarak kurtulamıyordu.

İştahını kaybetmişti ama beslenme çubuklarından birini çıkarıp ikiye böldü, yine de Chance'in "yarısının" kendisinininkinden daha büyük olduğunu sakladı. O daha büyüktü; daha fazlasına ihtiyacı vardı. Sade yemeklerini ayakta, kanyonun ağarmış tonlarına bakarak yediler. "İstedğin kadar su iç," diye ısrar etti. "Gölgede bile sıcak insanı susuz bırakıyor."

İtaatkâr bir şekilde bir şişe su içti; beslenme barını mideye indirmek için buna ihtiyacı vardı. Her lokma sanki ağzında gittikçe büyüyor ve yutmasını zorlaştırıyormuş gibi hissediyordu. Sadece ısırık almaya başvurdu ve bu şekilde yuttu.

Yemeklerini yedikten sonra, Chance kayalardan küçük bir çember oluşturdu, taze ve ölü birkaç çalı çırpı ve yaprak yığı ve bir ateş yaktı. Kısa süre sonra kanyondan ince bir duman sütunu yükselmeye başladı. Bunu başarması beş dakikadan fazla sürmemişti ama çıkıntının altına geri döndüğünde gömleği terden sıırıslıklam olmuştu.

Kadın adama bir şişe su uzattı ve adam derin derin içti, aynı zamanda güçlü bir kolunu uzatıp kadının beline doladı. Onu kendine çekti ve alnına hafif bir öpücük kondurdu, başka bir şey yapmadı, sadece rahatlatıcı bir şekilde sarıldı. Kollarını ona doladı ve sarıldı, şu anda umutsuzca onun gücüne ihtiyaç duyuyordu. Uzun zamandır sırtını dayayabileceği kimse olmamıştı; her zaman güçlü olan kendisi olmak zorundaydı. Her şeyin üstesinden gelmek, akla gelebilecek her aksaklık için plan yapmak için çok uğraşmıştı ama bunu planlamayı düşünmemişti ve şimdi ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Bir şeyler düşünmem lazım," dedi yüksek sesle. "Şşş. Tek yapmamız gereken hayatta kalmak. En önemli şey bu."

Elbette haklıydı. Artık Margreta konusunda hiçbir şey yapamazdı. Bu lanet kanyon dün hayatlarını kurtarmıştı ama artık kaçamayacağı bir hapishaneye dönüşmüştü. Elindeki kartlarla oynamalı ve depresyonun gücünü tüketmesine izin vermemeliydi. Margreta'nın aptalca bir şey yapmayacağını, bir yerlerde toprağa girmeyeceğini ummak zorundaydı. Onu bir daha nasıl bulacağını bilmiyordu ama kız kardeşinin hayatta ve güvende olduğunu bilirse bununla başa çıkabilirdi.

"Endişelenecek bir ailen var mı?" diye sordu. Tanrım, bu kemiğe kadar işledi! Başını iki yana salladı. Ailesi vardı ama Margreta endişelenmezdi; sadece en kötüsünü varsayardı.

"Peki ya sen?" diye sordu, adama yarı yarıya aşık olduğunu ve onun hakkında hiçbir şey bilmediğini fark ederek.

Başını iki yana salladı. "Hadi, oturalım." Koltuk yerine kullanabilecekleri bir şey olmadığından yere oturdular. "Öğleden sonra uçaktan iki koltuk alacağım, böylece daha rahat ederiz," dedi. "Sorunuza cevap olarak, hayır, kimsem yok. Ailem öldü ve hiç erkek ya da kız kardeşim yok. Babamın tarafında bir amcam var, annemin de kuzenleri var ama hiç görüşmedik."

"Bu çok üzücü. Aileler bir arada kalmalı." Eğer yapabilselerdi, diye ekledi sessizce. "Nerede büyüdüün sen?"

"Her yerde. Babam iş tutma becerisiyle tanınan biri değildi. Peki ya sizinkiler?"

Bir an sessiz kaldı, sonra içini çekti. "Evlat edinildim. Onlar iyi insanlardı. Onları hâlâ özleyorum." Parmağıyla toprağa bir desen çizdi. "Dün gece Seattle'da görünmediğimizde, birisi FAA'ya haber vermiş olabilir mi?"

"Muhtemelen çoktan aramaya başlamışlardır. Sorun şu ki, önce uçuş planımı doldurduğumda üzerinde olmam gereken bölgeyi arayacaklar."

"Rotamızdan sapmış mıydık?" diye sordu belli belirsiz. Her şey gittikçe daha da kötüleşiyordu.

"İnecek bir yer ararken rotamızdan çıktık. Ama bu bölgeyi arayan biri varsa, eninde sonunda dumanımızı görecektir. Sadece gün boyunca ateşi devam ettirmemiz gerekiyor."

"Daha ne kadar arayacaklar? Aramayı sonlandırmadan önce?"

Sessizdi, altın rengi gözleri gökyüzünü tararken kısılmıştı. "Hayatta olabileceğimizi düşündükleri sürece bakacaklar."

"Ama kaza yaptığımızı düşünürlerse-"

"Eninde sonunda bakmayı bırakacaklar," dedi usulca. "Bir hafta ya da biraz daha uzun sürebilir ama duracaklar."

"Yani diyelim ki on gün içinde kimse bizi bulamazsa-" Devam edemedi.

"Pes etmiyoruz. Her zaman özel bir uçağın gelme ihtimali var."

Bu olasılığın düşük olduğunu söylemedi ama söylemesine de gerek yoktu. Üzerinden uçtukları araziye bizzat görmüştü ve bu kanyonun ne kadar dar ve kolayca gözden kaçabilecek bir yer olduğunu biliyordu.

Dizlerini yukarı çekti ve kollarını bacaklarına doladı, gri dumanın durgun kıvrımlarına hüznle baktı. "Kimsenin beni bulamayacağı bir yere gidebilmeyi dilerdim. Oda servisinin olmayacağını fark etmemiştim."

Bir dirseğinin üzerine yaslanıp uzun bacaklarını uzatırken kıkırdadı.
"Hiçbir şey seni uzun süre üzmüyor, değil mi?"

"Buna izin vermemeye çalışıyorum. Durumumuz çok iyi değil ama hayattayız. Yiyeceğimiz, suyumuz ve barınağımız var. Her şey daha kötü olabilirdi."

"Ayrıca eğlencemiz de var. Uçakta bir deste kâğıt var. Poker oynayabiliriz."

"Aldatıyor musun?"

"Gerek yok," diye söylendi.

"Ben biliyorum, bu yüzden seni adil bir şekilde uyarıyorum."

"Uyarı alındı. Hile yapanlara ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Kazanırlar mı?"

"Yakalanırlarsa olmaz."

"Eğer iyilerse, yakalanmazlar."

Bir parmağını kızın saçında döndürdü ve hafifçe çekiştirdi. "Evet, ama yakalanırlarsa başları büyük belaya girer. Bunu benim uyarım olarak kabul edebilirsin."

"Dikkatli olacağım," diye söz verdi. Bir esneme onu şaşırttı. "Nasıl uykum olabilir ki? Dün gece bol bol uyudum."

"Sıcaktan. Neden biraz kestirmiyorsun? Ben ateşe bakarım."

"Neden uykun yok?"

Omuz silkti. "Buna alışkınım."

Gerçekten uykusu gelmişti ve yapacak başka bir şey yoktu. Çadırı kuracak gibi hissetmiyordu, bu yüzden çantasını arkasına sürükledi ve üzerine yaslandı. Chance sessizce kazağını kucağına attı. Onun örneğini izleyerek kazağı sardı ve başının altına soktu. Birkaç dakika içinde uyuyakaldı. Dinlendirici bir uyku değildi; sıcağın, Chance'in hareketlerinin ve Margreta için duyduğu endişenin farkında olduğu o hafif uykulardan biriydi. Yine de kasları ağır ve gevşek hissediyordu ve tamamen uyanmak çok zordu.

Öğleden sonra uykusunun sorunu, insanın uyandığında hem halsiz hem de bitkin hissetmesiydi. Giysileri üzerine yapışıyordu, ki sıcak göz önüne alındığında bu şaşırtıcı değildi. Nihayet esneyip doğrulduğunda, güneşin batarken kızıl bir parıltıya bürünmeye başladığını ve sıcaklık hâlâ yüksek olsa da yakıcılığını kaybettiğini gördü.

Chance bağdaş kurmuş oturuyor, uzun, bronzlaşmış parmaklarıyla çubukları ve ipleri ustalıkla örerek bir kafes yapıyordu. Orada, çıkıntının gölgesinde duruşunda bir şey vardı; dikkati tamamen inşa ettiği tuzağa odaklanmıştı, dışarıdaki kumdan yansıyan ışık ise dans ediyordu

yüksek elmacık kemikleri, beyinde bir tanıma kliklemesine neden oldu. "Sen yarı Kızılderilisin, değil mi?"

"Amerikan yerlisi," diye düzeltti dalgınca. "Burada doğan herkes Amerikan yerlisidir, ya da babam bana hep öyle derdi." Başını kaldırdı ve ona hızlıca sırtıttı. "Tabii ki 'Kızılderili' de çok doğru değil. Çoğu etiket öyle değil. Ama evet, ben karışık bir ırkım."

"Ve eski asker." Bunu neden söylediğini bilmiyordu. Belki de tuzak kurmadaki becerikliliği idi. Bunu sözde Kızılderili becerilerine bağlayacak kadar aptal değildi, bu çağda değil ama adamın çalışma tarzında hayatta kalma eğitimini çağrıştıran bir şeyler vardı.

Ona şaşkın bir bakış attı. "Nereden biliyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Sadece bir tahmin. Tabancayı tutuş şeklin, sanki onunla çok rahatmışsın gibi. Şu anda yaptığın şey. Ve 'reconnoitre' kelimesini kullandın."

"Pek çok insan silahlara aşinadır, özellikle de tuzak kurmayı bilen açık hava insanları."

"Kelime dağarcığın seni ele verdi," dedi ve sırtıttı. "Çoğu insanın, hatta açık hava insanların bile yapacağı gibi sadece 'silahlar' yerine 'silahlar' dedin."

Yine o yanıp sönen sırtıyla ödüllendirildi. "Tamam, üniforma içinde biraz zaman geçirdim."

"Hangi brans?"

"Ordu.

Rangerlar."

Bu kesinlikle hayatta kalma becerilerini açıklıyordu. Rangerlar ya da herhangi bir askeri grup hakkında pek bir şey bilmiyordu ama onların seçkin bir birlik olduğunu biliyordu.

Bitmiş tuzağı bir kenara bıraktı ve başka bir tuzak üzerinde çalışmaya başladı. Sunny bir süre onu izledi, kendini işe yaramaz hissediyordu. Tuzak yapımında yardımcı olmaktan çok köstek olacaktı. Eteğindeki kiri fırçalarken iç çekti. Lanet olsun, sadece bir gün mahsur kalmıştı ve işte buradaydı, eski cinsel klişelerin tam ortasındaydı. Zarafetle teslim oldu. "Giysilerimizi yıkayabileceğim kadar su var mı? İki gündür bunların içinde yaşıyorum ve bu yeterince uzun."

"Yeterince su var, sadece içinde biriktirecek bir şey yok." Bacaklarını açtı ve kolay bir zarafetle ayağa kalktı. "Size göstereyim."

Çıkıntının dışına doğru ilerledi. Onun ardından kayaların üzerinden tırmandı, sıcaklığın ayakkabılarının yanlarını yaktığını hissediyor ve

elleriyle kayalara dokunuyordu. Daha fazla gölgeye ulaştıklarında, rahatlama neredeyse elle tutulur hale geldi.

"İşte." Duvarın yüzünden aşağı doğru akan ince bir su damlasını gösterdi. Su nedeniyle çalılar burada daha ağırdı ve sıcaklık yirmi derece daha serin hissettiriyordu. Bunun bir kısmı kontrasttan kaynaklanan bir yanılsamaydı ama fazladan yeşilliğin serinletici bir etkisi vardı.

Sunny damlayan suya bakarken içini çekti. Su şişelerini doldurmak çok kolay olacaktı. Yıkanmak da kolay olacaktı. Ama giysileri yıkamak, işte bu farklı bir öneriydi. Onları ıslatabileceği bir havuz, hatta bir su birikintisi bile yoktu. Su hemen kuru ve susuz toprağa karışıyordu. Toprak nemliydi ama doymuş değildi.

Yapabildiği tek şey bir su şişesini tekrar tekrar doldurmak ve tozu durulamaktı. "Bu sonsuza kadar sürecek," diye homurdandı.

Tişörtünü başının üzerinden sıyrıp ona uzatırken yüzünde rahatsız edici erkeksi bir sırıtma vardı. "Zamanımız pek kısıtlı değil, değil mi?"

Neredeyse gömleği ona geri itecek ve giymesini isteyecekti ama bu yorumundan dolayı değil. Aptal bir namus düşkünü değildi, sayamayacağı kadar çok çıplak göğüs görmüştü ama onun çıplak göğsünü daha önce hiç görmemişti. Adam düzgün, güçlü kaslara sahipti; etle kaplı çelik gibi görünen göğüs kasları ve sert, altılı bir karnı vardı. Bir küçük kahverengi meme ucundan diğerine uzanan hafif bir siyah kıl parçası vardı. Ona dokunmak istedi. Elleri onun tenini hissetmek için gerçekten ağrıyordu ve parmaklarını gömleğinin üzerinde sıkıca kavradı.

Sırıışı soldu, gözleri karardı. Yüzüne dokundu, parmaklarını çenesinin altında kıvırdı ve kaldırdı. Yüz ifadesi saf erkek arzusuyla sertleşmişti. "Aramızda ne olacağını biliyorsun, değil mi?" Sesi alçak ve kabaydı.

"Evet." Zar zor bir fısıltı çıkarabildi. Boğazı düğümlenmişti, vücudu onun dokunuşuna ve niyetine tepki veriyordu.

"İstiyor musun?"

O kadar çok acı çektiğini düşündü ki. O altın sarısı gözlere baktı ve attığı adımın büyüklüğünden titredi.

"Evet," dedi.

Yedinci Bölüm

Bütün hayatını hiç yaşamadan geçirmişti, diye düşündü Sunny, giysilerini mekanik bir şekilde yıkayıp kurumaları için sıcak kayaların üzerine sererken. O ve Chance bu kanyondan asla canlı çıkamayabilirlerdi ve çıksalar bile bu uzun zaman alabilirdi. Haftalar, belki aylar ya da daha uzun. Margreta ne yaparsa yapsın, çoktan yapmış olacaktı ve Sunny'nin bu durum karşısında yapabileceği hiçbir şey yoktu. Hayatında ilk kez sadece kendini ve ne istediğini düşünmek zorundaydı. Bu çok basitti; istediği şey Chance'ti.

Gerçeklerle yüzleşmek zorundaydı. Bu işte iyiydi; hayatı boyunca bu işi yapmıştı. Yüzüne vuran gerçek, bu küçük kanyonda pekâlâ ölebilecekleriydi. Hayatta kalamazlarsa, hâlâ medeniyette iyi ve geçerli olsa da burada bir anlam ifade etmeyen, bu işe bulaşmama nedenlerine tutunarak ölmek istemiyordu. Zaten onunla birlikte, hayatları için bir savaşın içindeydi. Onun tarafından sevilmenin, onu içinde hissetmenin, ona sarılmanın ve ona onu sevdiğini söylemenin nasıl bir şey olduğunu bilmeden ölmeyi kesinlikle istemiyordu. İçinde bir dünya dolusu sevgi birikmişti ve bu sevgiyi verebileceği kimse olmadığı için kuruyup gitmişti ama şimdi bu fırsat eline geçmişti ve bunu boşa harcamayacaktı.

Bir psikanalist bunun sadece bir eğilim olduğunu söyleyebilirdi: "fırtınada herhangi bir liman" türü bir çekim ya da Adem ve Havva sendromu. Onun için bunun bir parçası olabilirdi. Tahmin etmesi gerekse Sunny, Chance'in canı her istediğinde seks yapmaya alışkın olduğunu söylerdi. Onda kadınları sinek gibi kendine çekecek bir bakış, derin bir cinsel güven vardı. Şu anda müsait olan tek sinek oydu.

Ama sadece bu değildi. Daha önce de ondan etkilenmişti, tıpkı onun da ondan etkilendiği gibi. Eğer Seattle'a kadar sorunsuz gelebilselerdi, kız onun davetini reddedecek ve ondan uzaklaşacak kadar güçlü olacaktı. Onu tanımak için kendine asla izin vermezdi. Belki sadece yirmi dört saat önce tanışmışlardı ama o saatler şimdiye kadar tanıdığı her şeyden daha yoğun geçmişti. Sanki birlikte savaşa girmişler gibi hayal etti; karşılaştıkları ve hâlâ karşılaşmakta oldukları tehlike, aralarında savaştaki askerler gibi bir bağ oluşturmuştu. Onun hakkında normal bir durumda öğrenmesinin haftalarını alacağı şeyler öğrenmişti, kendisine asla vermeyeceği haftalar. O yirmi dört saat içinde onun hakkında öğrendiği onca şey arasında hoşuna gitmeyen tek bir şey bile yoktu. Öne çıkıp risk almaya istekli bir adamdı.

Aksi takdirde havaalanında o salağı durdurmazdı. Kriz anlarında sakın, kendi kendine yetebilen ve becerikli biriydi ve ona karşı tanıdığı herkesten daha düşünceli davranıyordu. Tüm bunların ötesinde, ağzını sulandıracak kadar seksiydi.

Çoğu erkek, ona anlattığı gibi bir şey duyduktan sonra hemen sekse yönelirdi. Chance öyle yapmadı. Bunun yerine onu çok tatlı bir şekilde öptü ve "Uçaktan kalan eşyaları getireyim, böylece kıyafetlerimi değiştirebilir ve kirli olanları yıkaman için sana verebilirim" dedi.

"Tanrım, teşekkürler," diyebilmişti.

Ona göz kırpmıştı. "Ne zaman istersen." İşlerini halletmek için kişisel zevklerini erteleyebilen bir adamdı. İşte buradaydı, adamın iç çamaşırlarını fırçalıyordu. Yapılacak en romantik şey değildi ama yine de aralarında oluşan bağı güçlendiren samimi bir işti. Adam onu beslemek için çalışıyordu; kadın da giysilerini temiz tutmak için.

Şimdiye kadar, Chance sadık ve güvenilir olan her şeydi. Peki neden onda sürekli bir tehlike seziyordu? Ordu eğitiminin ona verdiği, ne yaparsa yapsın orada olan bir şey miydi bu? Korucu olan başka biriyle hiç tanışmamıştı, bu yüzden karşılaştırma yapabileceği bir şey yoktu. Eğer hayatta kalmalarına yardımcı oluyorsa, bu eğitimden memnundu.

Adamın kıyafetlerini temizleyebildiği kadar temizledikten sonra, kendi kıyafetlerini tenine kadar çıkarmadan önce bir saniye bile tereddüt etmedi. Kirli kıyafetlerine bir dakika daha tahammül edemezdi. Sıcak çöl havası çıplak tenini yıkıyor, dizlerinin arkasını, sırtının küçük kısmını ılık ve taze bir okşayışla okşuyor, meme uçlarının dikleşmesine neden oluyordu. Daha önce hiç çıplak olarak dışarı çıkmamıştı ve kendini tam anlamıyla çökmüş hissediyordu. Ya Chance onu görürse? Eğer çıplak vücudunu görünce şehvete kapılırsa, zaten olmayacak bir şey olmayacaktı. Kendini kaybetmesi pek olası değildi, diye düşündü alaycı bir ifadeyle, kendi kendine gülümseyerek, kıvrımları şehvetli olmaktan çok uzaktı. Yine de, eğer bir erkek çıplak ve müsait bir kadınla karşı karşıyaysa, bu olabilirdi.

Üzerine bir şişe su döktü, ardından bir avuç kum aldı ve fırçalamaya başladı. Kum durulamak için şişeyi birkaç kez doldurması gerekti. İş bittiğinde kendini oldukça yenilenmiş hissediyordu ve cildi bebek gibi pürüzsüzdü. Belki de cilt bakım endüstrisi

Vücut peelingi için deniz kabuklarını ve kayaları öğütüp sadece kuma gitmeyi düşündü.

Çıplak ve ıslakken, sıcak havayı karıştıran hafif bir esintinin, gerçekten rahat edene kadar onu serinlettiğini hissedebiliyordu. Havlusu yoktu, bu yüzden kendi kıyafetlerini yıkarken doğal bir şekilde kurumasına izin verdi, ardından her zaman yanında taşıdığı bej kotu ve yeşil tişörtü hızla giydi. Bunlar toprak renkleri, bitki örtüsüyle iyi uyum sağlayan ve kırsalda kaybolmak zorunda kalırsa görülmesini zorlaştıracak renklerdi. Kamuflaj desenli gerçek kıyafetleri tercih ederdi, eğer bu onu toplum içinde daha fark edilir kılmasaydı. Sütyeni fırçalandığı için ıslaktı, bu yüzden tekrar giymemişti ve tişörtün yumuşak pamuğu göğüslerine yapışmış, şekillerini, yürüdüğünde yumuşak sallanmalarını ve meme uçlarının küçük tepelerini açıkça ortaya çıkarmıştı. Chance'in fark edip etmeyeceğini merak ediyordu.

"Hey," dedi arkasından, sesi alçak ve yumuşaktı.

Şaşkınlıkla dönerek onunla yüzleşti. Sanki onu düşüncelerinden çağırmış gibiydi. Yaklaşık on metre ötede hareketsiz duruyordu, gözleri kısılmış, ifadesi odaklanmıştı. Viski rengindeki bakışları doğrudan kadının göğüslerine yöneldi. Doğru fark etmişti.

Meme uçları daha da sertleşti, sanki onlara dokunmuş gibiydi.

Sinirlerinin gülünç bir şekilde gerilmesini kontrol etmeye çalışarak yutkundü. Ne de olsa adam zaten göğüslerine dokunmuştu ve kadın ona daha fazlasını yapması için izin vermişti. "Ne zamandır oradasın?"

"Bir süre." Göz kapakları ağırdı, sesi biraz sertti. "Arkanı dönmeni bekleyip durdum ama hiç dönmedin. Yine de manzaranın tadını çıkardım."

Nefesi kesildi. "Teşekkür ederim."

"Hayatımda gördüğüm en tatlı kıza sahipsin."

İçinden sıvı bir sıcaklık geçti. "Seni tatlı dilli seni," dedi, şaka bile yapmıyordu. "Ne zaman dikiz şovu yapacağım?"

"Ne zaman istersen, tatlım." Sesi şehvetli bir vaatle karanlıktı. "Her zaman." Sonra alaycı bir şekilde gülümsedi. "Şimdi hariç her zaman. Tuzağı buraya kurabilmem için bu giysileri taşımamız gerekiyor. Suyun olduğu yer burası olduğuna göre, oyunun geleceği yer de burası. Şimdi tuzakları kuracağım ve akşam yemeği için bir şeyler yakalamaya çalışacağım, sonra yakaladığımız her şeyi temizledikten sonra yıkanacağım - eğer bir şey yakalarsak."

Tam olarak şehvetle kendinden geçmemişti ama yine o güven verici kararlılık, önceliklerini doğru tutma yeteneği vardı. Bu durumda, Barbar Gonad'ı istemiyordu; akıllıca olanı yapacağına güvenilebileceği bir adam istiyordu.

Kayaların üzerindeki ıslak giysileri toplamaya başladı ve Sunny ona yardım etmek için harekete geçti. "Dur tahmin edeyim," dedi. "Giysiler hâlâ insan gibi kokuyor."

"Bu var, ayrıca onlar farklı bir şey. Vahşi hayvanlar bölgelerine yeni bir şey girdiğinde ürkerler."

Çıkıntıya doğru yürürlerken, "Bir şeyi tuzakta yakalamak normalde ne kadar sürer?" diye sordu.

Omuz silkti. "Bunun 'normal' bir yanı yok. Daha önce tuzağı kurduktan sonra on dakika içinde av yakaladığım oldu. Bazen günler sürüyor."

Peter Cottontail'i yemek için can atmıyordu ama başka bir beslenme barı da istemiyordu. Koca bir tavuk çölde kaybolsa ve tesadüfen tuzaklarına düşse ne güzel olurdu. Bir tavuk yemeyi umursamazdı. Bir anlık hüsnükuruntudan sonra tavşana razı oldu - tabii şansları varsa. Chance'in yakalayabildiği her şeyi yemek zorundaydılar.

Çıkıntının artık bir "ev" haline geldiği yere vardıklarında, giysilerini bir başka sıcak kaya parçasının üzerine serdiler. İlk yıkadıkları neredeyse kurumuştu bile; çölün kuru sıcaklığı neredeyse elektrikli bir çamaşır kurutma makinesi kadar etkiliydi.

İşlerini bitirdiklerinde Chance el yapımı iki tuzağını topladı ve son bir kez inceledi. Sunny onu izliyor, gözlerinde ve vücudunda daha önce fark ettiği aynı yoğunluğu görüyordu. "Bundan zevk alıyorsun, değil mi?" diye sordu hafifçe şaşırarak. Ne de olsa bu, ilkel erkek işlerinin en üst noktasıydı.

Ona bakmadı ama ağzının kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi. "Sanırım o kadar da üzgün değilim. Hayattayız. Yiyeceğimiz, suyumuz ve barınağımız var. Onu ilk gördüğüm andan beri istediğim kadınla yalnızım." Kalça cebinden kötü bir şekilde ezilmiş bir Baby Ruth çikolatası çıkardı ve ambalajını açtıktan sonra küçük parçalar koparıp tuzakların içine koydu.

Sunny'nin dikkati anında dağıldı. Öfkeli bir ses tonuyla, "Yem olarak çikolata mı kullanıyorsun?" diye sordu. "Ver şunu bana! Tuzaklarda benim beslenme çubuğumu kullanabilirsin."

Adam sırtıttı ve çikolata çubuğunun geri kalanını almaya çalışırken ondan kaçtı. "Beslenme ubuğu iyi bir yem olmaz. Kendine saygısı olan hiçbir tavşan ona dokunmaz."

"O Baby Ruth'u ne zamandır saklıyorsun?"

"Saklamıyordum. Geri kalan eşyaları aldığımda uçakta buldum. Ayrıca, bütün gün uçakta kaldığı için erimiştir."

"Erimiş, erimiş," diye alay etti. "Bu çikolatayı etkilemez." "Ah."

Başını salladı, hâlâ sırtıyordu. "Sen de onlardan birisin."

"Onlardan biri ne?"

"Chocoholics."

"Değilim," diye itiraz etti, çenesini ona doğru kaldırarak. "Ben bir tatlıkoliğim." "O zaman neden o lanet olası hayatta kalma çantasına tatlı bir şeyler koymadın?"

tadı kurumuş ot gibi olan bir şey yerine?"

Ona kaşlarını çattı. "nk amaç hayatta kalmak. Zulamda çeker olsaydı, ilk gün hepsini yerdim, sonra da başım belaya girerdi."

Altın-kahverengi bakışları bir kırbacın ucu gibi kırpışarak ona yöneldi. "Seattle'a bir gecelik uçak yolculuğu için neden hayatta kalma malzemeleri topladığını bana ne zaman söyleyeceksin?" Ses tonunu hafif tuttu ama kadın ruh halinin değiştiğini hissetti. Adam bu konuda son derece ciddiye ve kadın nedenini merak etti. Gittiği her yere neden bu eşyaları taşıdığının onun için ne önemi vardı? Neden merak ettiğini anlayabiliyordu ama ısrarcı değildi.

"Ben paranoyağım," dedi, onun ses tonuna hafiflikle uyarak. "Her zaman bir tür acil durum olacağından eminim ve hazırlıksız olmaktan çok korkuyorum."

Gözleri karardı ve donuklaştı. "Saçmalık. Yalanlarla beni başından savmaya alışma."

Sunny neredeyse hataya varacak kadar iyi huylu olabilirdi ama geri adım atmadı. "Aslında kibar olmaya ve bunun seni ilgilendirmediğini söylemekten kaçınmaya çalışıyordum."

Kadının şaşkınlığı karşısında adam rahatladı.

"Bu daha iyi." "Ne? Kaba olmak mı?"

"Drşe," diye dzelitti. "Bana söylemek istemediğin şeyler varsa, tamam. Hoşuma gitmiyor ama en azından gerçek bu. İçinde bulunduğumuz durumu göz önüne alırsak, birbirimize tamamen gvenebilmemiz gerekiyor ve bu da güven gerektiriyor. Birbirimize karşı açık sözlü olmalıyız, gerçek her zaman tatlı ve hafif olmasa bile."

Kollarını kavuşturdu ve gözlerini kısarak ona "Bunu yemiyorum" bakışı attı. "Sadece meraklı olduğun zamanlarda bile mi? Hiç sanmıyorum." Kadın

burnunu çekti. "İçimi dökmem için beni etkilemeye çalışıyorsun." "İşe yarıyor mu?"

"Anlık bir suçluluk hissettim ama sonra mantığım devreye girdi."

Adamın buna karşı koymaya çalıştığını hissetti ama bir gülümseme adamın gözlerini kırıştırdı, sonra da o güzel kesimli ağzının köşelerini kıvrırmak için aşağı indi. Başını iki yana salladı. "Başıma çok bela açacaksın," dedi dostça, tuzakları toplayıp küçük su birikintilerine geri dönmeye başlarken, tabii bir damlaya birikinti denebilirse.

"Nedenmiş o?" diye seslendi arkasından.

"Çünkü sana aşık olacağımdan korkuyorum," dedi omzunun üzerinden, kanyon duvarının çıkıntılı bir kıvrımından geçip gözden kaybolurken.

Sunny'nin bacakları aniden güçsüzleşti; dizleri gerçekten de titriyordu ve elini duvara dayamak için uzandı. Bunu gerçekten söylemiş miydi? Ciddi miydi? Bir erkek, zaten duygusal bir ilişkisi olmasa böyle bir şeyi kabul eder miydi?

Kalbi sanki koşuyormuş gibi çarpıyordu. Hayatı için koşmak gibi çoğu insanın aklından bile geçirmediği pek çok şeyin üstesinden gelebilirdi ama iş romantik bir ilişkiye geldiğinde ormanda, daha doğrusu çölde bir bebek gibiydi. Hiçbir zaman bir erkeğin kendisine önemli olacak kadar yaklaşmasına izin vermemişti, çünkü bir an bile fark etmeden ya da pişmanlık duymadan ortadan kaybolmakta özgür olmalıydı. Ama bu sefer ortadan kaybolamazdı; hiçbir yere gidemezdi. Bu kez başı Chance'inkinden çok daha büyük bir beladaydı, çünkü zaten aşıktı - hem de büyük bir aşkla, düşe kalka, dehşet verici bir aşkla.

Bu his, coşku ve dehşetin mide bulandırıcı bir karışımıydı. Yapmak istediği son şey onu sevmekti ama artık bunun için endişelenmek için çok geçti. Zaten başlamış olan şey, yapabileceğini söyledikten sonra onunla sevişmediğinde tam bir çiçek açmıştı. Çok temel ve ilkel bir şey onu eşi olarak kabul etmişti. Bir erkekte aradığı her şey ondaydı, hiçbir zaman tam olarak bilincine çıkmasına izin vermediği o yarım yamalak düşüncelerinde hayalini kurduğu her şey ondaydı, çünkü hayatın ona göre olmadığını her zaman biliyordu.

Ama bu koşullar dünyada geçerliydi, burada, hayatta kalan tek iki kişi oldukları bu güneşli delikte değil. Sanki tüm sinir uçları ve duyguları soyulmuş gibi içi çiğ hissediyordu.

koruyucu örtüler, onu daha önce her zaman uzak tutabildiği duygulara karşı savunmasız bıraktı. Bu duygular heyecan verici dalgalar halinde üzerine geliyor ve onu bilinmeyen bir bölgeye sürüklüyordu. Kendini korumayı çok istiyordu ama yıllar boyunca kullandığı tüm kalkanlar bir anda işe yaramaz hale gelmişti.

Bu gece sevgili olacaklardı ve son bir koruyucu duvar daha geri dönülmez bir şekilde yıkılacaktı. Seks onun için sadece seks değildi; hayatının geri kalanı boyunca onun bir parçası olacak bir bağlılık, kendini adamaktı.

Onunla sevişmenin başka ne anlama gelebileceği konusunda saf değildi. Herhangi bir doğum kontrol yöntemi kullanmıyordu ve yanında birkaç prezervatif olsa da bunlar çabucak kullanılacaktı. Zil bir daha çalınamazdı ve bir kez seviştikten sonra iffetli bir ilişkiye geri dönemezlerdi. Hamile kalırsa ve kurtarılmazlarsa ne yapacaktı? Sonsuza kadar burada kalmayacaklarına dair umudunu korumak zorundaydı ama yine de küçük bir mantık kırıntısı ona bulunmama ihtimalleri olduğunu söylüyordu. Kurtarılsalar bile hamile kalırsa ne yapacaktı? Bir bebek büyük bir komplikasyon olurdu. Onu nasıl koruyacaktı? Bir şekilde kendini, Chance'i ve bebeği normal, küçük bir Amerikan ailesi olarak göremiyordu; yine de kaçıyor olacaktı çünkü güvende olmanın tek yolu buydu.

Onu uzakta tutmak, platonik kalmak, yapılacak tek güvenli ve akli başında şeydi. Ne yazık ki, artık akıl sağlığını iyi kavramış gibi görünmüyordu. Sanki o dalgalar onu kıyıdan çok uzağa sürüklemiş de artık geri dönemeyecekmiş gibi hissediyordu. İyi ya da kötü, yapabileceği tek şey akıntının onu götüreceği yere gitmekti.

Yine de denedi. Kendine her koşulda, ama özellikle de bu koşulda hamile kalma riskine girmenin ne kadar aptalca bir sorumsuzluk olduğunu anlatmaya çalıştı. Evet, dünyanın her yerinde kadınlar ilkel koşullarda gebe kalıyor ve doğum yapıyordu ama kültürel, ekonomik ya da beyin gücü eksikliği gibi nedenlerle başka seçenekleri yoktu. Onun vardı. Tek yapması gereken "hayır" demek ve "evet, evet" diye bağırarak tüm kadınsı içgüdülerini görmezden gelmekti.

Chance geri döndüğünde, kadın hâlâ Chance ayrılırken durduğu yerde duruyordu ve yüzünde donuk bir ifade vardı. Anında tetikte oldu ve belindeki tabancaya uzandı. "Sorun nedir?"

"Ya hamile kalırsam?" diye sordu kel bir şekilde, eliyle etraflarını işaret ederek. "Bu aptalca olur."

Şaşırılmış görünüyordu. "Doğum kontrol hapı kullanmıyor musun?"

"Hayır, öyle olsaydı bile sınırsız hap stokum olmazdı."

Chance çenesini ovuşturdu ve bu sefer elini açığa çıkarmadan bir yol bulmaya çalıştı. Burada uzun süre kalmayacaklarını biliyordu, sadece kız ona babası hakkında ihtiyacı olan bilgiyi verene kadar, ama bunu ona söyleyemezdi. Ve neden bir çeşit doğum kontrol hapı kullanmıyordu ki? Tanıdığı tüm kadın ajanlar uzun süreli doğum kontrolü kullanıyordu ve Sunny'nin durumu da bundan farklı değildi. Sonunda, "Bende prezervatif var," dedi.

Ona alaycı bir gülümseme verdi. "Kaç tane? Ve onlar gittiğinde ne yapacağız?"

Şu anda yapmak isteyeceği son şey onu düşmanlaştırmaktı. Biraz kumar oynamaya, onun güvenini korumak karşılığında onunla sevişememe riskini almaya karar vererek kollarını ona doladı ve göğsüne yasladı. Kollarında kendini iyi hissediyordu, diye düşündü, kasları sıkıydı ve yine de tüm doğru yerlerde yumuşaktı. Kızın çıplak halini düşünmeden edemiyordu: ince, zarif sırtı, küçük beli ve sıkı, kalp şeklinde -ve kalbi durduran- kıvrımlı poposu. Bacakları beklediği kadar ince ve zarif kaslıydı ve belini sardıkları düşüncesi onu tam anlamıyla, anında tahrik etti. Onu o kadar yakınında tuttu ki, durumunu fark etmemesi mümkün değildi ama kendini ona doğru itmedi; bir centilmen olduğunu düşünmesine izin verdi. O daha iyisini biliyordu ama onun bilmemesi çok önemliydi.

Başının üstünü öptü ve bu kumarı oynadı. "Ne istersen yaparız," dedi nazikçe. "Seni istiyorum, bunu biliyorsun. Yaklaşık üç düzine prezervatifim var."

Kadın geri çekildi ve adama ters ters baktı. "Üç düzine mi?" diye sordu dehşetle. "Yanında üç düzine prezervatif mi taşıyorsun?"

İşte yine o gülme dürtüsü. Onu tanıdığı diğer tüm kadınlardan daha hızlı etkileyebiliyordu. "Yeni stok yapmıştım," diye açıkladı, ses tonunu yumuşak tutarak.

"Son kullanma tarihleri var, biliyorsun!"

Çenesinin iç kısmını sertçe ısırdı. "Evet ama süt kadar çabuk bozulmuyorlar. Birkaç yıl idare ederler."

Kadın ona şüpheli bir bakış attı. "Otuz altı prezervatif size ne kadar süre yetecek?"

İç çekti. "Belli ki düşündüğünüzden daha uzun." "Altı ay mı?"

Hızlı bir hesap yaptı. Altı ay, otuz altı prezervatif... haftada birden fazla seks yapması gerekecekti. Eğer tek eşli bir ilişkisi olsaydı, bu hiçbir şey sayılmazdı ama bekâr biri için...

"Bak," dedi, hayal kırıklığının hem sesine hem de yüz ifadesine sinmesine izin vererek, "seninle üç düzine bir hafta sürebilir."

Şaşkın görünüyordu ve şimdi hızlı bir hesap yaptığını görebiliyordu. Cevaba ulaştığında ve gözleri açıldığında, elini saçlarının arasına soktu, başının arkasını kavradı ve onu öperken hareketsiz tuttu, onu tahrik etmek için tüm becerisini acımasızca kullandı. Elleri onu uzaklaştırmak istercesine göğsünde çırpındı ama elleri itaat etmedi. Dilini onun ağzına yavaşça ve derinlemesine soktu, dilinin cevap veren dokunuşunu ve dudaklarının baskısını hissetti. Tadı tatlıydı ve taze kokusu saf kadın kokusuydu. Göğüs uçlarının tişörtünün ince kumaşı altında zirveye ulaştığını hissetti ve aniden onlara dokunmak, avucuna battıklarını hissetmek zorunda kaldı. Daha düşüncesi oluşmadan elini tişörtünün altına sokmuştu. Göğüsleri sıkı ve yuvarlaktı, teni soğuk ipek gibiydi ve dokunuşuyla ısınıyordu. Meme uçları, dokunduğunda daha da sıkılaştıran sert, küçük yumrular. Adamın kollarında kamburlaştı, gözleri kapandı, boğazında kısık bir inilti uğuldadı.

Ani sorumluluk atağı yüzünden onu sadece öpmeye niyetlenmişti. Bunun yerine, ona dokunmanın zevki eski bir viski gibi aklını başından aldı ve aniden onu görmek, tatmak zorunda kaldı. Hızlı bir hareketle tişörtünü yukarı çekti, göğüslerini ortaya çıkardı ve onu kolunun üzerine yatırdı, böylece sert tümsekler şehvetli bir ziyafetle ona sunuldu. Karanlık başını eğdi ve ağzını sıkı, kızarmış bir meme ucunun üzerine kapattı, dilini üzerinde gezdirdikten sonra ağzının çatısına bastırıp emdi. Kadının bu kez çıkardığı sesi duydu, keskin bir şekilde uyarılmış bir kadının çığlığı, doğrudan beline giden vahşi, ağlamaklı bir ses. Kadının tırnaklarının omuzlarını ısırdığının belli belirsiz farkındaydı ama bu acı küçüktü ve onu ele geçiren aciliyetle kıyaslanamazdı. Kan kulaklarında gümbürdüyor, damarlarında kükrüyordu. Onu keskin mahmuzlarla süren, onu baştan çıkarmak yerine almaya iten vahşi bir yoğunlukla istiyordu.

Korkuyla, garip bir şekilde zor bulunan öz kontrolüne uzandı. Sadece kirli, gizli, süregelen bir savaşın siperlerinde geçirdiği tüm yetişkinlik döneminin deneyimi ve eğitimi ona kendini dizginleme gücü veriyordu. İsteksizce meme ucundaki kısıkcı gevşeterek, kabarmış küçük tomurcuğa özür dileyen bir yalama verdi. Kız adamın kollarında titriyor, inliyor, altın sarısı saçları adamın ellerinde çaresizce asılı dururken geriye dökülüyordu ve adam neredeyse kendini yeniden kaybediyordu.

Lanet olsun, bekleyemezdi.

Hızla yere eğildi ve battaniyeyi yerden aldı, sonra sağ kolunu dizlerinin altından geçirdi ve onu ayaklarından kaldırarak güneş ışığına doğru taşıdı. Alçalan güneşin altın ışıltısı tenini ince bir parlaklıkla öptü, saçlarının ışıltısını derinleştirdi. Göğüsleri krem rengindeydi, damarlarının narin mavi izleri soluk teninden görünüyordu ve küçük meme uçları tatlı bir pembe renkteydi, ıslak bir şekilde parlıyor, sert tepeler halinde öne çıkıyordu. "Tanrım, çok güzelsin," dedi alçak ve kaba bir sesle.

Onu ayağa kaldırdı; sallanıyordu, güzel gözleri ihtiyaçtan sersemlemişti. Battaniyeyi serdi ve bu ihtiyaç soğumaya başlamadan ona uzandı. Onun kavurucu sıcakta olmasını istiyordu, onu tamamlamak için onunla savaşacak kadar hazırды.

Tişörtü başının üzerinden sıyrıp battaniyenin üzerine bıraktı ve parmaklarını kot pantolonunun kemerine geçirdi. Çıtçıtın hızlı bir patlaması, fermuarın tırnağının bir sarsıntısı ve kot pantolon kalçalarından aşağı kaydı.

Elleri onun kollarını kavradı. "Chance?" Sesi garip bir şekilde kararsız, biraz da tereddütlüydü. Eğer şimdi fikrini değiştirirse-

Onu yavaşça ve derinden öptü ve meme uçlarını okşadı. Kadın yine o küçük mırıldanma sesini çıkardı ve ayak parmaklarının üzerinde yükselerek ona doğru bastırdı. Kot pantolonunu ayak bileklerine kadar indirdi, iki koluyla onu sardı ve battaniyeye doğru taşıdı.

Nefes nefese kaldı, başı geriye eğildi. "Burada mı? Şimdi mi?"

"Sabırsızlanıyorum." Bu acı gerçekten başka bir şey değildi. Karanlık çökene kadar, sanki bir senaryoya uyuyorlarmış gibi kibarca birlikte çadıra girene kadar bekleyemezdi. Onu şimdi, güneş ışığında, çıplak, sıcak ve tamamen kendiliğinden istiyordu. Külotunu indirdi ve ayak bileklerini kot pantolon ve iç çamaşırı karmaşasından kurtardı.

Görünüşe göre o da beklemek istemiyordu. Adamın gömleğini çekiştirerek yukarı itti. Sabırsızlıkla etek ucunu kavradı ve giysiyi üzerinden çekip çıkardı.

başını kaldırdı, sonra bacaklarını ayırdı ve ağırlığını onun üzerine vererek açık kalçalarının çentiğine yerleşti.

Kıpırdamadan durdu, ona bakarken gözleri büyüdü. Cebinde daha önce koyduğu prezervatifi aradı, sonra kot pantolonunu çözüp aşağı itecek kadar kendini kaldırdı. Ani ve pratik bir hareketle prezervatifi taktı. Tekrar yanına geldiğinde, sanki aralarındaki küçük mesafeyi korumak istermiş gibi ellerini adamın omuzlarına dayadı. Ama herhangi bir mesafe çok fazlaydı; ellerinden birini kavradı ve başının üzerine çekerek battaniyeye sabitledi ve göğüslerini ona doğru eğdi. Boştaki eliyle ikisinin arasına uzandı ve sert aletini kadının vücudunun yumuşak, ıslak girişine doğru yönlendirdi.

Sunny onun pençesinde çaresizce titriyordu. Daha önce kendini hiç bu kadar savunmasız ya da canlı hissetmemişti. Adamın tutkusu beklediği gibi kontrollü ve nazik değildi; şiddetli ve çalkantılıydı, gücüyle onu sarsıyordu. Adam onu yere yatırmış, iri kaslı vücuduyla cüceleştirmişti ve kadın sertçe içine girmesini beklerken titriyordu. Onun için hazırды, oh, çok hazırды. İhtiyaçtan dolayı ağrıyordu; onunla yanıyordu. Acele etmesi için ona yalvarmak istedi ama ciğerlerini çalıştıramadı. Adam elini aşağı uzattı ve kadın önce adamın parmak boğumlarının bacaklarının arasına değdiğini, sonra da adamın sert, sıcak uzunluğunun açıklığına doğru itildiğini hissetti.

İçindeki her şey kasılıyor, kıvrılıyor, bu mahrem girişe odaklanıyor gibiydi. Künt basınç onu gerdikçe bacaklarının arasındaki yumuşak et yanmaya ve acımaya başladı. Daha sert itti ve baskı acıya dönüştü. Vahşi bir hayal kırıklığı onu doldurdu. Şimdi onun içinde olmasını, acıyı ve gerginliği hafifletmesini, onu ateşli bir zevke geri döndürmesini istiyordu.

Adam geri çekilmeye başladı ama kadın buna izin veremezdi, onun dokunuşunun vaat ettiklerini kaybetmeye dayanamazdı. Kendini pek çok şeyden mahrum etmişti ama bunu değil, şimdi değil. Bacaklarını onunkilerin etrafında kilitledi ve kalçalarını kaldırdı, şiddetle kendini içine soktu, vücudunun direncini aştı.

Boğazından kopan ince çığlığı tutamadı. Şok kaslarının gücünü yok etti ve battaniyenin üzerinde gevşedi.

Chance onun üzerinde ilerledi, geniş omuzları güneşi kapatıyordu. Karanlık, devasa bir siluetti, şekli kızın gözyaşlarıyla bulanıklaşmıştı. Daha derine, daha derine, ta ki tüm uzunluğu kadının içine girene kadar ilerlerken bile yumuşak bir güvence mırıldandı.

Onu iki koluyla sarmak için ellerini serbest bıraktı. Sunny onun omuzlarına yapıştı, elinden geldiğince sıkı tutuyordu, çünkü onun gücü olmadan uçup gidebileceğini düşünüyordu. Bunun bu kadar acıtacağını, içinde bu kadar kalın ve sıcak hissedeceğini ya da bu kadar derine ineceğini fark etmemişti. Adam onun her yerini istila ediyor, bedenini ele geçiriyor ve tepkilerine, hatta nefes alışına, kalp atışına, damarlarındaki kan akışına hükmediyordu.

İlk başta nazıkçe, yavaşça hareket etti, vücudunun açısını değiştirerek en çok ihtiyaç duyduğu yere baskı uyguladı. Elleriyle ona bir şeyler yaptı, onu okşayarak zevke getirdi. Onu öptü, diliyle yavaşça keşfetti. Meme uçlarına dokundu, onları emdi, boynunun yan tarafını dişledi. Adamın şefkatli ilgisi yavaş yavaş onu karşılık vermeye, içgüdüsel bir harekete, kalçaları adamın hamleleriyle birlikte yükselip alçalmaya ikna etti. Kadın hâlâ adamın omuzlarına yapışmıştı ama çaresizlikten ziyade ihtiyaç içindeydi. Ezici bir sıcaklık onu sardı ve nefes nefese kaldığını duydu.

Bacaklarını birbirinden ayırdı ve daha derine, daha sert, daha hızlı itti. Duyguları içinde patladı ve aniden bedenini sarsmaya başladı. Onun altında kıvranıyor, daralan boğazından yukarı doğru yükselen kısa, keskin çığlıkları zapt edemiyordu. Vuruş ritmi spazmların azalmasına izin vermedi; hıçkırana, onunla savaşıp, serbest bırakılmayı isteyen, daha fazlasını isteyen ve sonunda - sert vücudu sertleşip titremeye başladığında - hiçbir şey istemeyene kadar onu titretmeye devam ettiler.

Sekizinci Bölüm

Bir bakir. Sunny Miller bakirdi. Düşünebildiği kadarıyla bunun olası sonuçlarını düşünmeye çalıştı ama şu anda bunların hiçbirisi önemli görünmüyordu. Çok daha acil olan şey, ilk kez gün ışığında, botlarını bile çıkarmamış bir adamla, sert zemine serilmiş bir battaniyenin üzerinde sevişen bir kadını nasıl teselli edecekti.

Adam battaniyenin üzerinde onun yanında sırt üstü yatıyordu. Kadın ondan uzakta yan dönmüş, ince ve çıplak bedenini gözle görülür titremeler sarsarken kendi üzerine kıvrılmıştı. Prezervatifi çıkarıp atarken hareket etmek bir çabaydı -nefes almak bir çabaydı-. O kadar şiddetli bir şekilde doruğa ulaşmıştı ki kendini sersemlemiş hissediyordu. Ve eğer bu onu bu kadar güçlü etkilediyse, onun deneyimiyle, o ne düşünüyordu? Hissediyor muydu? Acıyı tahmin etmiş miydi, yoksa şok mu olmuştu?

Kadının orgazm olduğunu biliyordu. O da kendisi kadar tahrik olmuştu; adam şaşkınlık içinde geri çekilmeye başladığında, bacaklarını onunkilere dolamış ve girişi kendisi zorlamıştı. İçine girerken gözlerindeki şoku görmüş, bedenindeki yankıları hissetmişti. Ve onu dikkatle tahrik ederken yüzünü izlemiş, belindeki vahşi kasılmayı hissedene kadar acımasız bir kontrolle kendini tutmuştu. Sonra hiçbir şey onu zapt edememiş ve kendi iç burkucu salıverilişiyle patlamıştı.

Yirmi dokuz yaşında bir kadının bakire kalabilmesi için, bunu yapmak için güçlü bir nedeni olması gerekirdi. Sunny bekâretini ona isteyerek, ama kolaylıkla değil, teslim etmişti. Kendini aşağılanmış ve onurlandırılmış hissediyordu ve çok korkmuştu. Ne süreçte ne de sonuçta ona karşı hiç de kolay olmamıştı. İlk bakışta doruğa ulaşmış olması onun için her şeyi yoluna koyabilirdi ama o daha iyisini biliyordu. Vücudunun ve duygularının maruz kaldığı tensel şiddetle başa çıkabilecek deneyime sahip değildi. Titremesi durana ve dengesini yeniden kazanana kadar tutulmaya ve güven verilmeye ihtiyacı vardı.

Elini kızın koluna koydu ve onu sırt üstü yatırdı. Aktif olarak direnmedi ama kaskatı kesilmişti, koordinasyonsuzdu. Solgundu, gözleri alışılmadık derecede parlaktı, sanki gözyaşlarıyla savaşıyordu. Başını koluna yasladı ve üzerine eğildi, ona bildiği dikkati ve teması verdi

ihtiyacı vardı. Hızla ona baktı, sonra uzaklaştı ve yanaklarında bir renk dalgalanması pembeleşti.

Allık onu büyülemişti. Elini yavaşça kadının çıplak gövdesinde gezdirdi, karnını okşadı, parmaklarını göğüslerinin üzerinde gezdirdi. Göğüslerinin alt kıvrımları sakalının izlerini taşıyordu. Diliyle onları yatıştırdı, daha fazla sıyrık eklememeye özen gösterdi ve yıkandığında tıraş olmayı aklına not etti.

Bir şey söylenmesi gerekiyordu ama ne olduğunu bilmiyordu. Kalelere, uyuşturucu batakhanelerine ve devlet dairelerine girip konuşmuştu; herhangi bir kişi ve durum hakkında yıldırım gibi bir değerlendirme yapma ve ardından istediği tepkiyi almak için tam olarak doğru şeyi söyleme konusunda esrarengiz bir becerisi vardı. Ama Sunny'yi gördüğü andan itibaren şehvet, her zamanki uzmanlığının önüne geçmişti. Hiçbir hazırlık çalışması onu Sunny'nin ışıltılı gözlerinin ve parlak gülümsemesinin etkisine hazırlayamaz ya da bir mizah anlayışı tarafından bu kadar etkisiz hale getirilebileceğini söyleyemezdi. "Sunny" onun için çok uygun bir lakaptı.

Şu anda güneş ışığı çok sessizdi, sanki yakınlıklarından pişmanlık duyuyormuş gibi neredeyse kederliydi. Ve o buna dayanamıyordu. Yıllar boyunca, seks eylemi bittikten ve hem fiziksel hem de zihinsel olarak uzaklaştıktan sonra ona sarılmaya çalışan kadınların sayısını unutmuştu, ama bu kadının ona sarılmaya çalışmamasına dayanamıyordu. Bir sebepten ötürü, ister bu çok erken olsun ister daha derin bir sebepten, kadın onunla arasına mesafe koymaya çalışıyordu. Onun kollarında kıvrılmıyor, doyunlukla iç çekmiyordu; görünmez bir duvarın arkasına çekiliyordu, başından beri orada olan duvarın.

İçindeki her şey bu fikri reddetti. İlkel, sahiplenici bir öfke kapladı içini. Kız onundu ve gitmesine izin vermeyecekti. Kasları yenilenmiş bir şehvet dalgasıyla gerildi ve onun üzerine çıkarak kılıfının sıkı, şişmiş kısı kacına kayd. Sertçe nefes aldı, adamın girişinin şoku onu halsizliğinden sıyırdı. Ellerini iki elinin arasına sıkıştırdı ve tırnaklarını adamın göğsüne geçirdi ama onu itmeye çalışmadı. Bacakları neredeyse otomatik olarak yukarı kalktı ve adamın kalçalarına dolandı. Adam onun kalçalarını yakaladı ve daha yukarı, belinin etrafına doğru ayarladı. "Alış buna," dedi, niyet ettiğinden daha sert bir şekilde. "Bana. Buna. Bize. Çünkü benden uzaklaşmana izin vermeyeceğim."

Dudakları titriyordu ama şimdi tüm dikkatini ona vermişti. "Kendi iyiliğin için bile mi?" diye fısıldadı, sıkıntı gözlerindeki mavi tonları sıyrıp onları boş bir griye bırakmıştı.

Bir an durakladı, acaba babasını mı kastediyor diye düşündü. "Özellikle bunun için," diye cevap verdi ve onu tahrik etmek gibi tatlı bir göreve koyuldu. Bu sefer tamamen onun içindi; cinsel deneyimin ötesine geçen bir beceriyle ona kur yaptı. Dövüş sanatlarındaki kapsamlı eğitimi ona bir dokunuşla nasıl sakat bırakacağını, tek bir darbeye nasıl öldüreceğini öğretmişti ama aynı zamanda insan vücudunda zevke karşı son derece hassas olan tüm yerleri de öğretmişti. Dizlerinin ve kalçalarının arkası, ayaklarının narin kemerleri, kalçasının alt kıvrımı, hepsi gereken ilgiyi gördü. Yavaşça onun altında canlandı, artan iç ıslaklığı onun yolunu kolaylaştırdı. Onun yavaş itişleriyle aynı anda hareket etmeye başladı, onu karşılamak için yükseldi. Sırtının küçük kısmındaki sinir kümesini okşadı ve onu daha derine götüren refleksif kavisle ödüllendirildi.

İç çekti, dudakları aralandı, gözleri kapandı. Yanakları parlıyordu; dudakları kabarık ve kırmızıydı. Adam onun tahrik olduğunun tüm işaretlerini gördü ve fısıldayarak cesaretlendirdi. Başı yana doğru savruldu ve sertleşmiş meme uçları göğsüne saplandı. Yavaşça, çok nazıkçe, boynunun omzuyla birleştiği hassas kıvrımı ısırdı.

Haykırdı ve doruğa ulaşmaya başladı, zirvesi onu şaşırttı. Kendisi de öyle yaptı. Doruğa ulaşmak istememişti ama kadının vücudunun hassas iç sıkışma ve serbest bırakma hissi, kontrolden çıkarak içinden kükreyen bir zevk gönderdi.

Durmaya çalıştı, geri çekilmeye çalıştı; vücudu itaat etmedi. Bunun yerine, derinlere doğru itti ve tohumu kendisinden onun sıcak, nemli derinliklerine fışkırırken çılgınca titredi. Kendi derin, kaba çılgınlığını duydu; sonra hem zaman hem de düşünce durdu ve ondan geriye kalan tek şey ağır bir yayılma içinde onun üzerine çöktü.

Gölge, onu battaniyeye sarıp korunaklı çıkıntıya taşıdığı anda kanyonun zemininde sürünüyordu. Etrafı çevreleyen kaya gündüzleri güneşi engelliyor ama aynı zamanda ısını da emiyordu, böylece geceleri sıcaklık düştüğünde, küçük, rahat kulübeleri dışarıdakinden fark edilir derecede daha sıcak oluyordu. Sunny memnuniyetten uyuşmuş bir halde esnedi ve başını onun omzuna yasladı. "Yürüyebilirim," dedi hafifçe, ama ayaklarını yere basmak için hiçbir çaba göstermedi.

"Hey, burada maço rolümü yapıyorum," diye itiraz etti. "Bunu mahvetme."

Ona bakmak için başını geriye doğru eğdi. "Rol yapmıyorsun, değil mi?"

"Hayır," diye itiraf etti ve ondan bir kıkırdama aldı.

Onlar tutkunun uykulu sonrasına sürüklenirken zaman ondan uzaklaşmıştı. Güneş gökyüzünde o kadar alçalmıştı ki kanyonun sadece üst kenarı aydınlanmıştı; kayaların kırmızıları, altınları ve morları gün batımında alev alırken gökyüzü koyu mor bir renk almıştı.

Onu yere bırakırken, "Hâlâ birkaç dakikalık ışık varken tuzakları kontrol edeceğim," dedi. "Sıkı dur. Uzun sürmez."

Sunny, o gözden kaybolduktan sonra iki saniye kadar kıpırdamadan oturdu, sonra ayağa fırladı. Çabucak yıkandı ve giysilerinin korumasına ihtiyaç duyarak giyindi. Chance'in onu güneş ışığına çıkarmasından önce hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığı gibi huzursuz bir his vardı içinde. Sevişmeye hazırды ama duyularına yapılan o ezici saldırıya hazır değildi. Zevk almayı ummuştu ama onun yerine kontrol edemeyeceği kadar güçlü bir şey bulmuştu.

Ve en önemlisi, Chance çapulcu olduğunu ortaya çıkarmıştı.

Kişiliğinin gücünün kontrolünü kırdığı anlarda bunun anlık görüntülerini daha önce görmüştü. O zaman fark etmeliydi; boş bir odaya çelik bir kapı sürgülenmezdi. Onun kontrolü ona ender rastlanan, lüks bir güvenlik hissi vermişti ve o kadar büyülenmişti ki, kapının kısıtlı tuttuğu gücü ya da gevşerse ne olacağını görmezden gelmişti. Bu öğleden sonra bunu öğrenmişti.

Orduda komando olarak görev yaptığını söylemişti. Bu ona onun nasıl bir adam olduğu hakkında bilmesi gereken her şeyi anlatmalıydı. Sadece durumun stresinin ve Margreta için duyduğu endişenin onun gerçek doğasını görmesini engellediğini düşünebilirdi.

Battaniyenin üzerinde geçirdiği çalkantılı bir saati -ya da saatleri-hatırladığında, omurgasından aşağı bir ürperti, tamamen şehvetli bir tepki yayıldı. Çaresizdi, verdiği tepkinin gücü karşısında tamamen gafil avlanmıştı. Ona daha önce hiçbir erkeğe vermediği tepkiyi verdiğini en başından beri biliyordu ama yine de duyularının böylesine alt üst olmasına hazırlıklı değildi. Kontrol etmeye alışkın olan tek kişi o değildi; hayatı, herhangi bir durumu kontrol etmesine bağlıydı ve Şans'la birlikte ne onu ne de kendini kontrol edemediğini fark etmişti.

Hayatında hiç bu kadar dehşete düşmemişti.

Daha önce ona karşı hissettikleri şimdikiyle kıyaslanamazdı bile. Mesele sadece seks değildi, seks hayal ettiğinden çok daha yoğun ve sert olmuştu. Hayır, karakterinin ortaya çıkardığı, gizli tutmaya çalıştığı kısmı onu öylesine güçlü bir şekilde çağırıyordu ki

ona duyduğu aşkı ancak kendi ölümünün bitirebileceğini biliyordu. Chance çok özel bir erkek türünden biriydi, bir savaşçıydı. Onda sezdiği tüm küçük parçalar şimdi yerli yerine oturmuş, içinde her zaman vahşi ve acımasız bir şeyler taşıyan, sevdiklerini korumak için kendini riske atmaya, ateş hattına girmeye istekli bir adamın resmini oluştıuruyordu. O, hayatını tamamen yıkıma adanmış olan babasının tam zıttıydı.

Sunny'nin hayatındaki pek çok fedakârlık için seçme şansı yoktu. Anneleri onları kurtarmak için kendisini ve Margreta'yı vermiş ama kızlarının hayatından tamamen kopamamıştı. Bunun yerine, onlara zorlukla öğrendiği tüm becerilerini öğretmiş, nasıl saklanacaklarını, ortadan kaybolacaklarını ve gerekirse nasıl savaşacaklarını öğretmişti. Pamela Vickery Hauer zorunlu olarak kendi gerilla savaşında uzmanlaşmıştı. Ne zaman güvenli olduğunu düşünürse ziyarete geliyordu ve iyi kalpli Miller'lar da ona kızlarıyla vakit geçirmesi için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Sunny on altı yaşındayken Pamela'nın şansı nihayet tükenmişti. Babalarının ağı çok genişti ve emrinde kaçak karısından çok daha fazla kaynak vardı. Mantiken, onu bulması an meselesiydi. Ve sonunda yerle bir olduğunda Pamela, babasının işkence ya da uyuşturucu yoluyla kendisinden yerlerini öğrenmesi riskini almaktansa kendini öldürmüştü.

Sunny'nin mirası buydu; gölgeler içinde yaşayan bir hayat ve çocuklarını korumak için kendini öldüren cesur bir anne. Kimse ona istediği hayatın bu olup olmadığını sormamıştı; sahip olduğu hayat buydu ve o da elinden gelenin en iyisini yapmıştı.

Margreta'dan ayrı yaşamak da onun tercihi değildi; bu kız kardeşinin kararıydı. Margreta daha büyüktü; savaşması gereken kendi şeytanları, kendi savaşları vardı ve annelerinin öğrettiği hayatta kalma becerilerinde hiçbir zaman Sunny kadar usta olmamıştı. Bu yüzden Sunny kız kardeşini kaybetmiş ve Millerlar öldüğünde, önce Hal, sonra Eleanor, tamamen yalnız kalmıştı. Cep telefonuna Margreta'dan gelen aramalar tek iletişimiydi ve Margreta'nın bu konuyu kapatmak istediğini biliyordu.

Chance'ten vazgeçecek gücü olduğunu da sanmıyordu. Bu yüzden paniğe kapılacak kadar korkuyordu, çünkü varlığı onun hayatını tehlikeye atıyordu. Tek tesellisi, Chance'in olduğu gibi bir adam olması, çok güçlü ve yetenekli olması, kendi başının çaresine bakabilecek durumda olmasıydı.

Bela beklememeye çalışarak derin bir nefes aldı. Bu kanyondan çıktıklarında ne yapacağına o zaman karar verecekti.

Kıpırdamadan oturamayacak kadar gergin olduğu için yıkadığı kıyafetleri kontrol etti ve çoktan kurumuş olduklarını gördü. Onları yaydıkları çeşitli kayalardan topladı ve bu küçük iş sadece birkaç dakika sürmüş olsa da, çıkıntıya geri döndüğünde görebileceğı kadar ışık yoktu.

Chance'in el fenerini yanına almadığını hatırladı. Aysız bir geceydi; önümüzdeki birkaç dakika içinde geri dönmezse göremeyecekti. Ateş, dumanı en üst düzeye çıkarmak ve değerli odun depolarını korumak için bütün gün için için yanmaya devam etmişti, ama şimdi hem kendi iyiliğı için hem de ateşini bir işaret olarak görmesi için iyi bir alev çıkarmak için hızla daha fazla çubuk ekledi. Titrek ateş ışığı çıkıntının karanlığını delip geçerek kaya duvarda dans eden desenler oluşturdu. El fenerini bulana kadar eşyalarını karıştırdı, onu aramak zorunda kalması durumunda elinin altında olsun diye.

Sanki Tabiat Ana jüponlarını toprağın üzerine indirmiş gibi aniden zifırı karanlık çöktü. Sunny çıkıntının önüne doğru adım attı. "Chance!" diye seslendi, sonra dinlemek için durakladı.

Gece sessiz değildi. Hıştırlar vardı, işlerinin başında sürünen gece yaratıklarının fısıltıları. Hafif bir esinti çalılıkları karıştırıyor, kuru kemiklerin birbirine çarpması gibi sesler çıkartıyordu. Dikkatle dinledi ama cevap veren bir ağı duymadı.

"Chance!" Tekrar denedi, bu sefer daha yüksek sesle. Hiçbir şey çıkmadı. "Lanet olsun," diye mırıldandı ve elindeki fenerle kanyonun derin ucuna, hayat veren suyun kayadaki bir çatlaktan damladığı yere doğru yola koyuldu.

Ayaklarını nereye bastığını kontrol ederek dikkatlice yürüdü. Bir yılanla ikinci kez karşılaşmak bir günde kaldırılabileceğinden çok daha fazlaydı. Yürürken belli aralıklarla ona sesleniyor, her an daha da sinirleniyordu. Neden ona cevap vermiyordu? Eminim şimdiye kadar onu duymuştur; ses ince, kuru havada taşınıyordu.

Sert bir kol onu belinden yakaladı ve aynı derecede sert bir bedene doğru savurdu. Telaşla ığlık attı ama sesi sıcak ve güçlü bir ağız tarafından kesildi. Başını baskı altında geriye doğru eğildi ve destek için adamın omuzlarını kavradı. Adam acele etmedi, diliyle onu kızdırdı, gerginlik vücudunu terk edene ve ona karşı akıcı bir şekilde hareket edene kadar onu öptü.

Başını kaldırdığında nefes alış verişi biraz düzensizdi. Sunny onun kendisine davranışından şikâyet etmek zorunda hissetti kendini. "Beni korkuttun," diye suçladı, ama sesi küskünden çok boğucu çıkmıştı.

"Hak ettiğini aldın. Sana sıkı durmanı söylemiştim." Sanki kendine engel olamıyormuş gibi onu tekrar öptü.

"Bu da cezanın bir parçası mı?" diye mırıldandı.

Ha

va. "Evet," dedi ve onun şakağına gülümsediğini hissetti. "Biraz daha yap."

Adam buna mecbur kaldı ve kadın sihirli ateşin yeniden derinlerde yanmaya başladığını hissetti

onu. Daha önceki sevişmelerinden dolayı her yeri ağrıyordu; bu kadar çabuk bir arzu pırıltısı bile hissetmemeliydi ama yine de hissediyordu. Adamın son derece kondisyonlu vücudunun tüm gücünü hissetmek, onu içine almak ve yakınında tutmak, zevk onu da tıpkı kendisi gibi sararken titrediğini hissetmek istiyordu.

Sonunda ağzını onunkinden ayırdı, ama kalbinin ona doğru çarptığını, kot pantolonundaki sert çıkıntıyı hissedebiliyordu. "Merhamet et," diye mırıldandı. "Açlıktan ölme şansım olmayacak. Yorgunluktan öleceğim."

Açlıktan ölmek ona tuzakları hatırlattı, çünkü çok acıkmıştı. "Tavşan yakaladın mı?" diye sordu, sesi umut doluydu.

"Tavşan yok, sadece cılız bir kuş." Adam boştaki elini kaldırdı ve kız onun ortalama bir tavuktan biraz daha küçük bir kuşun yolunmuş leşini tuttuğunu gördü.

"Bu Roadrunner değil, değil mi?"

"Hayali hayvanlarla ne alıp veremediğin var? Hayır, Roadrunner değil. Biraz daha minnettar olmaya çalış."

"O zaman nedir?"

"Kuş," dedi kısa ve öz bir şekilde. "Onu tükürdükten ve bir süre alevlerin üzerinde döndürdükten sonra kızarmış kuş olacak. Önemli olan tek şey bu."

Midesi guruldadı. "Peki, tamam. Roadrunner olmadığı sürece. O benim en sevdiğim çizgi film karakteri. Bullwinkle'dan sonra."

Gülmeye başladı. "O eski çizgi filmleri ne zaman gördün? Artık hiçbir yerde gösterilmediklerini sanıyordum."

"Hepsi diskte," dedi. "Onları yerel video dükkanımdan kiraladım."

Adam onun koluna girdi ve kampa doğru yürümeye başladılar, en sevdikleri çizgi filmler hakkında sohbet edip gülüştüler. İkisi de o kaygan

Artık animasyon yapımlar, modern olanlar ne kadar gerçekçi olursa olsun, katıksız komedi açısından eski çizgi filmlerle boy ölçüşemezdi. Sunny yürürken el fenerinin ışığını yollarının üzerinde gezdiriyor, yılanlara dikkat ediyordu.

"Bu arada, beni neden arıyordun?" Chance aniden sordu.

"Fark etmediysen diye söylüyorum, hava karanlık. El fenerini yanında taşımamışsın."

Yumuşak, kuşkulu bir ses çıkardı. "Beni kurtarmaya mı geliyordun?"

Biraz utandığını hissetti. Elbette eski bir korucu karanlıkta kampa dönüş yolunu bulabilirdi. "Düşünmüyordum," diye itiraf etti.

"Çok fazla düşünüyordun," diye düzeltti ve ona sarıldı. Küçük kamplarına ulaştılar. Kızın yaktığı ateş hâlâ küçük alev dilleri göndererek çubukların kalıntılarını yalıyordu. Chance kuşu bir kayanın üzerine koydu, çubuklardan hızla kaba bir şiş yaptı ve çakısıyla başka bir çubuğun ucunu biletti. Kuşu bu sopayla şişledi ve şişin çentiklerine yerleştirdi, ardından ateşe birkaç küçük sopa ekledi. Çok geçmeden kuşun suyu cızırdayarak alevlere damlamaya başladı ve alevler de buna karşılık olarak daha yükseğe sıçradı. Nefis koku

Pişmekte olan et ağzını sulandırdı.

Yassı bir kayayı ateşe yaklaştırdı ve oturup onun kuşu çevirmesini izledi. Sıcaklığı kollarında hissedecek kadar yakındı; gece ne kadar soğuk olsa da, sadece birkaç saat önce sıcaklığın kavurucu olduğunu hatırlamak zordu. Daha önce sadece bir kez kamp kurmuştu ama koşullar hiç de buna benzemiyordu. Bir kere o zaman yalnızdı.

Alevlerin kehribar rengi parıltısı yüzünün sert köşelerini aydınlatıyordu. O yokken yıkandığını gördü; saçları hâlâ biraz nemliydi. Tıraş da olmuştu. Kendi kendine gülümsedi.

Başını kaldırdı ve onun kendisini izlediğini gördü ve aralarında zengin bir bilgi birikimi, tensel farkındalık parladı. "İyi misin?" diye sordu usulca.

"Ben iyiyim." Kollarını bacaklarına dolayıp çenesini dizlerine dayadığında yüzünün nasıl parladığını bilmiyordu.

"Kanaman mı var?"

"Şimdi değil. Ve ilk başta sadece birazcıktı," diye ekledi aceleyle, adamın gözleri endişeyle kısılinca.

Bakışlarını tekrar kuşa çevirdi ve onu dikkatle çevirişini izledi. "Keşke bilseydim."

Şimdi bilmemesini diliyordu. Yakın zamanda bekâretini kaybetmesinin nedenlerini irdelemek istemiyordu. "Neden?" diye sordu, ses tonuna hafif bir nota katarak. "Asil olup durur muydun?"

"Tabii ki hayır," dedi. "Ben olsam biraz daha farklı davranırdım, hepsi bu." İşte bu ilginçti. "Ne farklı olurdu?"

"Ne kadar sert olduğumu. Ne kadar uzun sürdüğünü."

"Yeterince uzun sürdü," diye güvence verdi ona, gülümseyerek. "Her iki seferde de."

"Senin için daha iyisini yapabilirdim."

"Peki ya senin için?"

Karanlık bakışları yukarıya doğru parladı ve hüzünlü bir gülümseme verdi. "Tatlım, eğer benim için daha iyi olsaydı, kalbim yerinden çıkacaktı."

"Aynen."

Kuşu tekrar çevirdi. "İkinci seferde prezervatif takmadım."

"Biliyorum." Kanıtı gözden kaçırmak imkânsızdı.

Bakışları tekrar buluşup kilitlendi ve yine o sessiz iletişimle birbirlerine bağlandılar. Onu hamile bırakmış olabilirdi. Bunu o da biliyordu, kadın da biliyordu.

"Zamanlama nasıl?"

Elini ileri geri salladı. "Sınırdı." İhtimaller onların lehineydi, diye düşündü ama bu tekrar almak isteyeceği bir risk değildi.

"Burada sıkışıp kalmasaydık-" diye başladı, sonra omuz silkti. "Ne?"

"Benim için sakıncası yok."

Arzu içinde kabardı ve neredeyse o anda adamın kemiklerinin üzerine atlayacaktı. Kelimenin tam anlamıyla kendini sıkıca kavradı ve yerinde kalmak için savaştı. Hormonlar sinsi şeytanlardır, diye düşündü, sırf onu hamile bırakmak istediğinden söz etti diye sağduyusunu baltalamaya hazırды.

"Ben de öyle," diye itiraf etti ve onun da aynı tepkiyi verip vermediğini görmek için baktı. Oyulmuş elmacık kemiklerinin rengi açıldı ve çenesindeki bir kas esnedi. Eli, parmak eklemleri beyazlaşana kadar tükürüğün üzerinde sıkılaştı. Evet, bu her iki taraf için de geçerli, diye düşündü, olduğu yerde kalmak için verdiği savaştan büyülenmişti.

Kuşun piştiğine karar verdiğinde şişi şişten aldı ve başka bir kayayı onunkinin yanında durması için tekmeledi, sonra üzerine oturdu. Onunla birlikte

Çakısıyla bir şerit et kesti ve ona uzattı. "Dikkat et, kendini yakma," diye uyardı kız hevesle ete uzanırken.

Şeridi elinde ileri geri oynattı ve soğutmak için üzerine üfledi. Elinde tutabildiğinde ilk geçici ısırığını aldı. Tat alma tomurcukları odun, duman ve kızarmış kümes hayvanı tadıyla patladı. "Oh, bu çok iyi," diye inledi, lezzetin her zerresini almak için yavaşça çiğniyordu.

Chance kendisi için bir şerit kesti ve ilk ısırığını aldı, yemeklerinden en az onun kadar memnun görünüyordu. Bir süre sessizlik içinde çiğnediler. Chance eti eşit olarak bölüştürmeye dikkat ediyordu, ta ki Chance doymadan önce yemeyi bırakmak zorunda kalana kadar. Adam kadından o kadar büyüktü ki, eğer her ikisi de aynı miktarda yerse, adam kısa kesmiş olacaktı.

Elbette onun ne yaptığını biliyordu. "Yine benimle ilgileniyorsun," diye gözlemledi. "İmajıma zarar veriyorsun, bunu biliyor musun? Seninle ilgileniyor olmam gerekiyordu."

"Sen benden çok daha iris. Daha büyük porsiyonlara ihtiyacın var."

"Bırak da yemek konusunu ben düşüneyim, tatlım. Açlıktan ölmeyeceğiz. Yakalanacak daha çok av var ve yarın diyetimizi tamamlamak için yenilebilir bazı bitkiler arayacağım."

"Kuş ve çalı," dedi hafifçe. "Bugünlerde tüm moda insanlar ne yiyor?"

Kadının esprisi adamın sırtmasına neden oldu. Onu biraz daha et yemeye ikna etti, ardından kalan beslenme çubuklarından birini bitirdiler. Açlıkları yatıştıktan sonra gece için yatmaya hazırlanmaya başladılar.

Kadın çadırı hazırlarken o da ateşi yaktı. Dişlerini fırçaladılar ve son bir doğa çağrısı yaptılar, tıpkı eski evli insanlar gibi, diye düşündü eğlenerek. "Evleri" pek bir şey değildi, aslında kayadaki bir nişten başka bir şey değildi, ama gece için yaptıkları hazırlıklar ona çok evcimen geldi - ta ki adam, "Bu gece gömleğimi giymek ister misin? Şu an giydiğin gömlektten daha çok gecelik gibi durur üzerinde."

Ona bakışında en ufak bir evcilleştirilmişlik yoktu. Kalp atışları hızlandı ve artık tanıdık gelen sıcaklık içine yayılmaya başladı. Tek yapması gereken buydu, diye düşündü; bir bakış ve tahrik olmuştu. Battaniyenin üzerinde onun altında yayıldığı kısa süre boyunca vücudunu iyi eğitmişti. Artık onun sert uzunluğunu içine almanın nasıl bir his olduğunu tam olarak bildiğinden, bu hissi arzuluyordu. Yoğunluğu onu korkutmuş olsa da, o sarsıcı zevk zirvesini istiyordu. Sanki uçuyormuş gibi hissedeceğini fark etmemişti.

Sanki ruhu bedeninden koparılmış gibi. K r edici, felç edici bir netlik anında, dünyadaki başka hiçbir erkeğin bunu onun için, ona yapamayacağını biliyordu. O, onun için Tek'ti, büyük harfle O, altı çizili ve italik. O'ydu. Onsuz bir daha asla bütün olamayacaktı.

 aşkın görünüyor olmalıydı, çünkü adam aniden yanında belirdi, onu nazikçe ama amansızca çadıra doğru yönlendirirken beline doladı ı bir kolla destekledi. D   nceli davranacağını fark etti ama reddedilmek niyetinde değildi.

Bo azını temizledi, dengesini bulmaya çalışıyordu. "Sıcak tutmak için g mle ine ihtiyacın olacak-"

" aka yapıyorsun, değil mi?" Gözlerinin kenarları kırışarak ona gülümsedi. "Yoksa bu gecelik i imizin bittiğini mi d   nd n?"

O da gülümsemekten kendini alamadı. "Bu hiç aklımdan geçmedi. Sadece daha sonra ihtiyacın olacağını düşündüm."

"Sanmıyorum," dedi, elleri kot pantolonunun d  melerini açmakla meşguldü.

Rekor bir sürede ikisi de çıplak ve çadırın içindeydiler. Pilleri korumak için el fenerini kapattı ve tıpkı bir gece önce olduğu gibi zifiri karanlık etraflarını sardı. Biri tamamen hissederek sevi irken, diğer duyuların bir şekilde arttığını fark etti. Kendisini ok ayan adamın ellerindeki nasırların, tenindeki ba  döndürücü erkek kokusunun, kendi keşfeden ellerinin altında kıvrılan güçlü kasların farkındaydı. Adamın tadı içini dolduruyordu; öpücükleri bir ziyafetti. Dudaklarının pürüzsüz sertli inden, dişlerinin keskin kenarlarından zevk aldı; meme uçlarını ovu turdu ve parmaklarının altında kasıldıklarını hissetti. Adamın bacaklarının arasındaki yumuşak, ağır keseleri avu ladı ında çıkardığı sert iniltiyi ve onları tutarken bile sıkıla malarını seviyordu.

Elini onun nabız gibi atan ereksiyonunun etrafına kapattı ında çok oldu. Nasıl olmuştu da onu içine alabilmi ti? Uzun, kalın sütün pürüzsüz,  i kin bir çıkıntıyla sonlanıyordu ve bu çıkıntının ucu sıvıyla ıslanmı tı. Etkilenen kadın, ucu ağzına alıp sıvıyı yalayana kadar a a ı doğru kıvrıldı.

Patlayıcı bir küfür savurdu ve onu sırt üstü yuvarlayarak pozisyonlarını tersine çevirdi. Küçük çadırın sınırları hareketlerini kısıtlıyordu ama adam her zamanki güçlü zarafetiyle yer de i tirmeyi başardı.

Aralarındaki büyüye hayret ederek güldü ve kollarını adamın boynuna dolayarak onun üzerine yerleşti. "Ho una gitmedi mi?"

"Neredeyse boşalıyordum," diye homurdandı. "Ne düşünüyorsun?"

"Sanırım seninle henüz bir yolum var. Seni etkisiz hale getirmem ve bağlamam gerekebilir ama sanırım bu işin üstesinden gelebilirim."

"Bundan eminim. Beni ne zaman alt edeceğini söyle de elbiselerimi çıkarabileyim."

O öğleden sonra, onun sevişmesinin girdabına kapılmışken, şimdi onunla bu kadar rahat olabileceğine, bu şehvetli sataşmanın tadını çıkarabileceklerine inanamazdı. Kalçalarının onun kalçalarına uyum sağlamak için ne kadar doğal bir şekilde ayrıldığına ya da bunun ne kadar rahat olduğuna inanamazdı, sanki doğa onları birbirine tam olarak uyacak şekilde tasarlamıştı. Aslında doğa tasarlamıştı ama o bunu şimdiye kadar fark etmemişti.

Adam ona kendi ilacının tadına baktırdı, saçları kalçalarının iç kısımlarına değene kadar vücudunun aşağısını öptü ve kadın o kadar tatlı bir işkence keşfetti ki paramparça oldu. Tekrar nefes alabildiğinde, renkli ışık noktacıları kapalı göz kapaklarında yanıp sönmeyi bıraktığında, karnını öptü ve başını yastığın yumuşaklığına koydu. "Tanrım, çok kolaysın," diye fısıldadı.

Neredeyse kahkahaya benzeyen boğuk bir ses çıkardı. "Sanırım öyleyim. En azından senin için."

"Sadece benim için." Sözcüklerin altında erkeksi sahiplenme ve zaferin karanlık tonları yatıyordu. "Sadece senin için," diye fısıldayarak onayladı. Prezervatifi taktı ve kadının kalçalarının arasındaki yerine kayd. Kadın ağlamamak için kendini zor tuttu; kadın ağrıyordu ve şişmişti, adam ise iriydi. Onu daha kolay kabul edene ve rahatsızlığı azalana kadar nazıkçe ileri geri hareket etti, ancak yavaş yavaş itişleri hızlandı, sertleşti. O zaman bile adamın onu incitmemek için kendini tuttuğunu hissetti. Doruğa ulaştığında, uzunluğunun sadece yarısı içinde kalacak şekilde geri çekildi ve titremeler güçlü bedenini sarsarken kendini orada tuttu.

Daha sonra, tişörtünü başının üzerinden çekiştirerek giydi ve onu hemen kokusuyla sardı. Geniş giysi dizlerinin yarısına kadar geliyordu.

-Ya da beline dolamasaydı dolayacaktı. Onu kollarının arasına aldı, bir eli çıplak poposundaydı ve onu sıkıca kendisine yasladı. Kıvrılmış hırkasını yastık olarak kullandı ve o da onu kullandı. Oh, bu harikaydı.

"Sunny gerçek adın mı yoksa takma adın mı?" diye sordu uykulu bir şekilde, dudakları saçlarını okşarken.

Ne kadar rahatlamış, ne kadar doyuma ulaşmış olsa da, içindeki bir sızı onu tereddüt ettirdi. Gerçek adını hiç kimseye söylememişti. Şu anda bunların hiçbirinin burada bir fark yaratmadığını hatırlaması bir anını aldı. "Bu bir takma ad," diye mırıldandı. "Gerçek adım Sonia, ama onu hiç kullanmadım. Sonia Ophelia Gabrielle."

"Aman Tanrım." Onu öptü. "Sunny sana yakışıyor. Demek dört ismin var, ha?"

"Evet. Ama ben ortadakileri hiç kullanmam. Peki ya sen? Senin göbek adın ne?"

"Benim yok. Sadece Chance."

"Gerçekten mi? Eustace gibi korkunç bir şey olduğu için bana yalan söylemiyorsun değil mi?"

"Yemin ederim."

Ona karşı daha rahat bir şekilde yerleşti. "Sanırım dengeliyor. Benim dört, senin iki adın var; toplamda ortalama üç adımız var."

"Buna ne dersin?"

Şimdi onun sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu. Onu, sıçramasına neden olan küçük, sinsi bir çimdikle ödüllendirdi. Onun misillemesi, uzun bir süre sonra, başka bir prezervatifin kullanılmasıyla sona erdi.

Sunny, şu anda Chance'le birlikte hayatında hiç olmadığı kadar mutlu olduğunu bilerek uykuya daldı.

Dokuzuncu Bölüm

Ertesi sabah tuzaklar boştu. Sunny hayal kırıklığıyla mücadele etti. Böylesine pastoral, zevk dolu bir geceden sonra, gün de aynı şekilde harika olmalıydı. Güzel, sıcak ve doyurucu bir kahvaltı mükemmel olurdu.

"Bir şey çekebilir misiniz?" diye sordu tatsız beslenme çubuklarından birinin yarısını çiğnerken. "Bu çubuklardan sekiz tane kaldı." Eğer her biri günde bir bar yerse, bu dört gün içinde yiyeceklerinin biteceği anlamına geliyordu.

Üç gün içinde Margreta arayacaktı.

Sunny bu düşüncüyü bir kenara itti. Margreta'nın çağrısına cevap vermek için buradan zamanında çıkıp çıkamayacakları onun kontrol edemeyeceği bir şeydi. Yiyecek daha acil bir sorundu.

Chance sanki bir çıkış yolu arıyormuş gibi kanyonun kenarını tararken gözlerini kıstı. "Tabancamda on beş mermi var ve fazladan mermim yok."

kartuşlar. Onları acil durumlar için saklamayı tercih ederim, çünkü burada ne kadar kalacağımızı bilemeyiz. Ayrıca, 9 mm'lik bir mermi bir tavşanı paramparça eder ve yememiz için bir kuştan geriye yeterince bir şey bırakmaz. Tabii bir kuşu tabanca atışıyla vurabileceğimi varsayarsak."

Onun nişancılığı konusunda endişelenmiyordu. Muhtemelen bir tüfekte çok daha iyiydi, ama askeri geçmişiyle, tabancayla yetkin olmaktan daha fazlasını yapabiliirdi. Elllerine baktı. "38'lik daha mı iyi olurdu?"

"O kadar güçlü değil, bu yüzden küçük avlar için evet, daha iyi olurdu. Harika değil ama daha iyi ama benim 9 mm'lik bir silahım var, o yüzden tartışmaya açık bir konu."

"Bende bir tane var," dedi usulca.

Kafasını çevirdi. Gözlerinde tehlikeli bir şey parladı. "Ne dedin sen?"

Çantasına doğru başını salladı. "38'liğim var."

Bakışlarının yönüne baktı, sonra tekrar ona döndü. Yüz ifadesi çakmaktaşı gibiydi. "Bana anlatmak ister misiniz," dedi çok dikkatli bir şekilde, "nasıl oldu da yanınızda herhangi bir tür tabanca bulundurdunuz? Ticari bir uçuştaydınız. Tarayıcılardan nasıl geçtiniz?"

Tüm sırlarını vermekten hoşlanmıyordu, Chance'e bile. Kaçaklıkla geçen bir ömür temkinli olmayı iliklerine kadar işlemişti ve Chance'e kendisinden başkasına vermediği kadar çok şey vermişti. Yine de bu işte birlikteydiler. "Bazı özel kaplarım var."

"Nerede?" diye tersledi. "Çantadaki her şeyi çıkardığımı gördüm ve hiçbir şey yoktu-ah, kahretsin. Saç spreyi kutusu, değil mi?"

Tedirginlik omurgası boyunca sıçradı. Neden kızgındı ki? Kurallar ve düzenlemeler konusunda titiz olsa bile, ki bundan şüpheliydi, nasıl elde etmiş olurlarsa olsunlar fazladan bir silahları olduğu için memnun olmalıydı. Omuzlarını dikleştirdi. "Ve fön makinesi."

İntikamcı bir melek gibi kızın başında dikiliyordu, çenesi gerilmişti. "Ne zamandır uçaklarda silah kaçakçılığı yapıyorsun?"

"Her uçuğumda," dedi soğukkanlılıkla, ayağa kalkarak. Adamın sanki inatçı bir çocukmuş gibi üzerinde yükselmesine izin verirse lanetlenecekti. Hâlâ üzerinde yükseliyordu ama o kadar değil. "İlk seferinde on altı yaşındaydım."

Çantaya doğru yürüdü ve ilgili eşyaları çıkardı. Chance eğildi ve sprej kutusunu onun elinden kaptı. Kapağını çıkarıp başlığını inceledi, sonra kendisinden uzağa doğrultup bastırdı. Toz gibi ince bir sprej fişkırdı.

"Bu gerçekten sa spreyi," dedi. "Sadece fazla değil." Kutuyu aldı ve alt kısmını ustalıklı açtı. Kutunun içinden kısa bir varil avuçlarının içine kaydı. Onu bir kenara bırakıp saç kurutma makinesini kaldırdı ve aynı ustalıklı çevirerek tabancanın kalan parçalarını çıkardı. Bu işi uykusunda bile yapabilecek kadar sık yapmış birinin kolaylığıyla birleştirdi, sonra fişekleri şarjöre yerleştirdi, yerine oturttu, tabancayı ters çevirdi ve ona önce kışını gösterdi.

Onu aldı, büyük eli kk silahı neredeyse yutuyordu. "Bir silahla ne halt ediyorsun?" diye ısırđı.

"Sanırım seninle aynı şey." Ondan uzaklaştı ve adamın yüzünde beliren şok ifadesini kaçırdı. Sırtını ona dönerek şöyle dedi: "Ben kendimi korumak için taşıyorum. Sen kendininkini neden taşıyorsun?"

"Uağımı, çoğunu tanımadığım pek çok farklı insana kiraliyorum. Bazen bazı izole bölgelere uuyorum. Ve silahım ruhsatlı." Kelimeleri taş gibi fırlattı. "Seninki de öyle mi?"

"Hayır," dedi yalan söylemek istemeyerek. "Ama ben tek başına seyahat eden, teslim etmek için bir kurye servisi kiralanacak kadar değerli paketler taşıyan bekar bir kadını. Paketleri teslim ettiğim insanlar yabancı. Bir düşünün. Bir koruma aracı taşımamak için aptal olmak gerekir." Gerçek buydu, olabildiği kadarıyla.

"Eğer taşıma nedeniniz meşru ise, o zaman neden ruhsatınız yok?"

Sorguya ekiliyormuş gibi hissediyordu ve bu hiç hoşuna gitmiyordu. Gecenin şefkatli, alaycı sevgilisi gitmiş, yerine sesi savcıya benzeyen biri gelmişti.

Gizli silah taşıma ruhsatı için hiç başvurmamıştı çünkü ulusal veri sisteminde herhangi bir geçmiş araştırması yapılmasını istememiş, resmi makamlardan kimsenin dikkatini çekmek istememişti.

"Kendimce nedenlerim var," diye karşılık verdi, ses tonunu çok temkinli tutarak. "Ve bana bunların ne olduğunu söylemeyeceksin, değil mi?"

Ona bir bakış fırlattı

neredeyse sülfürik bir öfkeyle baktı ve tuzakların olduğu yöne doğru yürüdü. Yaptığı diğer her şey gibi sinsice yürümesi de son derece zarif ve tamamen sessizdi.

"İyi ki kurtuldun Bay Günışığı," diye arkasından fırlattı. Çocukça bir hareketti ama sonrasında kendini daha iyi hissetti. Bazen biraz çocuksuluk tam da doktorun istediği şeydi.

Yapacak daha iyi bir şeyi olmadığından, çok önemli olan ateş için daha fazla sopa ve dal toplamak üzere ters yönde, uçağa doğru yola koyuldu. Eğer buradan çıktıklarında silahını elinde tutmaya çalışırsa -ki çıkacaklardı, umut etmeye devam etmek zorundaydı- o zaman savaş çıkacaktı.

Chance elindeki kompakt tabancayı inceledi. Daha önce gördüklerine hiç benzemiyordu, çünkü herhangi bir üreticinin elinden çıkmamıştı. Bu silahı yetenekli bir silah ustası yapmıştı. Üzerinde ne bir seri numarası, ne bir isim, ne de nerede ve ne zaman yapıldığına dair bir işaret vardı. Tamamen izi sürülemezdi.

Sunny'nin buna sahip olması için iyi bir neden düşünemiyordu ama aklına birkaç kötü neden geliyordu.

Dünden sonra, onun masum olduğuna, babasıyla hiçbir şekilde ilişkisi olmadığına yarıdan fazla ikna olmuştu. Aptalcaydı ama iffeti onurla eş tutmuştu. Bir kadının yatıp kalkmaması onun iyi ve namuslu bir vatandaş olduğu anlamına gelmiyordu. Tek anlamı, her ne sebeple olursa olsun, seks yapmamış olmasıydı.

O daha iyi biliyordu. İnsan ruhunun karanlığını iyiliğinden çok daha iyi tanıyordu, çünkü lağımlarda yaşamayı seçmişti. Lanet olsun, kanalizasyondan gelmişti; orada evinde olmalıydı ve çoğu zaman da öyleydi. Kendi ruhunun karanlığı her zaman oradaydı, sadece birkaç katman derinde saklıydı ve her zaman bunun farkındaydı. Seçtiği tehlikeli dünyada kendi yolunu çiziyor, onu ülkesini ve nihayetinde ailesini savunmak için kullanılacak bir silaha dönüştürüyordu. Ve cehennemle, insanların birbirlerine yapabilecekleri sapkın kötülüklerle bu kadar içli dışlı olduğu için, altın saçların ve parlak, ışıltılı gözlerin ille de bir meleğe ait olmadığını bilmeliydi. Shakespeare dünyayı gülümseyen kötü adamlara karşı uyarırken tam on ikiden vurmuştu.

Lanet olsun, Sunny onu etkilemişti. Zaptedilemez olduğuna yemin edebileceği savunmaların yanından geçip gitmişti ve bunu o kadar kolay yapmıştı ki, hiç orada olmasalar da olurdu. Onu istiyordu ve bu yüzden kendini neredeyse onun masum olduğuna ikna etmişti.

Neredeyse. Onunla ilgili akla yatmayan çok fazla şey vardı ve şimdi de uçaklarda çok etkili ama basit kaplara gizleyerek kaçırdığı izi sürülemeyen bir tabanca vardı. Havaalanı tarayıcıları metali gösterirdi, ama bir güvenlik görevlisi kontrol edecek kadar şüphelenirse,

sadece normal kadın şekillendirme yardımcılarını bulabilirdi. Saç spreyi gerçekten püskürtüyordu ve fön makinesinin de işe yarayacağından şüphesi yoktu.

Sunny uçağa bir tabanca sokabiliyorsa, başkaları da sokabilirdi. Herhangi bir zamanda etrafta ne kadar çok silahın dolaşıyor olabileceğini düşündükçe içi ürperiyordu. Havaalanı güvenliği onun işi değildi ama bu konuda birilerinin canına okumayı da ihmal etmeyecekti.

Bu göreve konsantre olabilmek için öfkesini bir kenara itti. Ona öfkelenerek her şeyi berbat etmediğini umuyordu ama hayal kırıklığı kontrol edemeyeceği kadar keskindi. Birlikte geçirdikleri gecenin keyfi, ilk tartışmalarından daha ağır basmalıydı. Erkekler konusundaki tecrübesizliği onun aleyhine işliyordu; yatak savaşlarının tecrübeli bir gazisinin sevişme konusunda daha temkinli ve bıkkın olacağı yerde, onu manipüle etmek kolay olacaktı. Tüm kozlar hâlâ onun elindeydi ve yakında onları oynayacaktı.

Kanyonda belirli bir noktaya ulaştı ve sabahın en derin gölgelerinde olacak şekilde konumlandı. Sunny onu burada gafil avlayamazdı ve kanyonun kenarındaki belli bir kayayı net bir şekilde görebiliyordu. Cebinden bir lazer ışığı çıkardı, yaklaşık iki santim uzunluğunda kalem inceliğinde bir tüptü bu, tıklandığında olağanüstü parlak bir ışık parmağı yayıyordu.

Kenardaki kayaya doğrulttu ve Zane'le planın başında kararlaştırdıkları kodda ışık çizgileri göndererek tıklamaya başladı. Her gün Zane'e hem her şeyin yolunda olduğunu hem de henüz kurtarılmamaları gerektiğini bildirmek için sinyal gönderiyordu.

Cevap veren bir flaş çaktı, mesaj alındı. O kayayı ne kadar yakından izlerse izlesin, hiçbir hareket görmemişti, yine de Zane'in hemen geri çekileceğini biliyordu. Kendisi de fark edilmeden hareket etme konusunda çok iyiydi ama Zane bir SEAL için bile olağanüstü biriydi. Chance'in bu dünyada Zane'den başka savaşta yanında olmasını tercih edeceği kimse yoktu.

Bu görev tamamlandıktan sonra Chance suyun akışını izleyebileceği bir yere yerleşti. Tuzaklar gece boyunca verimli olmadığından, akşam yemeği için gerçekten bir şeyler vurması gerekiyordu. Amacına ulaşmak için açlıktan ölmeyi göze almıştı ama sadece mecbur kalırsa. Eğer bir tavşan yüzünü gösterirse, tarih olurdu.

Sunny bulabildiği sopaları toplayarak kanyonun zemininde yürürken kaya duvarlarını inceliyor, gözden kaçmış olabilecek bir yarık, bir hayvan izi, özgürlüğe giden yolu gösterebilecek herhangi bir şey arıyordu. Keşke kaya tırmanış malzemeleri olsaydı, diye düşündü hüzünle. Bir ip, kramponlar, herhangi bir şey. Çantasını hazırlarken olası her türlü ihtiyacı öngörmeye çalışmıştı ama bir kutu kanyonda mahsur kalmak nedense aklına gelmemişti.

Çoğunlukla duvarlar dikti. Biraz eğimli olsalar bile, aç doksan dereceden fazla değildi. Rüzgâr ve yağmurun aşındırması milyonlarca yıl boyunca kayada, sudaki dalgalanmalara benzeyen oluklar açmıştı. Kanyonun zaptedilemez olmadığının tek işareti, daha küçük kayaların ufalanarak düştüğü yerlerde ara sıra görülen küçük moloz yığınlarıydı.

Işık yanmadan önce o küçük yığınlardan birkaçını geçmişti.

Etrafa saçılmış bir kaya yığınıncı incelerken kırılğan bir umut kıpırtısı midesini sıkılaştırdı. Sanki daha büyük bir kaya parçası kenardan düşmüş ve çarpmanın etkisiyle parçalanmış gibi görünüyordu. Yumruk büyüklüğünde bir kaya parçasını eline aldı ve başparmağını yüzeyine sürterek zımpara kâğıdı dokusunda olduğunu gördü. Kumtaşı, diye düşündü. Hoş bir pembe renkteydi. Aynı zamanda yumuşaktı.

Emin olmak için kayayı daha büyük bir kayanın üzerine vurdu ve kaya birkaç parçaya ayrıldı.

Bu alan iyi değildi; çok dikti. Duvar boyunca yürüdü, kenara baktı ve duvarın biraz geriye doğru eğimli olduğu bir yer bulmaya çalıştı. Tek istediği buydu; sadece biraz eğim, açının çok aşırı olmadığı kadar.

İşte orada. Dalgalardan biri geriye doğru kıvrılmıştı ve araştırmak için kayaların ve çalılarının arasından ilerlediğinde aradığı fırsatı gördü. Elini kayanın üzerinde gezdirdi ve avucunun altındaki zımpara dokusundan keyif aldı. Belki, sadece belki...

Kampa geri koştu ve çantadan saç maşasını aldı. Chance sormamıştı ama taşıdığı tek silah tabanca değildi. Hızla metal namluyu sapından ayırdı ve içinden bir bıçak çıkardı. İnce bir bıçaktı, kesmek yerine dilimlemek için yapılmıştı ama keskin ve neredeyse yok edilemezdi.

Fikri, uzak bir ihtimal ile düpedüz delilik arasında bir yerde duruyordu ama aklına gelen ve uzaktan da olsa mümkün olan tek fikir buydu. At

En azından hiçbir zaman gerçekleşmeyecek bir kurtarmayı beklemek yerine bir şeyler yapıyor olacaktı.

Ellerini korumak için eldivene ihtiyacı vardı ama eldiveni yoktu. Aceleyle ilk yardım kutusunu açtı ve gazlı bez rulosunu çıkardı. Gazlı bezi avuçlarının etrafına sardı ve parmaklarının içine ve etrafına doladı, sonra da gevşek uçlarını bantladı. Sonucun kaba ama işe yarar olduğunu düşündü. Dağcıların giydiği, parmakları ve başparmakları serbest bırakılmış eldivenleri görmüştü; bu derme çatma yaklaşım iş görecekti. Yine de elleri su toplayabilirdi ama buradan çıkabilirlerse bu ödenecek küçük bir bedeldi.

Bıçak elinde, seçtiği saldırı noktasına geri döndü ve bunu yapmanın en iyi yolunu bulmaya çalıştı. Yumuşak olmayan başka bir taşa ihtiyacı olduğunu fark etti. Ufalanın herhangi bir şey işe yaramazdı. Etrafı kolaçan etti ve sonunda yaklaşık bir greyfurt büyüklüğünde, bu işi görecektir kadar ağır, çukurlu, koyu gri bir kaya buldu.

Bıçağın ucunu duvarın yumuşak kumtaşına saplayarak sağ eliyle kayayı kavradı ve bıçağı vurarak bıçağı daha derine soktu. Bıçağı çekip çıkardı, biraz sağa kaydırıldı ve tekrar içeri soktu. Bir sonraki sefer bıçağı ilk oyuğa dik bir açıyla soktu ve aşağı doğru vurdu. Kumtaşından bir parça koptu ve kayada küçük bir oyuk açtı.

"Bu işe yarayabilir," dedi Sunny yüksek sesle ve kendini işe verdi. Tepeye kadar kayadan tutamaklar oymanın ne kadar süreceğini ya da bunun mümkün olup olmadığını düşünmesine izin vermedi. Deneyecekti; bu kanyondan çıkmak için elinden gelen her şeyi yapmayı Margreta'ya ve kendine borçluydu.

Neredeyse iki saat sonra, bir tabanca atışının keskin sesi kanyonda yankılandı ve onu o kadar korkuttu ki neredeyse düşüyordu. Kayaya yapıştı, yanağını pürüzlü yüzeye bastırıldı. Kıl payı kurtulduğu için kalbi küt küt atıyordu. O kadar yüksekte değildi, sadece on metre kadar, ama kanyonun zemini kayalarla pürüzlüydü ve herhangi bir düşüşün yaralanmalara neden olacağı kesindi.

Yüzündeki teri sildi. Sıcaklık her geçen dakika artıyor ve kaya gittikçe ısınıyordu. Ayak parmakları kayada açtığı oyuklara sıkışmış halde ayakta dururken, kendini desteklemek için kayaya doğru eğilmek zorunda kaldı çünkü bıçağı ve kayayı kullanmak için iki elinin de serbest olması gerekiyordu. Şimdi o kadar çaba sarf edemezdi, yoksa çarpma onu tündüğü yerden sarsacaktı.

Nefes nefese, başının üzerinden uzandı ve kayayı körlemesine savurdu. Dengesini korumak için kendini kayaya bastırmak zorunda kaldığından, nişan almak için göremiyordu. Bazen hedefi vuruyor ve bıçak kayayı ısıırıyordu; bazen de kendi elini vuruyordu. Bunu yapmanın daha iyi bir yolu olmalıydı ama aklına bir yol gelmiyordu. Elindekiyle çalışma konusunda uzmandı; bu sefer de yapabiliirdi. Tek yapması gereken dikkatli ve sabırlı olmaıtı.

"Bunu yapabilirim," diye fısıldadı.

Chance derisi yüzülmüş ve temizlenmiş tavşanı kampa geri taşıdı. Ayrıca bir dikenli armut kaktüsü bulmuş ve iki sapını kesmiş, dikenlerini çıkarırken birkaç kez kendine batırmıştı. Dikenli armut hem yenilebilir hem de besleyiciydi; genellikle kızartılırdı ama kavurmanın da aynı işi göreceğini düşündü.

Öfkesi yatışmıştı. Pekâlâ, onu yanına almıştı. Planı bozmamıştı; her şey hâlâ yolundaydı. Tek yapması gereken onun dünyaya sunduğu o çok çekici yüze aldanmaması gerektiğini hatırlamaktı ve plan tam da beklediği gibi işleyecekti. Belki onun kendisini sevmesini sağlayamazdı ama sevdiğini düşünmesini sağlayabilirdi ve tek ihtiyacı olan da buydu. Biraz güven, biraz bilgi ve artık iş başındaydı.

Gölgenin sağladığı rahatlama için minnettar olarak çıkıntının altına adım attı ve güneş gözlüklerini çıkardı. Sunny burada değildi. Arkasına döndü ve kanyonun görebildiği kısmını inceledi ama onu göremedi. Yeşil tişörtü ve bej kot pantolonu arazide pek göze çarpmıyordu, diye düşündü ve aniden giysilerinin ne kadar etkili bir kamuflaj olduğunu fark etti. Bunu tam olarak bu amaçla mı seçmişti? Öyle olmalıydı; çantasında taşıdığı her şey hayatta kalmaya yönelikti, kıyafetleri neden farklı olsun ki?

"Sunny!" diye seslendi. Sesi yankılandı, sonra kesildi. Dinledi ama cevap yoktu.

Kahretsin, neredeydi?

Ateş sönmüştü, bu da uzun süredir ateşle ilgilenmediği anlamına geliyordu. Eğildi ve daha fazla çubuk ekledi, sonra tavşanı şişledi ve şişin üzerine koydu, her şeyden çok böceklerden uzak tutmak için. Ateş onu pişirmek için çok kısıktı ama etin üzerinde dolaşan duman ona iyi bir lezzet verecekti. Dikenli armut saplarını mendiline sardı ve pişirmeye hazır olana kadar güneşten uzak tutmak için çıkıntının altına geri döndü.

İlk gördüğü şey açık duran ilk yardım çantasıydı.

Alarm onu karnından vurdu. Gazlı bez rulosunun kâğıt ambalajı yırtılmıştı; bant kutunun kapağında duruyordu ve o da kullanılmıştı çünkü ucu rulonun arkasına yapıştırılmak yerine serbest bırakılmıştı.

Gözüne başka bir ayrıntı takıldı. Saç maşası parçalara ayrılmıştı; iki yarısı kumun üzerinde duruyordu.

Acımasızca küfretti. Lanet olsun, saç maşasını hatırlamalı ve sahip olduğu tek silahın tabanca olduğunu düşünmemeliydi. Saç maşasının içine başka bir tabanca saklamış olamazdı ama bir bıçak sığabilirdi.

Hiç kan görmemişti ama bir şekilde yaralanmış olmalıydı. Hangi cehennemdeydi?

"Güneşli!" diye kükredi güneşe doğru geri adım atarken. Ona sadece sessizlik cevap verdi.

Zemini inceledi. Elbette her yerde ayak izleri vardı ama muhtemelen ilk yardım çantasını almak için çantasına doğru yürüdüğü yeri gördü; sonra izler kanyona geri döndü. Uçağa doğru gidiyordu.

Tabancasına uzandığının farkında değildi. Buna o kadar alışmıştı ki, kadının izlerini takip ederken elindeki tabancanın ağırlığını fark etmedi, içindeki her şey onu bulmaya odaklanmıştı.

İzler olmasaydı, onu gözden kaçırabilirdi. Neredeyse kanyonun sonuna gelmişti, uçağın güneşin altında kavrulduğu yeri geçmişti. Kaya duvarları yüzlerce kesikle çizilmişti ve o da bunlardan birinin içine sıkışmış, yerden yaklaşık bir düzine metre yükseklikte kayaya tutunuyordu.

Şaşkınlık, endişe, rahatlama ve öfke, hepsi birden içinde toplanmıştı. Suskun bir öfkeyle onun başının üzerinden uzanıp kötü görünümlü bıçağı yumuşak kayaya saptırmasını, sonra da yüzünü sıcak taşla bastırarak bıçağı daha derine saptırması için başka bir taş kullanmasını izledi. Bıçağın sapı yerine eline vurdu ve mırıldandığı küfür kaşlarının kalkmasına neden oldu.

Gazlı bez şeritleri ellerinin etrafına sarılmıştı. Ellerini incittiği için mi sardığını, yoksa gazlı bezin incinmelerini önlemek için bir çaba mı olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği, eğer düşerse muhtemelen kayalıklarda kendini sakatlayacağı ve onu gerçekten ama gerçekten tokatlamak istediğiydi.

Ona bağıрма isteğini acımasızca dizginledi. Yapmak isteyeceği son şey, onu tehlikeli tüneğinden ürkütmek olurdu. Bunun yerine, belindeki tabancayı sırtının alt kısmına soktu ve düşerse onu yakalayabilmek için kızın altında durana kadar ilerledi.

Sakin görünmek için kendini zorladı. "Sunny, tam altındayım. Aşağı inebilir misin?"

Taşla bir darbe daha vurmak için sağ elini geri çekerek durdu. Ona bakmadı. "Muhtemelen," dedi. "Buraya çıkmaktan daha kolay olmalı."

Kadının ne yaptığından oldukça emindi ama işin büyüklüğü, fiziksel imkânsızlığı onu şaşkına çevirmişti. Teyit etmek için "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Buradan tırmanabilmemiz için kayada tutamaklar açıyorum." Sesi sanki başarıya ulaşma ihtimalinin düşük olduğunu fark etmiş gibi acımasızdı.

Kontrol için savaşıırken elleri yumruk haline geldi. Yüksek duvara, üzerinde uzanan genişliğe baktı. Tırmandığı bir düzine metre, gereken mesafenin sadece onda biriydi ve bu en kolay onda birdi.

Elini kayanın üzerine koydu ve kayadan yayılan ısı karşısında neredeyse geri çekiliyordu. İçini yeni bir endişe kemirdi. İstedığı gibi bunun hayatında duyduğu en aptalca fikir olduğunu söyleyip bağırmadı. Onun yerine, "Tatlım, kaya çok sıcak. Yanmadan önce aşağı in."

Güldü, ama her zamanki neşesi yoktu. "Artık çok geç."

Yalvarmanın canı cehenneme. "Bıçağı yere at ve o lanet kayadan in," diye keskin bir emirle havladı.

Şaşkınlıkla önce bıçağı, sonra da sağ elinde tuttuğu taşı bıraktı ve yanına düşmemeleri için ikisini de yana savurdu. Kestiği tutamaklara uzanıp ayak parmaklarıyla oyukları yoklayarak aşağı doğru inmeye başladığında vücudundaki her kas gerginlikten gerilmişti. Adam tam altında durmuş, düşme ihtimaline karşı ona doğru uzanmıştı. İnce kollarındaki kaslar esnedi ve onun ne kadar güçlü olduğunu bir kez daha fark etti. İnsan böyle bir güce arada bir koşarak ya da ara sıra spor salonunda egzersiz yaparak sahip olamazdı. Özveri ve zaman gerektiriyordu; bunu biliyordu, çünkü kendisi de fiziksel kondisyonunu en üst düzeyde tutuyordu. Normal rutini her gün en az bir, belki de iki saat çalışmaktı. Tek bildiği, o tuzakları kontrol ederken kadının şınav çektiği idi.

İçindeki öfke tüm yakıcılığına rağmen, onun kayanın yüzeyinden aşağı inişini izlerken duyduğu endişe tarafından bastırıldı. Kayanın parmaklarını kavurduğunu bilmesine rağmen dikkatli davranıyor ve acele etmiyordu. Onun dikkatini dağıtmak istemediği için bir daha konuşmadı; sadece, pek de sabırlı olmayan bir şekilde, onun kendisine ulaşmasını bekledi.

Bunu yaptığında, adam ayaklarını yakaladı ve onları bir sonraki oyuklara yönlendirdi. "Teşekkürler," diye nefes nefese kaldı ve bir ayak daha aşağı indi.

Bu kadarı yeterliydi. Onu dizlerinden yakaladı ve kayanın üzerinden aldı. Kadın çığlık atarak dengesini korumaya çalıştı ama adam onu yakalamıştı ve bırakmaya niyeti yoktu. Kız nefesini tutamadan onu çevirdi ve yüzüstü omzunun üzerinden aşağı fırlattı.

"Hey!" Öfkeli protestosu sırtına çarparak boğuldu.

"Kapa çeneni," dedi dişlerinin arasından, bıçağını almak için eğilirken, sonra kampa doğru yola koyuldu. "Ödümü kopardın."

"Güzel. Zaten içinde çok fazla cehennem vardı." Kendini sabitlemek için onu belinden kavradı. Elinin altında olduğu için belindeki tabancayı kapıp onu vurmamasını umuyordu.

"Lanet olsun, sakın bu konuda şaka yapmaya kalkma!" Kadının kalkık poposu adamın eline çok yakındı. Günaha girmek içini kemiriyordu. Şimdi onu yere yatırdığı için titriyordu ve bu tür bir endişeye maruz kaldığı için biraz intikam almak istiyordu. Elini kızın poposuna koydu ve kot pantolonunun dizlerine kadar indiği ve kucağında domaldığı birkaç dakikalık fanteziye daldı.

Avucunu kalçalarının yuvarlak kıvrımları üzerinde gezdirdiğini fark etti ve üzülerken fantezisinden vazgeçti. Bazı şeyler olmayacaktı. Kadının elleriyle ilgilendikten ve böyle bir risk aldığı için onunla cehennem azabı çekmeyi bitirdikten sonra, korkusunu ve öfkesini onunla battaniyenin üzerinde bir iki saat geçirerek atmaya niyetliydi.

Onu hâlâ nasıl bu kadar çok isteyebiliyordu? Bu işin bir parçası değildi; eğer öyle olsaydı bununla yaşayabilirdi. Bu bir saplantıydı, derin, yakıcı ve iç burkucuydu. Onun iyiliği için bunu hafifletmeye çalışmıştı ama daha deneyimli olsaydı, bir erkeğin bir kadınla sırf müsait olduğu için gece boyunca beş kez sevişmediğini bilirdi. Bu hızla giderse, o üç düzine prezervatif bir hafta bile dayanmazdı.

Zaten altı tane kullanmıştı ve kadının onu korkutmasından sonra sakinleşmesi için iki ya da üç tane daha kullanması gerekebilirdi.

İşin acı tarafı, bir erkek bir kadına damgasını vurmadığı sürece onunla bu kadar sık sevişmezdi.

Bu işe yaramaz. İşe yaramazdı. Kendini kontrol altına almalı, işine odaklanmalıydı.

Kampa yaklaştıklarında onun kokladığını duydu. "Deli misin sen?" diye sordu kuşkuyla.

Tekrar burnunu çekti. "Saçmalama. Bu koku da ne?" Derin bir nefes aldı. "Yemek gibi kokuyor."

Kendine rağmen, ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Bir tavşan vurdum."

Kız ateşi görebilmek için arkasını döndüğünde omzunda küçük bir aksama oldu. Kızın sevinç çığlığı neredeyse kulak zarlarını patlatacaktı ve gülümsemesi büyüdü. Onunla eğlenmekten kendini alıkoyamıyordu; daha önce hayattan böylesine keyif alan, kendisi de böylesine canlı olan biriyle hiç karşılaşmamıştı. Nasıl olup da can almaya adanmış bir ağın parçası olabildiğini anlayamıyordu.

Onu çıkıntının altında yere bıraktı ve yanına çömeldi, iki elini de avuçlarının içine alıp incelemek için yukarı kaldırdı. Bir irkilmeyi zar zor kontrol etti. Parmakları sıcak kayadan kavrulmakla kalmamış, çığ çığ sıyrılmış ve kanıyordu.

Kadının kendine verdiği zararı görünce içinde yeniden bir öfke patlaması oldu. Ayağa fırladı. "Tüm o aptal, topal beyinli...! Aklından ne geçiyordu? Görünüşe bakılırsa hiç düşünmüyordun! Kahretsin Sunny, bu aptal numarayı yaparak hayatını riske attın-"

"Aptalca değildi," diye bağırdı, ayağa fırlayıp onunla yüzleşti, parlak gözleri kısılmıştı. Kanayan ellerini yumruk şeklinde sıktı. "Riskleri biliyorum. Çok geç olmadan bu lanet kanyondan çıkmak için tek umudumun bu olduğunu da biliyorum!"

"Ne için çok geç?" diye bağırdı. "Bu hafta sonu bir randevun falan mı var?" Kelimeler alaycılıkla doluydu.

"Evet! Ben de öyle yapıyorum!" Zorlukla nefes alarak ona ters ters baktı. "Kız kardeşimin araması gerekiyordu."

Onuncu Bölüm

Kız kardeş mi? Chance ona bakakaldı. Yaptığı araştırmada bir kız kardeşle ilgili hiçbir bilgiye ulaşamamıştı. Miller'ların kendi çocukları yoktu ve sadece Sunny'nin evlat edinme belgelerini bulmuştu. Zihni allak bullak olmuştu. "Hiç ailen olmadığını söylemiştin."

Ona sert bir bakış attı. "Benim bir kız kardeşim var."

Evet, doğru. "Bir telefon görüşmesi için hayatını riske mi atacaksın?" Ne de olsa bir terör eylemi planlanıyordu, diye düşündü midesinin derinliklerinde soğuk bir hisle. Çadırı bu yüzden yanında taşıyordu. Çadırın bu plana nasıl dahil olduğunu bilmiyordu ama belli ki gözden kaybolmayı planlıyordu.

"Bunun için yapardım." Vücudunun her çizgisi gergin bir şekilde dönüp gitti. "Denemek zorundayım. Margreta her hafta aynı saatte cep telefonumu arıyor. Diğerinin hâlâ hayatta olduğunu bu şekilde biliyoruz." Ona döndü ve bağırdı: "Eğer cevap vermezsem, öldüğümü düşünecek!"

Vay be. Sunny yapbozunun parçaları bir kez daha dağılmıştı. Margreta mı? Bu bir kod adı mıydı? Çok geniş olan hafızasını yokladı ama Margreta adında bir şey ya da kimse bulamadı.

Sunny çok inandırıcıydı.

"Neden senin öldüğünü düşünsün ki?" diye sordu. "Burada olduğu gibi sinyal olmayan bir yerde olabilirsin. Ne o, bir tür kaçık mı?"

"Her zaman sinyal olan bir yerde olduğumdan emin olurum. Ve hayır, o bir kaçık değil!" Kelimeleri kurşun gibi adama fırlattı, ağzı adama, duruma ve kendi çaresizliğine karşı öfkeyle çarpılmıştı. "Onun sorunu da benimkiyle aynı - biz babalarımızın kızlarıyız!"

Nabızı sıçradı. İşte oradaydı, açıkta, öylece. Baştan çıkarmaya ihtiyacı yoktu; öfke işini görmüştü. "Baban mı?" diye dikkatle sordu.

Gözlerinde yaşlar parladı, yanaklarından aşağı süzüldü. Öfkeli bir hareketle onları uzaklaştırdı. "Babamız," dedi acı acı. "Hayatımız boyunca ondan kaçtık."

Bulmacanın parçaları sanki bir yumruk çarpmış ve sarsılmış gibi biraz daha zıpladı. Yavaş ol, diye kendini uyardı. Fazla ilgili görünme. Tam olarak ne demek istediğini öğren; onun etkisinden bahsediyor olabilir. "Kaçmak derken neyi kastediyorsun?"

"Kaçmaktan bahsediyorum. Saklanmak." Daha fazla gözyaşı sildi. "Sevgili babam bir terörist. Bizi bulursa öldürür."

Chance ilk yardım çantasındaki alkollü mendillerle ellerini nazikçe temizledi, kırmızı yerleri yanık merhemle ve çiğ noktaları antibiyotik kremle yatıştırdı. Ellerin etrafına sardığı gazlı bez avuçlarını korumuştı ama parmakları berbat haldeydi. Sunny kendini biraz şaşkın hissediyordu. Bir an birbirlerine bağırıp çağırmışlar, sonra da kolları onu mengene gibi sarmış, ona kilitlenmişti. Kalbi kaçak bir at gibi çarpıyordu.

O zamandan beri bir annenin çocuğuna gösterdiği şefkati göstermiş, onu rahatlatmak için sallamış, kucaklamış ve gözyaşlarını silmişti. İçini yakıp kavuran duygusal fırtına onu uyuşmuş ve yönünü şaşırması hissettirmişti; itiraz etmeden ne isterse yapmasına izin verdi, itiraz etmek için bir nedeni olduğundan değil. Ona yaslanmak iyi hissettiriyordu.

Ellerine gösterdiği özenden memnun olan adam, ateşe biraz yakıt ekleyip tavşanı şişte çevirirken onu kayanın üzerinde oturur halde bıraktı. Çıkıntının altına geri dönerek battaniyeyi duvara serdi, onu kucağına aldı ve kendisine yaslanmış halde battaniyenin üzerine yerleşti. Sırtını duvara dayadı, onu kucağının yarısına kadar sarkacak şekilde yerleştirdi ve hafif bir öpücük için yüzünü kaldırdı.

Titrek bir gülümsemeyle idare etti. "Neydi o? Daha iyi olması için bir öpücük mü?"

Başparmağını kızın alt dudağına sürttü, yüz ifadesi sanki onu inceliyormuş gibi garip bir şekilde niyetliydi. "Onun gibi bir şey."

"Üstüne ağladığımı için özür dilerim. Genelde işleri bundan daha iyi idare ederim."

"Bana neler olduğunu anlat," dedi sessizce. "Babanla ilgili bu şey de ne?"

Başını adamın omzuna yasladı ve onun gücüne minnettar oldu. "İnanması zor, değil mi? Ama o korkunç şeyler yapmış bir terörist grubun lideri. Adı Crispin Hauer."

"Adını hiç duymadım," diye yalan söyledi Chance.

"Çoğunlukla Avrupa'da faaliyet gösteriyor ama ağı Amerika'ya kadar uzanıyor. FBI'a yerleştirilmiş bir adamı bile var." Sesindeki çiğ acıyı dışarıda tutamıyordu. "O tabanca için neden ruhsatım yok sanıyorsun? Yerleştirilen kişinin kim olduğunu, ne kadar yüksek rütbeli olduğunu bilmiyorum ama FBI'ın Hauer'in istediği herhangi bir bilgiyi alıp almadığını öğrenebilecek bir konumda olduğunu biliyorum. Beni kimin evlat edindiğini ve hangi ismi kullandığımı öğrenmesi ihtimaline karşı herhangi bir veri tabanında yer almak istemedim."

"Yani senin kim olduğunu bilmiyor mu?"

Başını iki yana salladı. Tüm korkusunu ve endişesini içinde tutarak bir ömür geçirmişti ve şimdi kusmasını engelleyemiyor gibiydi. "Annem Margreta'yı almış ve ben doğmadan önce onu terk etmiş. Onunla hiç tanışmadım. Kaçtığına bana beş aylık hamileymiş."

"O ne yaptı?"

"Kendini kaybetmeyi başardı. Amerika büyük bir yer. Hareket halinde kaldı, ismini değiştirdi, onun kasasından aldığı parayla ödeme yaptı. Ben doğduğumda, gece için tuttuğu motel odasında beni tek başına doğurmayı planlamış. Ama ben gelmedim, doğum sancısı devam etti ve Margreta bir şeylerin ters gittiğini anladı. Margreta acıkmış, korkmuş ve ağlıyormuş. O da 911'i aramış."

Altın sarısı saçlarından bir tutamı parmağına doladı. "Peki yanlış bir şey mi vardı?"

"Ben makattaydım. Sezaryenle doğum yapmış. İlaçların etkisiyle sersemlemiş haldeyken babanın adını sormuşlar ve o da bir isim uydurmayı düşünmeden babanın adını ağzından kaçırmış. Sisteme bu şekilde girmişim ve o da beni bu şekilde tanıyor."

"Bildiğini nereden biliyorsun?"

"Bir keresinde neredeyse yakalanıyordum." Kadın ona karşı ürperdi ve adam onu daha sıkı tuttu. "Üç adam gönderdi. Indianapolis'teydik sanırım. Beş yaşındaydım. Annem eski bir araba almıştı ve bir yere gidiyorduk. Sürekli hareket halindeydik. Trafikte sıkışıp kaldık. Arabalarından inenleri gördü. Bize kaçmamızı söylediğinde ne yapmamız gerektiğini öğretmişti. Bizi arabadan dışarı sürükledi ve "Kaçın!" diye bağırdı. Ben kaçtım ama Margreta ağlamaya başladı ve annemi yakaladı. Annem de Margreta ile birlikte koşmaya başladı. İki adam peşlerinden gitti, biri de benim peşinden geldi." Titremeye başladı. "Bir ara sokakta çöplerin altına saklandım. Bana seslendiğini duyabiliyordum, sesi şarkı söylüyormuş gibi yumuşaktı. 'Sonia, Sonia.' Tekrar tekrar. Adımı biliyorlardı. Sonsuza kadar bekledim ve sonunda gitti."

"Annen seni tekrar nasıl buldu? Yoksa yakalandı mı?"

"Hayır, o ve Margreta da kaçtı. Annem kendine sokak zekasını öğretti ve kaçmanın yollarını araştırmadığı hiçbir yere gitmedi."

Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordu, diye düşündü Chance.

"Saklandığım yerde kaldım. Annem bize bazen kötü adamların gittiğini düşündükten sonra hala orada bizi izlediklerini ve dışarı çıkıp çıkmadığımızı görmek için beklediklerini söylemişti. Ben de kötü adamların bizi izliyor olabileceğini düşündüm ve

Elimden geldiğince hareketsiz kaldım. Kış olduğunu sanmıyorum, çünkü üzerimde palto yoktu, ama gece çöktüğünde üşüdüm. Korkmuştum, açtım ve annemi bir daha görüp göremeyeceğimi bilmiyordum. Yine de gitmedim ve sonunda beni çağırdığını duydum. Nereye kaçtığımı fark etmiş ve güvenli olduğunu düşündüğünde geri dönmeye çalışmış olmalıydı. Tek bildiğim beni bulduğuydu. Ondan sonra bizi artık yanında tutmanın güvenli olmadığına karar verdi ve bizi evlat edinecek birini aramaya başladı."

Chance kaşlarını çattı. Onunki dışında herhangi bir evlat edinme kaydı bulamamıştı. "İkinizi de aynı aile mi aldı?"

"Evet, ama evlat edinilen tek kişi bendim. Margreta kabul etmedi." Sesi yumuşaktı. "Margreta... bazı şeyleri hatırlıyor. Annem dışında her şeyini kaybetmişti, o yüzden sanırım benden daha çok bağlandı. Uyum sağlamakta zorlandı." Omuz silkti. "Benim gibi büyüdüğü için hemen hemen her şeye uyum sağlayabilirim."

Yani kendine tutunmamayı öğretmişti. Bunun yerine, güneşli kişiliğiyle, bulabildiği her yerde neşe ve güzellik bulmuştu. Onu daha sıkı tuttu, kendisine yapışmasına izin verdi. "Ama... seni öldürmeye çalıştığını söyledin. Sanki seni geri almak için çok uğraşmış gibi geliyor."

Başını iki yana salladı. "Margreta'yı geri almaya çalışıyordu. Beni tanı mıyordu. Ben sadece annemi Margreta'yı ona geri vermeye zorlamak için kullanabileceği bir araçtım. Şimdi benden tek istediği Margreta'yı bulmak. Eğer yakalanırsam, onun nerede olduğunu bilmediğimi öğrendiğinde, onun için değersiz olurum."

"Bilmiyor musun?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Böylesi daha güvenli. Onu yıllardır görmedim." Sesinde kız kardeşine duyduğu bilinçsiz özlem vardı. "Cep telefon numaram onda var ve beni haftada bir arıyor. Aradığında cevap verdiğim sürece her şeyin yolunda olduğunu biliyor."

"Ama onunla nasıl temasa geçeceğinizi bilmiyorsunuz?"

"Hayır. Bilmediğim bir şeyi onlara söyleyemem. Çok sık yer değiştiriyorum, bu yüzden cep telefonu bizim için en iyi yoldu. Chicago'da bir dairem var, bulabildiğim en küçük, en ucuz yer, ama orada yaşamıyorum. Her şeyden çok bir yem gibi. Sanırım bir yerde yaşıyorsam orası Atlanta'dır, ama alabildiğim tüm görevleri kabul ediyorum. Nadiren bir yerde bir geceden fazla kalıyorum."

"Adın değiştiğine göre şimdi seni nasıl bulacak? Tabii seni kimin evlat edindiğini bilmiyorsa, ama bunu nasıl öğrenebilir ki?"

Chance'in onu bulmasının tek nedeni Chicago'daki olaydı; kurye paketi çalındığında onu kontrol etmişti. Gerçi bunu söyler söylemez FBI'daki köstebeğin de -ki kim olduğunu mutlaka öğrenecekti- muhtemelen aynı kontrolü yaptığını biliyordu. Acaba o da Chance kadar bürokrasinin derinliklerine inmiş, o mühürlü evlat edinme kayıtlarına girmiş miydi? Sunny'nin foyası ortaya çıkmış olabilirdi. Bunu henüz fark edip etmediğini merak ediyordu.

"Bilmiyorum. Sadece onun öldüğünü duyana kadar güvende olduğumu varsayamayacağımı biliyorum."

"Peki ya annen? Ve Margreta?"

"Annem öldü." Sunny durakladı ve sanki kendini hazırlıyormuş gibi nefes aldığını hissetti. "Onu yakaladılar. Bizimle ilgili herhangi bir bilgi vermektense intihar etti. Bize bunu yapacağını söylemişti ve yaptı da."

Kadın durdu ve Chance sesinde duyduğu kasvetle başa çıkması için ona zaman tanıdı. Sonunda şöyle dedi: "Margreta başka bir isim kullanıyor ama ne olduğunu bilmiyorum. Kalp rahatsızlığı var, bu yüzden tek bir yerde kalması daha iyi olur."

Margreta'nın oldukça normal bir hayat yaşadığını, Sunny'nin ise sürekli hareket halinde olduğunu ve sürekli arkasını kolladığını düşünüyordu. Doğduğundan beri bildiği şey buydu, ona durumla başa çıkması öğretilmişti. Peki ya Miller'larla birlikte geçirdikleri yıllar? O zamanlar hayatı normal miydi?

Bu sorulara kendisi cevap verdi. "Bir evim olmasını özlüyorum," dedi hüznle. "Ama bir yerde kalırsanız insanları tanırırsınız, ilişkiler kurarsınız. Başka birinin hayatını bu şekilde riske atamazdım. Tanrı korusun, evlenmem, çocuk sahibi olmam gerekirdi. Eğer Hauer beni bulursa-" Hauer'in istediği cevapları almak için sevdiği birine neler yapabileceğini düşününce ürpererek sözünü kesti.

Bir şey hiç mantıklı gelmiyordu, diye düşündü Chance. Hauer gaddar, çılgın ve kurnazdı ve kızını kurtarmak için her şeyi yapardı. Ama neden Sunny değil de Margreta? "Neden kız kardeşine bu kadar kafayı takmış?"

"Tahmin edemiyor musun?" diye sordu acımasızca ve tekrar titremeye başladı. "Annem bu yüzden Margreta'yı alıp kaçtı. Onu kendisiyle birlikte bir şeyler yaparken buldu. Margreta sadece dört yaşındaydı. Belli ki onu bir süredir, hatta belki de hayatının büyük bir bölümünde istismar etmiş. O zamana kadar annem onun ne olduğunu çoktan öğrenmişti, ama gitmeye cesaret edememişti. Sonra

Onu Margreta'yla birlikte bulduğunda başka seçeneği yoktu." Sesi acı dolu bir fısıltıya dönüştü. "Margreta hatırlıyor."

Chance midesinin bulandığını hissetti. Yani Hauer acımasız, katil bir piç olmasının yanı sıra aynı zamanda bir sapık, bir çocuk tacizcisiydi. Öldürmek onun için fazla iyiydi; yavaşça parçalanmayı hak ediyordu.

Hem fiziksel iş gücü hem de duygusal fırtınası yüzünden yorgun düşen Sunny uykuya daldı. Chance ona sarıldı, dinlenmesine izin vermekten memnundu. Ateşin daha fazla yakıtı ihtiyacı vardı ama ne olmuş yani? Onu tutmak daha önemliydi. Bunu nasıl atlatacağını düşünmek daha önemliydi.

Her şeyden önce, kızın söylediği her kelimeye inanmıştı. Duygularının hiçbirisi sahte olamayacak kadar saf ve dürüsttü. İlk kez bulmacanın tüm parçaları birbirine uyuyordu ve rahatlaması şaşırtıcı oldu. Sunny masumdu. Babasıyla hiçbir ilgisi yoktu, onu hiç görmemişti, tüm hayatını ondan kaçarak geçirmişti. Bu yüzden yanında bir çadır ve temel hayatta kalma malzemeleri taşıyordu; her an ortadan kaybolmaya, kelimenin tam anlamıyla toprağa karışmaya ve yüzeye çıkıp hayatını yeniden kurmanın güvenli olduğunu düşünene kadar ormanda bir yerlerde yaşamaya hazırды.

Hauer'e ulaşmasının hiçbir yolu yoktu. O halde ona ulaşmanın tek yolu onu yem olarak kullanmaktı. Ve babasına karşı hissettiklerini göz önüne alırsak, hiçbir koşulda onun dikkatini çekecek bir planı kabul etmeyecekti.

Bunu onun rızası olmadan yapmak zorunda kalacaktı, diye düşündü Chance acımasızca. Onu kullanmaktan hoşlanmıyordu ama riskler vazgeçilemeyecek kadar büyüktü. Hauer dünyayı mahvetmeye devam etmesi için serbest bırakılamazdı. Yakalanmazsa sadece bu yıl kaç masum insan ölecekti?

Burada daha fazla kalmanın bir anlamı yoktu; bilmesi gerekenleri öğrenmişti. Gerçi Zane yarın sabaha kadar tekrar kontrol etmeyecekti, yani o zamana kadar sıkışıp kalmışlardı. Sunny'yi kollarının arasında düzeltti ve yüzünü başının üstüne yasladı. Bu zamanı oyun planını formüle etmek ve mümkün olduğunca çok prezervatif kullanmak için kullanacaktı. Sunny ertesi sabah başını onun öpücüğünden çevirerek, "Uzak dur benden," diye homurdandı. Adamın elini göğsünden çekti. "Dokunma bana, sen-sen mink."

Chance kahkahalarla
homurdandı. Onun göğüs
kollarını çekti.

"Ah!" Çadırın küçük sınırları içinde olabildiğince geriye çekildi. "Bu acıttı."

"Güzel! Yürüyebileceğimi sanmıyorum." Bir yılan kadar hızlıydı, eli dışarı fırladı ve adamın göğüs kollarını tekrar çekti. "Bu şekilde, sen de benim kadar eğlenebilirsin."

"Sunny," dedi kandırıcı bir ses tonuyla.

"Beni 'Güneşli' yapma," diye uyardı, kıyafetlerinin içine girmek için mücadele ederken. Hareket etmek için neredeyse hiç yerleri olmadığından, dirseklerden ve dizlerden kaçmaya başladı ve elleri çok ilginç yerlere kaydı. "Kes şunu! Ciddiyim, Chance! Daha fazla maymun işi için çok ağrım var."

Her şeyden çok onu kızdırmak için, onun ciyaklamasına neden olan ilginç bir yere odaklandı. Kadın çadırdan fırladı ve adam sırtüstü yere yığıldı, gülüyordu - ta ki kadın çadırın kapağını kaldırıp üzerine biraz soğuk su dökene kadar.

"İşte," dedi, adamın feryadından son derece memnun bir şekilde. "Soğuk bir duş, tam da ihtiyacın olan şey." Sonra da koştu.

Çıplak olmasının onu takip etmesini engelleyeceğini düşündüyse de aksini anladı. Adam erzak depolarının önünden geçerken bir şişe su kaptı ve onu elli metre gitmeden yakaladı. Kadın manyak gibi gülüyordu, yoksa kaçabilirdi. Bir koluyla onu tuttu ve suyu başından aşağı döktü. Bütün gece dışarıda kaldığı için su buz gibiydi ve kız çığlık atıp, kıkırdayıp, kıkırdayıp, kahkahadan bacakları güçsüzleşince ona yapıştı.

"Yürüyemeyecek kadar ağrın var, ha?" diye sordu.

"Yürümüyordum," dedi ıslak saçlarını yüzünden uzaklaştırırken kıkırdayarak. Soğuk damlacıklar üzerine sıçradı ve titredi.

"Kahretsin, hava çok soğuk," dedi. Güneş daha yeni doğmuştu, bu yüzden sıcaklık muhtemelen kırklarda seyreliyordu.

Onun kışına bir tokat attı. "O zaman üzerine bir şeyler giy. Ne sanıyorsun burayı, çıplaklar kampı mı?"

Kolunu onun omuzlarına doladı ve kampa geri döndüler. Kızın şakacılığı onu memnun ediyordu; zekâsından gülmeye istekli oluşuna kadar kızla ilgili her şey onu memnun ediyordu. Ve seks - Tanrım, seks inanılmazdı. Kızın acı çektiğinden şüphe etmiyordu, çünkü kendisi acı çekiyordu. Dün gece unutulmayacak bir geceydi.

Dün öğleden sonra uyandığında doğal olarak melankolikti, yoğun duyguların normal bir sonucuydu bu. Hiç konuşmamıştı.

rahatlamasına izin verdi. Onunla birlikte hâlâ boş olan tuzakları kontrol etmeye gitmiş ve birlikte banyo yapmışlardı. Tavşan ve kaktüsten oluşan sakin bir akşam yemeğinden sonra yatmaya gittiler ve adam gecenin geri kalanını onun moralini yükseltmeye adanmıştı. Çabaları işe yaramıştı.

"Ellerin nasıl?" diye sordu. Göğüs kıllarını çekebiliyor ve poposunu tokatlayabiliyorsa, antibiyotik krem harikalar yaratmış olmalıydı.

Adamın görebilmesi için avuç içlerini yukarı kaldırdı. Yanıklardan kaynaklanan kızarıklık gitmişti ve çığ parmak uçları kaygan ve parlak görünüyordu. "Başlamadan önce etraflarına yara bandı saracağım," dedi.

"Ne yapmaya başlamak?"

Kadın ona şaşkın bir bakış attı. "Kayadaki tutamakları kesmek tabii ki."

Sersemlemişti. Duyduklarına inanamayarak ona baktı. "O lanet duvara geri tırmanmayacaksın!" diye tersledi.

Kızın kaşları, adamın artık "ne diyorsun sen" bakışı olarak tanıdığı şekilde kalktı. "Evet, öyleyim."

Dişlerini sıktı. Ona bugün "kurtarılacaklarını" söyleyemezdi ama kayalarda delikler açarak kendini yıpratmasına ya da bu tür bir riske girmesine de izin veremezdi.

"Ben yaparım," diye hırladı.

"Ben daha küçüğüm," diye itiraz etti hemen. "Bu benim için daha güvenli."

Yine onu korumaya çalışıyordu. Hayal kırıklığı içinde kafasını bir kayaya vuracaktı gibi hissetti.

"Hayır, değil," diye bağırdı. "Bak, önümüzdeki iki gün içinde buradan çıkmamıza yetecek kadar tutamak kesebilmenin imkânı yok. Dün kaç metre tırmandın, on iki mi? Eğer günde on iki adım atabilseydin -ki bugün ellerin bu haldeyken o kadarını bile yapamazsın- tepeye ulaşman bir haftadan fazla sürerdi. Tabii düşüp kendini öldürmezsen."

"Peki ne yapmam gerekiyor?" diye karşılık verdi. "Pes mi edeyim?"

"Bugün hiçbir şey yapmayacaksın. Seni bir kayaya bağlamak zorunda kalırsam ellerinin iyileşmesine izin vereceksin, anlaşıldı mı?"

Tartışmak ister gibi görünüyordu ama adam ondan çok daha iriydi ve belki de yüz ifadesinden söylediklerinde ciddi olduğunu anlayabilirdi. "Pekâlâ," diye mırıldandı. "Sadece bugünlük."

Kadının sözünü tutacağını umuyordu çünkü Zane'e işaret ettiği yere giderken onu yalnız bırakmak zorunda kalacaktı. O sadece

riske atmak zorundaydı ama geri döndüğünde onu o kayanın üzerinde bulursa cehennem azabı çekecekti.

Titreyerek hızla giyindi ve bir önceki geceden kalan tavşandan geriye bir şey kalmadığı için su ve beslenme barından oluşan soğuk bir kahvaltı daha yaptılar. Yarın sabah, kendi kendine kahvaltıda pastırma ve yumurta, bir yığın mücver ve bir fincan sıcak kahve olacağına söz verdi.

"Tuzakları kontrol edeceğim," dedi, içinde bir şey olmayacağını bildiği halde. Bir gün önce öğleden sonra kontrol ettiğinde, bugün buradan ayrılacaklarını bildiği için onları sessizce serbest bırakmıştı. "Sadece ateşle ilgilen ve tütmesini sağla. Sen bugün sakın ol, ben de öğleden sonra çamaşırlarımızı yıkayayım." Bu güvenli bir sözdü.

"Anlaştık," dedi ama Margreta'yı düşündüğünü anlayabiliyordu. Onu ateşin yanında otururken bıraktı. Belirlenen noktaya on dakikalık bir yürüyüş mesafesindeydi ama onu bu kadar uzun süre kendi haline bırakmak istemediği için acele etti. Cebinden lazer ışığını çıkarıp kenardaki kayaya doğru tuttu ve alma sinyalinin yanıp sönmeye başladı. Zane bir hata olmadığından emin olmak için hemen yanıp sönerik onay istedi. Ne de olsa bunun bu kadar hızlı olmasını beklemiyorlardı. Chance tekrar sinyal verdi ve bu sefer bir onay aldı.

Işığı cebine geri koydu. Zane'in teslimatı ayarlamasının ne kadar süreceğini bilmiyordu ama muhtemelen uzun sürmeyecekti. Zane'i tanıdığına göre, her şey çoktan hazırda,

Çift motorlu küçük uçak üzerinden geçtiğinde kampa doğru yürüyordu. Yüzüne bir sırıtma yayıldı. Bu senin için Zane'di!

Sunny'nin kendini kaybedeceğini bildiği için koşmaya başladı. Daha onu göremeden çığlıklarını duydu; sonra Sunny ortaya çıktı ve sevinçten zıplayarak onu karşılamaya geldi. "Beni gördü!" diye bağırdı, aynı anda hem gülüyor hem de ağlıyordu. "Kanatlarını salladı! Bizim için geri gelecek, değil mi?"

Kız kendini kollarına atarken onu yakaladı ve gülen ağzına uzun, sert bir öpücük kondurmaktan kendini alamadı. "Geri gelecektir," dedi. "Tabii senin ona el salladığını düşünmediyse." Göğüs kıllarını çekip üzerine soğuk su döktüğü düşünüldüğünde, onu kızdırma fırsatı karşı konulamayacak kadar büyüktü. Soğuk su için misilleme yapmıştı; bu saçını çektiği içindi.

Yüzündeki kakhaha sanki hiç olmamış gibi silinip gitmişti. "Oh, hayır," diye fısıldadı.

Rol yapmaya devam edecek cesareti yoktu. "Elbette geri dönecek," diye azarladı. "Kanatlarını sallamak seni gördüğünün ve yardım göndereceğinin işaretiydi."

"Emin misin?" diye sordu gözlerini kırıştırtarak. "Söz veriyorum."

"Bunun için seni yakalayacağım."

Onu tekrar öpmek zorunda kaldı ve kollarını boynuna dolayarak ona karşı eriyene kadar durmadı. Dün gecedan sonra uzunca bir süre seksle ilgileneceğini düşünmemiştir ama kız onun yanıldığını kanıtladı.

Bir nefes çekti ve onu serbest bıraktı. "Beni hırpalamayayı bırak, seni aşüfte. Toplanmamız gerek."

Ona verdiğı gülümseme güneşin doğuşu gibi parlaktı ve içini baştan aşığı ısıttı.

Eşyalarını topladılar. Chance tabancasını ona geri verdi ve onu parçalayıp parçalarını sakladıkları yerlere koymasını izledi. Sonra uçağı geri döndüler ve beklemeye başladılar.

Kurtarma bir helikopter şeklinde geldi, kanatları çöl havasında gümbür gümbür bir ritim tutturuyor, kanyon bu sesle yankılanıyordu. Kısa bir süre üzerlerinde gezindikten sonra dev bir sivrisinek gibi alçaldı. Kum havaya savrulup onları soktu ve Sunny yüzünü onun çenesine sakladı.

Altmış yaşlarında, güler yüzlü ve kırışmış sakallı bir adam kuştan atladı. "Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye seslendi.

"Elbette," diye yanıtladı Chance.

Yaklaştığında adam elini uzattı. "Charlie Jones, Sivil Hava Devriyesi. Birkaç gündür sizi arıyorduk. Sizi bu kadar güneyde bulmayı beklemiyorduk."

"İnecek bir yer ararken rotadan saptım. Yakıt pompası bozuldu." "Bu durumda, çok şanslısın. Orası zorlu bir bölge. Bu Yüz mil içinde inebileceğin tek yer olabilir. Hadi bakalım. Sanırım duş almaya ve biraz yemek yemeye hazırsınızdır."

Chance elini Sunny'ye uzattı ve Sunny ona yine o parlak gülümsemesiyle karşılık vererek elini onun elinin içine koydu ve helikoptere doğru yürümeye başladılar.

On Birinci Bölüm

Sunny rahatlama ve pişmanlığın karışımından neredeyse sersemlemişti; Margreta'nın aramasını kaçırmayacağı için rahatlama, Chance'le geçirdiği bu zaman, böylesine zor koşullar altında bile hayatının en mutlu, en tatmin edici birkaç günüydü ve artık sona ermişti. Birlikte geçirecekleri zamanın sınırlı olduğunu en başından beri biliyordu; normal dünyaya döndüklerinde tüm eski kurallar yeniden devreye girecekti.

Onun kendi hayatının bir parçası olmasına izin vererek hayatını riske atamazdı, atmazdı. Ona iki gece mutluluk ve bir ömür boyu sürecektir anılar vermişti. Ondan uzaklaşma ve onu bir daha asla görememe düşüncesi şimdiden ne kadar acı veriyor olursa olsun, bu yeterli olmalıydı. En azından artık bir erkeği sevmenin, onun varlığından zevk almanın ne demek olduğunu biliyordu ve bunun için daha zengindi. Onunla geçireceği bu birkaç günü, ödemek zorunda kalacağı yalnızlık bedeli ne olursa olsun, hiçbir paraya değişmezdi.

Bu yüzden küçük, köhne bir hava alanına giden helikopter uçuşu boyunca onun elini tuttu. Tek bina oluklu metalden yapılmış, üst kısmı Quonset kulübesi gibi yuvarlatılmış, bir tarafına da ofisi barındıran ahşap bir ek yapılmıştı. Eğer ek bina daha önce bir kat boya gördüyse bile, bunun izleri çoktan rüzgârla savrulan kumlar tarafından silinmişti. Üç gün boyunca bir kayanın altında yaşadıktan sonra Sunny küçük tarlanın cennete benzediğini düşündü.

Çeşitli marka ve modellerde yedi uçak, hava pistinin bir kenarı boyunca neredeyse askeri bir hassasiyetle park edilmişti. Charlie Jones helikopterini oluklu binanın arkasındaki beton piste indirdi. Biri yağlı ellerini lekeli kırmızı bir beze silen üç adam binanın arka kapısından çıktı ve rotor kanatlarının türbülansına karşı başlarını eğerek onlara doğru yürüdü.

Charlie kulaklığını çıkardı ve gülümseyerek helikopterden indi. Yaklaşan üçlüye neşeyle, "Onları buldum," diye seslendi. Chance ve Sunny'ye şöyle dedi: "Soldaki ikisi benimle birlikte CAP'te uçuyor. Saul Osgood, en solda, bu sabah dumanınızı gören ve telsizle yerinizi bildiren kişi. Ortadaki Ed Lynch. Yağlı elleri olan da Rabbit Warren, buranın teknisyeni. Gerçek adı Jerome ama ona böyle seslenirseniz sizinle kavgader."

Sunny neredeyse yüksek sesle gülecekti. Dürtüsünü kontrol etti ama üç adamla el sıkışıp kendilerini tanıtırken Chance'e bakmamaya dikkat etti.

Chance onlara olanları anlattıktan sonra Saul Osgood başını sallayarak, "Kuşunuzu o küçük dar kanyonda gördüğümde inanmadım," dedi. "Onu nasıl bulduğunuz bir mucize. Ve ölü bir sopayla iniş yapmak-" Başını tekrar salladı. "Birinin seni kolladığı kesin, tek söyleyebileceğim bu."

"Demek yakıt pompanızın bozulduğunu düşünüyorsunuz, ha?" Tavşan Warren hangara girdiklerinde sordu.

"Diğer her şey kontrol edildi."

"Bu bir Skylane, değil mi?"

"Evet." Chance ona modeli anlattı ve Rabbit onun zayıf çenesini okşadı.

"Bunun için bir pompam olabilir. Geçen yıl burada Skylane uçuran bir adam vardı. Onun için bazı parçalar sipariş etti, sonra gitti ve onları almak için bir daha geri gelmedi. Siz kendinizi yenilerken ben de bir bakayım."

Eğer "tazelenmenin" banyoyla bir ilgisi varsa, Sunny buna fazlasıyla hazırdı. Chance ilk sırayı ona verdi ve kolu çevirdiğinde musluktan fişkıran bol su karşısında neredeyse sevinçten mırıldanacaktı. Ve sifonlu bir tuvalet! Cennette gibiydi.

Chance'in sırası geldikten sonra, yıpranmış bir otomattan buz gibi meşrubatlar aldılar. Yanında bir atıştırmalık makinesi duruyordu ve Sunny hevesli bir gözle ikramları inceledi. "Ne kadar bozuk paran var?" diye sordu Chance'e.

Elini ön cebine daldırdı ve para üstünü çıkarıp Sunny'nin görmesi için uzattı. İki çeyreklik seçip makineye attı, bir düğmeye bastı ve tepsiye bir paket peynir ve kraker düştü.

Chance makineye biraz daha çeyreklik atıp bir paket yer fıstığı alırken, "Şekerleme istersin diye düşünmüştüm," dedi.

"Sırada bu var." Kaşlarını kaldırdı. "Peynir ve krakerle yetineceğimi düşünmedin, değil mi?"

Ed Lynch ofisin kapısını açtı. "Aramanız gereken biri var mı? FAA'ya haber verdik ve aramayı durdurduk, ancak konuşmak istediğiniz bir yakınınız varsa, telefonu kullanmaktan çekinmeyin."

"Ofisi aramam gerekiyor," dedi Sunny, alaycı bir yüz ifadesiyle. Teslimatı yapmamak için iyi bir mazereti vardı, hem de çok iyi bir mazeret, ama sonuçta bir müşteri mutsuzdu.

Chance onun telefonla konuşmasını bekledi, sonra da Tavşan'ın yakıt pompası arıyormuş gibi yaptığı yere doğru yürüdü. Adamları iyiydi,

Chance düşündü; bunu o kadar doğal oynamışlardı ki sahnede olmaları gerekirdi. Elbette, kurnazlık onların hayatıydı, tıpkı onunki gibi.

"Her şey yolunda," dedi Chance sessizce. "Charlie bizi yakıt pompasıyla birlikte kanyona geri götürdükten sonra gidebilirsiniz."

Rabbit, derme çatma bir raftan çeşitli parça ve aletlerle dolu yağlı bir kutu çıkardı. Chance'in omzunun üzerinden ofisin pencereleli kapısından Sunny'ye baktı. "Bu sefer gerçekten zor bir iş başarmışsın patron," dedi hayranlıkla. "Bu uzun zamandır gördüğüm en tatlı yüz."

"Bunun arkasında da tatlı bir insan var," dedi Chance kutuyu alırken. "O organizasyonun bir parçası değil."

Tavşan'ın kaşları havaya kalktı. "Yani tüm bunlar bir hiç uğruna mıydı?"

"Hayır, her şey hala devam ediyor. Değişen tek şey onun rolü. Anahtar olmak yerine yem oldu. Hayatı boyunca Hauer'den kaçtı. Eğer onun nerede olduğunu bilirse, saklandığı yerden çıkacaktır." Kızın hâlâ telefonda olduğundan emin olmak için etrafına bakındı. "Ona karşı çok dikkatli olacağımızı duyurun, zarar görmemesini sağlayın. Hauer onun hayatına zaten yeterince zarar verdi."

Ve kendisi de daha fazlasına neden olacaktı, diye düşündü Chance kasvetli bir şekilde. Hauer'den ne kadar korksa da, Chance'in onun yerini kasten adama sızdırdığını öğrendiğinde çılgına dönecekti. Bu kesinlikle bu ilişkinin sonu olacaktı ama Chance bunun geçici olduğunu en başından beri biliyordu. Onun gibi, o da kalıcı bağlar kuracak durumda değildi. Sunny'nin koşulları babası gittiğinde değişecekti ama Chance'inkiler değişmeyecekti; o başka bir krize, başka bir güvenlik tehdidine geçecekti.

İlk aşkı olması son aşkı olacağı anlamına gelmiyordu.

Bu fikir içinde saf bir öfke patlamasına yol açtı. Lanet olsun, Sunny onun kızıydı... Sahiplenme düşüncesini yakaladı ve boğdu. Sunny onun değildi; o kendine ait biriydi ve eğer hayatında mutluluğu başka bir adamda buluyorsa, onun adına mutlu olmalıydı. Karşısına çıkan her iyi şeyi fazlasıyla hak ediyordu.

Mutlu değildi. Onun kahkahalarını, tutkusunu... hepsini kendisi için istiyordu. Ona sahip olamayacağını bilmek zaten içinde kocaman bir delik açıyordu ama o, elleri kanlı bir melezden çok daha iyisini hak ediyordu. Kendi dünyasını seçmişti ve bunun için çok uygundu. Bir yalanı yaşamaya, olmadığı biri gibi davranmaya, her zaman

Gölgelerde kalmak. Sunny... hem adı hem de doğası gereği güneşliydi. Ona sahip olduğu sürece onun tadını çıkaracaktı -Tanrım, onun tadını çıkaracaktı- ama sonunda çekip gitmesi gerektiğini biliyordu.

Sunny aramayı sonlandırdı ve ofisten çıktı. Kapının kapandığını duyunca dönüp onun yaklaşmasını izledi ve sadece onu izlemenin keyfini çıkardı.

Burnunu kırıstırdı. "Herkes uçağın düşmediğine, hayatta olduğuma seviniyor ama ölmediğim gerçeği, paketi zamanında teslim etmememi biraz daha az affedilebilir kılıyor. Müşteri hala paketi istiyor, bu yüzden Seattle'a gitmem gerekiyor."

Kadın ona sanki yıllardır birlikteymişler gibi doğal bir şekilde yaklaştı ve adam da aynı doğallıkla kolunu kadının ince beline doladı. "Boş ver onları," dedi umursamazca. Kutuyu kaldırdı. "Bil bakalım bende ne var?"

Gülümsedi. "Krallığın anahtarları."

"Yeterince yakın. Charlie beni uçağa geri götürecektir, böylece yakıt pompasını değiştirebileceğim. Benimle gelmek ister misin, yoksa ben dönene kadar burada kalıp dinlenmek mi istersin?"

"Seninle geleyim," dedi hemen. "Uçaklar hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama sen çalışırken sana eşlik edebilirim. Zaten buraya geri dönecek miyiz?"

"Elbette. Burası yakıt ikmali için çok iyi bir yer." Ayrıca ona söylediği gibi Oregon'da olmadıklarını da öğrenmeyecekti.

"O zaman çantamı burada bırakacağım, eğer Tavşan için de uygunsa." Merakla Tavşan'a baktı, o da başını salladı.

"Sorun olmaz hanımefendi. Onu ofise koyun ve anne karnındaki bir bebek kadar güvende olsun."

Sunny çantayı almak için uzaklaştı. Kendini güvende hissettiğini fark etti Chance, yoksa çantayı asla elinden bırakmazdı. Margreta için duyduğu endişe dışında, son birkaç gündür kendini özgür hissediyor olmalıydı, sürekli arkasını kollama ihtiyacından kurtulmuştu.

Yaşadıkları küçük maceranın her dakikasından o da keyif almıştı çünkü tehlikede olmadıklarını biliyordu. Sunny ona daha önce hiç olmadığı kadar canlı hissettiriyordu, az önce onu ölümüne korkuttuğu için ona kızdığına bile. Ve onun içindeyken - o zaman cennete ulaşabileceği kadar yakındı. Onunla sevişmenin verdiği zevk o kadar yoğun ki neredeyse kör ediyordu.

Kendi gece çantasını kaldırırken kendi kendine sırttı. Onu burada bırakmasına imkân yoktu; ne de olsa prezervatifler içindeydi. Sunny'yle yalnız kaldıklarında ne olacağı belli olmazdı.

Charlie helikopteri tekrar kanyona indirdiğinde öğleden sonra ilerliyordu. Deneyimli bir pilot gözüyle ışığa baktı. "Karanlık çökmeden yakıt pompasını takmak için yeterli zamanın olduğunu düşünüyor musun?"

"Sorun değil," dedi Chance. Ne de olsa o da Charlie de biliyordu ki, Yakıt pompasında hiçbir sorun yoktu zaten. Bir süre etrafı kurcalayacak, gerçekçi görünmesini sağlayacaktı. Sunny'nin bütün zaman boyunca dirseğinin dibinde durması pek olası değildi, durursa da dikkatini dağıtacaktı.

O ve Sunny helikopterden atladılar ve o çantasını almak için eğildi. "Birkaç saat sonra görüşürüz."

Charlie selam vererek, "Eğer havaalanına geri dönemezseniz, nerede olduğunuzu biliyoruz," dedi.

Helikopter havalanırken türbülansdan kaçmak için eğildiler. Sunny saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve gülümseyerek kanyona baktı. "Yine evimdeyim," dedi ve güldü. "Burada sıkışıp kalmadığınızı bildiğimden beri çok daha davetkâr görünmesi ne tuhaf."

"Bunu özleyeceğim," dedi ona göz kırparak. Çantasını ve yakıt pompasının bulunduğu kutuyu uçağa taşıdı. "Ama yatağın çadırdan daha eğlenceli olup olmadığını bu gece öğreneceğiz."

Şaşırtıcı bir şekilde, gözlerinde hüznün parladı. "Chance... buradan uzaklaştığımızda..." Başını iki yana salladı. "Güvenli olmayacak."

Bir an için kontrol etti, sonra çok dikkatli bir şekilde çantayı ve kutuyu yere bıraktı. Kadına dönerek ellerini kalçalarına koydu. "Eğer söylediğini düşündüğüm şeyi söylüyorsan, bunu unutabilirsin. Beni terk etmiyorsun."

"Durumun ne olduğunu biliyorsun! Başka seçeneğim yok."

"Biliyorum. Sen sadece biz buradayken müsait olan eğlenceli bir vida değilsin. Seni önemsiyorum Sunny," dedi yumuşak bir sesle. "Omzunun üzerinden baktığında yüzümü göreceksin. Buna alış."

Parlak gözlerinden yaşlar süzüldü ve onları elmaslarla doldurdu. "Yapamam," diye fısıldadı. "Çünkü seni seviyorum. Benden hayatını riske atmamı isteme, çünkü bunu kaldıramam."

Mide kasları gerildi. Onun kendisini sevmesini ya da en azından kendisiyle ateşli bir ilişkiye girmesini sağlamak için yola çıkmıştı. Bunu başarmıştı da.

İkisini de. Kendini alçakgönüllü, heyecanlı ve hasta hissediyordu çünkü ona ihanet edecekti.

Hareket ettiğinin farkına bile varmadan onu kollarına aldı ve ağzı onunkinin üzerindeydi. Sanki onu öpmeyeli saatler değil de günler olmuş gibi, onun tadına bakmak için yanıp tutuşuyordu. Kalçalarını onunkilere daha da yakınlaştırmak için parmak uçlarında yükselirken, onun yanıtı anında ve içten oldu. Gözyaşlarının tuzunu tattı ve başparmaklarını ıslak yanaklarına sürterek geri çekildi.

Alnını onunkine yasladı. "Bir şeyi unutuyorsun," diye mırıldandı.

Burnunu çekti. "Ne?"

"Ben bir korucuydum, tatlım. Beni öldürmek sıradan bir adamı öldürmekten biraz daha zordur. Arkanı kollayacak birine ihtiyacın var ve ben bunu yapabilirim. Bir düşünsene. Muhtemelen haberlere çıkarız. Seattle'a vardığımızda, orada bir televizyon kamerası ekibi olursa şaşırma. İkimizin de yüzü televizyonda olacak. Bunun yanı sıra, FAA'ya kayıp olduğumuzu bildirdik, ki bu federal bir kurum. İkimiz hakkında da bilgi toplanmış olmalı. İsimlerimiz bağlantılı. Eğer FBI'daki köstebek senin kim olduğunu ortaya çıkarırsa, babanın adamları zaten benim peşime düşecektir, özellikle de seni bulamazlarsa."

Bembeyaz oldu. "Televizyon mu?" Annesine çok benziyordu; Chance, Pamela Vickery Hauer'in eski fotoğraflarını görmüştü. Pamela'yı tanıyan herkes benzerliği hemen fark ederdi. Sunny ne kadar zeki olsa da televizyona çıkmanın, hatta yerel bir haber bültenine çıkmanın bile ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordu.

"Bu işte birlikteyiz." Elini ağzına götürdü ve parmak eklemlerini öptü, sonra da sırtarak ona baktı. "Şanslısın ki, gerektiğinde acımasız bir orospu çocuğuyum - senin için şanslıyım, onlar için şanssızım."

Söylediği hiçbir şey onu etkilemeyecekti, diye düşündü Sunny o gece geç saatlerde, adamın onları bu gece için tuttuğu otel süitinde -birden fazla çıkışı olduğu için süit- duş alırken umutsuzlukla. Televizyon haber ekibi konusunda tamamen haklıydı. Ekipler, diye düzeltti kendini. O gün haberler durgundu, bu yüzden Seattle'daki tüm kanallar insanlarla ilgili bu hikâyenin üzerine atlamıştı. Sorun şu ki, ulusal haber kanalları da öyle.

Kameralardan mümkün olduğunca kaçmıştı ama muhabirler Chance yerine ona sorular sorarak ona odaklanmış görünüyordlardı. En azından kadın muhabirlerin Chance'in peşine düşeceğini düşünmüştü ama Chance öyle yasaklayıcı bir ifade takınmıştı ki kimse ona yaklaşmamıştı. Kamera karşısında hiçbir soruya cevap vermemişti, ancak Chance'in

fısıltıyla, yayınlarında dolgu malzemesi olarak kullanmaları için onlara kamera dışında kısa bir yorumda bulunmasını önerdi.

Tek şanssızlığı, indiklerinde saat çok geç olduğu için haberin geç haberlere bile girememiş olmasıydı. Ancak kısa süre içinde daha önemli bir gelişme olmazsa, haber birkaç saat içinde ülke çapında milyonlarca kahvaltı masasında yayınlanacaktı.

Kimliğinin açığa çıktığını varsaymak zorundaydı. Bu, kurye hizmetinden ayrılması, taşınması -taşınacak pek bir şeyi yoktu; hiçbir zaman fazla mal mülk biriktirmemişti- hatta adını değiştirmesi anlamına geliyordu. Yeni bir kimlik oluşturması gerekecekti.

Bunun olabileceğini her zaman biliyordu ve hem zihinsel olarak hem de gerçek evraklarla buna hazırlandı. Adını değiştirmek kim olduğunu değiştirmeyecekti; bu sadece babasından kaçmak için kullanacağı bir araçtı.

Asıl sorun Chance'ti. Ne kadar çabalarsa çabalasın ondan kurtulamıyordu ve bu tür şeylerde iyi olduğunu biliyordu. Havaalanında onu atlatmaya çalışmış, arkası dönükken bir taksiye atlamıştı. Ama onun söz konusu olduğu yerde altıncı hissi varmış gibi görünüyordu ve şoföre kurye paketini teslim etmesi gereken adresi veremedi diğer kapıdan içeri süzülmüştü. Otel odasına girene kadar adam ona dokunma mesafesinde kalmıştı ve banyo kapısını açtığında onu yatağa yayılmış, kendisini izlerken bulacağından hiç şüphesi yoktu.

Bu konuda onu hafife almıştı. Tam saçlarını köpürtmeye başlamıştı ki duş perdesi geri kayd ve adam da onunla birlikte çıplak bir şekilde küvete girdi. "Sudan tasarruf edip seninle duş alabileceğimi düşündüm," dedi kolayca.

"Hah! Tek başına duş alırsan beni terk edeceğimden korkuyorsun," dedi ona sırtını dönerek.

Büyük bir el onun poposunu okşadı. "Beni çok iyi tanıyorsun."

Bir gülümsemeye savaştı. Lanet olsun ona, neden her yönden ona bu kadar uygun olmak zorundaydı? Çoğu insanla başa çıkabilirdi ve çıkmıştı da, ama Chance öyle değildi.

Saçlarını durulamak için başlığı aşağı çevirerek spreyi tuttu. En azından bunu bitirene kadar bekledi, sonra başlığı yukarı doğru ayarladı, böylece su göğsüne çarptı. Aynı zamanda kadının yüzüne de çarptı. Nefes nefese kaldı ve ona dirsek attı. "Bu benim duşum ve seni ben davet etmedim. Başlığın kontrolü bende, sende değil."

Ona meydan okumanın bir hata olduğunu biliyordu. "Öyle mi?" dedi ve kavga başladı. Daha ne olduğunu anlamadan kendisi kıkırdıyor, o gülüyor ve banyo suyla doluyordu. Chance'le küçüklüğünden beri hiç olmadığı kadar çok oynamıştı; sorunlarına rağmen onun yanında kendini neşeli hissediyordu. Islak, çıplak vücutları birbirine sürtünüyordu ve ikisi de vücutlarının herhangi bir yerini iyi kavrayamıyordu. En azından o yapamıyordu. Adamın cüssesini ve gücünü kullanıp kollarını ona dolayarak mücadeleyi her an kazanabileceğinden şüpheleniyordu ama o kendini tuttu ve sanki kendisinden daha zayıf birine uyum sağlamak için gücünü dizginlemeye alışkınmış gibi onun seviyesinde oynadı.

Elleri her yerdeydi: göğüslerinde, poposunda, bacaklarının arasında gezinirken o gülüyor ve onları savuşturuyordu. Uzun bir parmağı içine doğru ilerledi ve heyecan damarlarında çılgınca dolaşırken ciyaklayarak dönmeye çalıştı. Çıplak güreş maçları her ikisi üzerinde de tahmin edilebilir bir etki yaratıyordu. Başlığı kaptı ve su patlamasını yüzüne doğru yöneltti ve o spreyi saptırmaya çalışırken kaçtı, küvetten dışarı atladı ve etrafına sarmak için bir havlu kaptı.

Adam küvetten dışarı fırladı ve kadın elini uzattığı anda kapıyı çarparak kapattı. "Duşu açık bıraktın," diye suçladı onu oyalamaya çalışarak.

"Onu açan ben değilim." Sırttı ve havluyu ondan uzaklaştırdı.

"Her yer su oluyor." Onaylamıyormuş gibi görünmeye çalıştı.

"Zaten paspaslanması gerekiyordu."

"Öyle olmadı!" Damlayan ıslak saçlarından bir tutamı gözlerinden uzaklaştırdı. "Dışarı atılacağız. Su zeminden aşağıdaki odaya damlayacak ve dışarı atılacağız."

Onu yakaladı ve yüzünü duşa dönmesi için çevirdi. "Endişeleniyorsan kapat o zaman."

Öyle yaptı, çünkü suyu israf etmekten nefret ediyordu ve ortalığı berbat ediyordu. "İşte, umarım tatmin olmuşsunuzdur."

"Çok uzak bir ihtimal değil." Onu kendine doğru çevirdi, dudaklarını dudaklarına değdirdi ve gövdesini kendisinden uzaklaştırdı, böylece ona doyasıya bakabildi. "Bugün sana ne kadar seksi olduğunu söylemiş miydim?"

"Bugün mü? Bana hiç söylemedin!"

"Öyle olsun."

"Yapmadım. Ne zaman?"

"Dün gece. Birkaç kez."

Su damlacıklarının adamın kalın, koyu renk kirpiklerine yapışmasından etkilenmemeye çalıştı. "Bu sayılmaz. Herkes bilir ki, bir erkeğin içindeyken söylediği hiçbir şeye inanamazsın... uh-"

"Sen mi?" diye sordu sırtarak.

Kibirli bir bakış atmayı başardı. "Ben 'extremis' diyecektim ama sanırım bu sadece ölmek için geçerli."

"Yeterince yakın." Adam kızın göğüslerine baktı, ifadesi değişti ve kahkahası azaldı. Hâlâ bir koluyla onu kendisine sabitlemiş halde tutarken, bir elini gövdesinden yukarı doğru kaldırarak göğüslerini avuçladı ve ikisi de uzun kahverengi parmaklarının soluk kürelerin etrafında kıvrılmasını izledi. "Çok seksisin," diye mırıldandı, sesine yavaş, karanlık bir nota girmişti. Kadın bu notayı iyi biliyordu, son iki gecedir birçok kez duymuştu. "Ve güzelsin. Göğüs uçlarını öpene kadar göğüslerin krem ve gül rengine. Sonra büzüşüyorlar ve sanki onları emmem için bana yalvarıyorlarmış gibi kırmızıya dönüyorlar."

Göğüs uçları onun sözleriyle gerildi, büzüşmüş uçları renkten renge girdi. Adam inledi ve esmer başını eğdi, iki göğsünü de öperken saçlarından kadının tenine su damlıyordu. Adamın kolunun üzerinde geriye doğru yaslanmıştı, adamın kalçalarına doladığı kolundan ve omuzlarını çaresizce kavrayışından destek alıyordu. Daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. Belleri zonkluyor ve nefesi kesiliyordu.

"Ve kışın," diye homurdandı. "Çok tatlı, küçük bir kışın var." Yukarıda bahsi geçen kalçayı okşayabilmek için onu çevirdi, avuçlarını dolgun, serin kıvrımlara doğru şekillendirdi. Sunny'nin bacakları titredi ve destek almak için makyaj masasının kenarına tutundu. Kültürlü mermer levha bir metre uzunluğundaydı ve arkasındaki duvarın tamamını bir ayna kaplıyordu. Sunny orada yansıyan çıplak kadında kendini zar zor tanıdı; ıslak saçlarından sırtına ve yere su damlayan bir kadın. Yüz ifadesi arzuyla kazanmış, yüzü kızarmış ve gözleri ağırlaşmıştı.

Chance başını kaldırdı ve bakışları aynada onunkilerle buluştu. Aralarında elektrik kıvılcımları çaktı. "Ve burada," diye fısıldadı, bir elini karnının etrafından bacaklarının arasına kaydırarak. Kaslı ön kolu solgun göbeğine karşı inanılmaz derecede güçlü görünüyordu ve büyük eli tümseğini tamamen kaplıyordu. Parmaklarının kıvrımlarının arasında kaydığını, tam da istediği gibi sürtündüğünü hissetti. İnledi ve ona doğru yığıldı, bacakları gevşedi.

"Çok yumuşak ve sımsıkı olmuşsun," diye devam etti erotik litani kulağında. "Zar zor içine girebiliyorum. Ama girdiğimde kalbim duruyor. Ve nefes alamıyorum. I

Öleceğimi düşünüyorum ama yapamıyorum, çünkü duramayacak kadar iyi hissettiriyor." Parmakları daha uzağa kayd ve ikisini kadının içine bastırıldı.

Parmakları onu gerdikçe doruğa yaklaşan kadın, hislerin kırbacının altında kavis çizdi. Haykırdığını duydu, ona tam olarak ne kadar yakın olduğunu anlatan gergin bir çığlıktı bu.

"Henüz değil, henüz değil," dedi ısrarla, parmaklarını onun içinden kaydırarak ve onu öne doğru eğerek. Ellerini makyaj masasının üzerine koydu. "Dayan, tatlım."

Kibirden mi yoksa kendi kontrolünden mi bahsettiğini bilmiyordu. İkisi de imkânsızdı. "Yapamam," diye inledi. Kalçaları hareket ediyor, dalgalanıyor, rahatlama arıyordu. "Chance, yapamam, lütfen!"

"Buradayım," dedi ve buradaydı, eğildi ve kaslı kalçalarını bacaklarının arasına iterek onları açtı. Adamın alt karnının kalçalarına değdiğini, sonra da seksinin yumuşak, sert girişini hissetti. İçgüdüsel olarak adamın içine girmesine yardımcı olmak için öne doğru eğildi ve adamın tamamını içine aldı. Adam sürmeye başladı ve ikinci sert itişte kadın kasıldı, zevkini haykırdı. Bir an sonra doruk noktası patladı ve inleyip titrerken kendini olabildiğince derine tutarak onun sırtına yığıldı.

Sunny gözlerini kapadı, nefes almak için savaşıyordu. Tanrım, onu o kadar çok seviyordu ki içi acıyordu. Onu gönderecek kadar güçlü değildi, kendi güvenliği için bile. Eğer gerçekten çabalasaydı, ondan uzaklaşabilirdi ama içten içe ondan vazgeçemeyeceğini biliyordu. Henüz değil. Ama yakında. Onu güvende tutmak için bunu yapmak zorundaydı.

Sadece bir gün daha, diye düşündü gözleri dolarken. Bir gün daha. Sonra gidecekti.

On İkinci Bölüm

On gün geçmesine rağmen Sunny hâlâ onu sarsmayı başaramamıştı. Yeteneğini mi kaybediyordu, yoksa eski askerler bile sarsılmama konusunda çok ama çok mu iyiydiler, bilmiyordu.

Ertesi sabah erkenden Seattle'dan ayrılmışlardı. Sunny Atlanta'ya uçamayacak kadar temkinliydi; korktuğu gibi, sabah haber bültenleri Chance'le paylaştıkları "gerçek hayattaki romantik macera "yla dolup taşmıştı. Chance'in adı geçiyordu, ama sapkın bir tuhafılık yüzünden yüzü hiçbir zaman açıkça gösterilmiyordu; kamera Chance'in başının arkasını ya da çeyrek profilini yakalıyordu, oysa Chance'in yüzü kıydan kıyıya yayınlanıyordu.

Hatta sabah haber programlarından biri onları otelde bulup sabahın üçünde uyandırarak canlı bir röportaj için yerel kanalın stüdyolarına gidip gitmeyeceklerini sordu.

"Hayatta olmaz," diye homurdandı Chance telefona, sonra da telefonu yuvasına kapattı.

Bundan sonra, kendilerini medyanın erişiminden uzak tutmaları en iyisi gibi görünüyordu. Otelden ayrıldılar ve şafak sökmeden önce bir taksiyle havaalanına gittiler. Uçağın yakıt ikmali yapılmış ve kalkışa hazırды. Güneş Cascades'in üzerinden görüldüğünde havadaydılar. Chance bir uçuş planı hazırlamadığı için kimse nereye gittiklerini öğrenememişti. Sunny, gardiroplarını yeniledikleri Boise, Idaho'ya inene kadar kendini tanıımıyordu. Böyle bir durum için yanında her zaman bol miktarda nakit taşırdı ve Chance'in de bol miktarda nakit parası var gibi görünüyordu. Yakıt ikmali için hâlâ kredi kartını kullanması gerekiyordu, bu yüzden bir iz bıraktıklarını biliyordu ama bu kayıtlar sadece en son nerede olduklarını gösteriyordu, nereye gittiklerini değil.

Chance'in varlığı onu planından vazgeçirdi. Kendi başına nasıl ortadan kaybolacağını biliyordu; Chance ve uçağı işleri karmaşıktı.

Boise'deki bir ankesörlü telefonda Atlanta'yı aradı ve son maaşını bankasına yatırması talimatını vererek işinden istifa etti. İhtiyacı olduğunda para kendisine havale edilecekti. Bazen kendisi için kurduğu tanıdık hayattan uzaklaşırken, birilerinin onu tanıma ihtimaline karşı aşırı tepki verip vermediğini merak ediyordu. Annesi öleli on yıldan fazla olmuştu; dünyada benzerliği görebilecek çok az insan vardı. O az sayıdaki insandan birinin, sadece bir günlüğüne gösterilen o kısa insan hikayesini görme ihtimali astronomik olmalıydı.

Ama hâlâ hayattaydı çünkü annesi ona her türlü olasılığın kabul edilemez olduğunu öğretmişti. Bu yüzden, hayatının ilk beş yılında nasıl yapılacağını öğrendiği gibi koştu. Ne de olsa hamile kalma ihtimali de yoktu, ama işte buradaydı, gerçekleşmeyen bir dönemi bekliyordu. Sadece iki kez hata yapmışlardı: bir kez kanyonda, bir kez de Seattle'daki otelin tuvaletinde. Hiç korunmamış olsalar bile hamile kalması için zamanlama pek uygun değildi, peki neden âdet dönemi başlamamıştı? İki gün önce olması gerekiyordu ve döngüsü durmaksızın düzenliydi.

Chance'e bundan bahsetmedi. Adet görmeye başladığından beri hayatında birkaç kez geç kalmış olabilirdi. O zamanlar

Kaza yapacaklarını düşündüğünde dehşete kapılmıştı; belki de duyguları hormonlarını bozmuştu. Öyle de oldu.

O da kanatlanıp uçabilir, diye düşündü sessiz bir çaresizlik içinde. Hamileydi. Regl döneminin gecikmesinden başka bir belirti yoktu ama bunu iliklerine kadar biliyordu, sanki bir seviyede vücudu barındırdığı mikroskobik embriyo ile iletişim kuruyordu.

Her şeyi Chance'in halletmesine izin vermek çok kolay olurdu. Chance bu işte iyiydi ve onun aklında da etkili olamayacak kadar çok şey vardı. Chance'in son birkaç gündür dikkatinin ne kadar kolay dağıldığını fark ettiğini sanmıyordu ama o da âdetinin ne zaman olduğunu bilmiyordu.

Margreta ile iki kez konuşmuş ve ona yeraltına ineceğini söylemişti. Farklı bir isimle, yeni bir numarayla yeni bir cep telefonu hesabı açtırması ve bunu şu anda sahip olduğu hizmet kesilmeden önce yapması gerekecekti. Margreta'ya olup biten her şeyi anlatmaya çalışmıştı ama kız kardeşi her zamanki gibi telefon görüşmelerini kısa tutmuştu. Sunny anlayışlıydı. Margreta için babalarıyla ilgili herhangi bir şeyle başa çıkmak zordu. Belki bir gün normal bir hayat yaşayabilecekler, normal bir kardeş ilişkisi kurabileceklerdi; belki bir gün Margreta onun kendisine yaptıklarını unutabilecek ve ona rağmen mutluluğu bulabilecekti.

Bir de Chance vardı. Gölgele içinde yaşadığının farkında bile değilken hayatına gün ışığı getirmişti. Oldukça iyi idare ettiğini düşünüyordu ama sanki Chance'ten önceki B.C. tek renkliydı. Şimdi, A.C., canlı teknik renklerdeydi. Her gece onun kollarında uyuyordu. Yemeklerini onunla yiyor, onunla tartışıyor, onunla şakalaşıyor, onunla planlar yapıyordu - uzun vadeli değil ama yine de planlar. Her geçen gün ona daha fazla aşık oluyordu, oysa bunun mümkün olduğunu hiç düşünmemişti.

Bazen gerçekten kendini çimdikliyordu, çünkü o gerçek olamayacak kadar iyiydi. Onun gibi erkekler her gün karşısına çıkmıyordu; çoğu kadın hayatları boyunca bir bakışıyla dünyalarını alt üst edebilecek bir erkekle karşılaşmadan yaşıyordu.

Bu durum, bu amaçsız sürüklenme daha uzun süre devam edemezdi. Bir kere çok pahalıydı. Ülkedeki ücra bir havaalanından diğerine uçarlarken Chance para kazanmıyordu, o da kazanmıyordu. Yeni ismi için evrak işlerini halletmesi, bir iş bulması, yeni bir cep telefonu numarası alması ve bir doğum uzmanı bulması gerekiyordu ki bu da paraya mal olacaktı. Annesinin korkmuş bir kadınla nasıl başa çıktığını merak ediyordu,

Travma geçirmiş bir ocuk yedekte, bir diğetine hamile ve Sunny'nin sahip olduğu hayatta kalma becerilerinin hiçbirine sahip değil. Pamela yıllarını korku içinde geçirmiş olmalıydı ama Sunny annesinin güldüğünü, onlarla oyunlar oynadığını ve onlara hayatta kalmayı öğretilirken bile hayatı eğlenceli hale getirdiğini hatırlıyordu. Tek umudu, annesinin yarısı kadar güçlü olabilmesiydi.

Bugünlerde çılgınca umutlarla doluydu. Tanınmamış olmayı umuyordu. Bebeğinin sağlıklı ve mutlu olmasını umuyordu. En çok da Chance'le birlikte bir hayat kurabileceklerini, Chance'in planlanmamış olsa da bebek için heyecanlanacağını ve Chance'in onu göründüğü kadar önemsedini umuyordu. Chance onu sevdiğini hiç söylememişti ama sesinde, hareketlerinde, gözlerinde ve onunla sevişirken dokunuşlarında bunu hissediyordu.

Her şey yoluna girmeliydi. Olmak zorundaydı. Şu anda tehlikede olan çok şey vardı.

Chance uçağı Des Moines'e indirirken Sunny iniş boyunca uyudu. Ona baktı ama bir ocuk gibi mışıl mışıl uyuyordu, derin derin nefes alıyordu ve yanakları kızarmıştı. Başına gelecekleri bildiğı için uyumasına izin verdi.

Plan çok güzel işliyordu. Sunny'nin yüzünün dünya çapında yayınlanmasını ayarlamıştı ve yem hemen yutulmuştu. Adamları Hauer'in iki adamını ülkeye kadar takip etmiş ve onları gizli ama sürekli gözetim altında tutmuşlardı. Chance, kimsenin onu ve Sunny'yi takip etmesini kolaylaştırmamıştı; bu çok açık olurdu. Ama eğer tazılar iyiye, takip edebilecekleri zayıf bir iz bırakmıştı. Hauer'in tazıları iyiydi. Yaklaşık bir haftadır onları bir gün geriden takip ediyorlardı ama Hauer'in kendisi ortaya çıkana kadar Chance tazıların ona asla yetişemeyeceğinden emin oldu.

Beklediğı haber nihayet dün gelmişti. Terör örgütlerinin yeraltı dünyasında Hauer'in ortadan kaybolduğı söyleniyordu. Birkaç gündür ortalıkta görünmüyordu ve Amerika'da büyük bir şeyler planladığına dair söylentiler vardı.

Hauer bir şekilde Avrupa'dan Amerika'ya fark edilmeden sızmıştı ama Chance artık FBI'da Hauer'e yardım eden bir köstebek olduğunu bildiğı için buna şaşırmıyordu.

Hauer adamlarına açıkça katılmayacak kadar akıllıydı ama yakında olacaktı. Sunny yakalandığında, bu asi kızı bizzat sorgulamak isteyecek bir tipti.

Chance bunun olmasına izin vermeden önce onu çıplak elleriyle parçalara ayırırdı.

Ama adamlarının her an etraflarını sardığını bilmeden, onu yakaladıklarını düşünmelerine izin vermek zorundaydı. Chance sadece başlangıçta kendisinin vurulmamasını umuyordu, onu yoldan çekmek için. Hauer'in adamları akıllıysa, Sunny'yi hizada tutmak için Chance'e yönelik tehditleri kullanabileceklerini fark ederlerdi ve akıllı olduklarını kanıtlamışlardı. İşin riskli kısmı burasıydı ama elini korkak alıştırmadan alabileceği tüm önlemleri almıştı.

Sunny ile olan ilişkisi öyle ya da böyle bu gece sona erecekti. Her şey yolunda giderse, ikisi de bunu atlatacak ve o da hayatını açıkta yaşamakta özgür olacaktı. Sadece bir gün ondan nefret etmeyeceğini, Hauer'i yakalamak için yapması gerekeni yaptığını anlayacağını umuyordu. Kim bilir? Belki bir gün onunla tekrar karşılaşır.

Cessna'yı belirlenen yerde durması için yönlendirdi ve motoru kapattı. Sunny ani sessizliğe rağmen uyumaya devam etti. Belki de ona çok fazla uykuya mal olmuştu ve sonunda onu yakalamıştı, diye düşündü, içindeki gerilime rağmen gülümseyerek. Son iki hafta boyunca kendini sekse boğmuştu, sanki bilinçaltında onun artık orada olmadığı zamanlar için anılar ve hisler biriktirmeye çalışıyordu. Ama onunla ne kadar sık birlikte olsa da, onu hâlâ istiyordu. Tekrar. Daha fazlasını. Şu anda sadece onu düşünürken bile yarı sertleşmişti.

Yavaşça onu sarstı ve uykulu gözlerini öyle güven ve sevgi dolu bir bakışla açtı ki kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Doğrulup gerindi ve etrafına bakındı. "Neredeyiz biz?"

"Des Moines." Şaşkınlıkla, "Sana nereye gideceğimizi söylemiştim," dedi.

"Hatırlıyorum," dedi bir esnemenin ardından. "Sadece sersemlemiştim. Vay be! Ne şekerlemeydi ama. Genelde gündüzleri uyumam. Geceleri yeterince uyumuyor olmalıyım." Kirpiklerini ona doğru kırıştırdı. "Neden acaba?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi tüm masumiyetiyle. Kapıyı açtı ve dışarı çıktı, arkasını dönerek ellerini onun için havaya kaldırdı. Kadın dışarı tırmandı ve adam onu yere kadar kaldırdı. Geniş, serulean mavisii gökyüzüne bakarak o da gerindi, sırtını bükerek bükülmeleri giderdi. "Güzel bir gün. Piknik yapmak ister misin?"

"Bir ne?" Kadın ona yabancı bir dil konuşuyormuş gibi baktı. "Piknik.

Bilirsin işte, yere oturur ve arkadaşlarınla yemek yersin. ve yiyeceğiniz için vahşi hayvanlarla savaşın."

"Kulağa eğlenceli geliyor. Ama bunu zaten yapmamış mıydık?"

Güldü. "Bu sefer doğru düzgün yapacağız; kaplamalı masa örtüsü, kızarmış tavuk, her şey."

"Pekala, ben varım. Bu pikniği nerede yapacağız? Pistin yanında mı?"

"Ukala. Bir araba kiralayıp gezintiye çıkalım."

Ciddi olduğunu anlayınca gözleri parlamaya başladı. Sunny'nin en sevdiği yanı buydu, eğlenme yeteneği. "Ne kadar zamanımız var? Ne zaman gidiyoruz?"

"Birkaç gün kalalım. Iowa güzel bir yer ve kuyruğumun uçak koltuğundan biraz uzak kalmaya ihtiyacı var."

Havaalanındaki işlerini hallettikten sonra kiralık araç masasına gitti ve bir spor aracın anahtarlarını alarak oradan ayrıldı.

"Kamyon mu kiraladın?" Sunny yeşil Ford Explorer'ı görünce alay etti. "Neden kırmızı bir spor araba gibi şık bir şey almadın?"

"Çünkü ben altı-üç yaşındayım," diye karşılık verdi. "Bacaklarım spor arabalara sığmıyor."

Yanında taşıdığı hantal el çantası yerine küçük bir sırt çantası almıştı. Sırt çantasına tuvalet malzemelerini ve kıyafetlerini koyabiliyordu ve bu da genellikle bir yerde geçirdikleri tek bir gece için yeterliydi. Bu, x-ray taramasından geçmek zorunda olmadıkları zamanlarda tabancasının her zaman yanında, tamamen monte edilmiş halde olduğu anlamına geliyordu ve o buna itiraz etmedi. Kendi tabancasını da her zaman yanında taşırdı, bol gömleğinin altındaki bel kemerine sokardı. Sırt çantasını döşeme tahtasına koydu ve yolcu koltuğuna tırmanarak ulaşabildiği her düğmeye basmaya ve düğmeleri çevirmeye başladı.

Chance direksiyona geçti. "Bu şeyi şimdi çalıştırmaya korkuyorum. Ne olacağı belli olmaz."

"Tavuk," dedi. "En kötü ne olabilir ki?"

Kontak anahtarını çevirirken, "Kaşiflerin fırlatma koltukları olmadığı için şükrediyorum," diye mırıldandı. Motor hemen çalıştı. Radyo bangır bangır çaldı, ön cam silecekleri yüksek hızda ileri geri hareket etti ve acil durum ışıkları yanıp sönmeye başladı. Chance radyonun kumandasına dalıp sesi kabul edilebilir bir seviyeye indirirken Sunny güldü. Kendinden çok memnun bir şekilde gülümseyerek koltuğa oturdu.

Araba kiralama şirketinden bir harita almıştı ama nereye gideceğini zaten biliyordu. Kiralama acentesindeki görevliden çok özel talimatlar almıştı, böylece görevli nereye gittiklerini hatırlayacaktı.

Hauer'in adamları istediğinde gitmişti. Planı uygulamaya koymadan önce yeri bizzat keşfetmişti. Masum sivillerin zarar görme riskini azaltmak için şehir dışındaydı. O ve Sunny gelmeden önce yerlerini alacak olan adamları için siper vardı. Ve en önemlisi, Hauer ve adamları gözlenmeden içeri giremezdi. Chance'in o istemediği sürece pikniğe bir karıncanın bile katılamayacağı kadar adamı vardı. En iyisi de, Zane'in dışarıda bir yerlerde olduğunu biliyordu. Zane genelde saha çalışması yapmazdı ama bu sefer kardeşinin arkasını kollamak için buradaydı. Chance bütün bir ordu yerine Zane'in kendisine göz kulak olmasını tercih ederdi; adam inanılmazdı, çok iyiydi.

Piknik malzemeleri için bir süpermarket şarküterisinde durdular. Yere sermek için kırmızı boyalı plastik bir örtü bile vardı. Kızarmış tavuk, patates salatası, ekmekler, lahana salatası, elmalı turta ve Sunny'nin fıstıklı salata dediği yeşil bir şey aldılar. Ona dokunmayacağını biliyordu. Sonra küçük bir soğutucu, buz ve içine koymak için birkaç meşrubat almak zorunda kaldı. Sunny'yi süpermarketten çıkardığında bir saatten fazla zaman geçmişti ve cüzdanında neredeyse yetmiş dolar eksilmişti.

"Elmalı turtamız var," diye yakındı. "Neden elmaya ihtiyacımız olsun ki?"

"Onları sana fırlatacağım," dedi. "Ya da daha iyisi, onları kafandan vuracağım."

"Elma ile yanıma gelersen çığlık atarım," diye uyardı. "Peki ya pancar turşusu? Affedersiniz ama kim pancar turşusu yer ki?"

Omuz silkti. "Birileri biliyor, yoksa raflarda olmazlardı." "Hiç pancar turşusu yedin mi?" diye sordu şüpheyle. "Bir kere yedim.

İğrençti." Kadın burnunu ona doğru kırıştırdı.

"O zaman neden satın aldın?" diye bağırdı. "Onları denemeni istedim."

Şimdiye kadar alışmış olmalıydı, diye düşündü, ama bazen kadın onu hâlâ suskun bırakıyordu. Kendi kendine mırıldanarak, pancar turşusu da dahil olmak üzere yiyecekleri Explorer'ın arkasına yerleştirdi.

Tanrım, onu özleyecekti.

Camı indirdi ve rüzgârın parlak saçlarını savurmasına izin verdi. Yanından geçtikleri her şeye bakarken yüzünde mutlu bir gülümseme vardı. Servis istasyonları bile ilgisini çekiyor gibiydi, tıpkı göbeği neredeyse ayaklarının yere değmesini engelleyecek kadar şişman bir Chihuahua'yı gezdiren yaşlı kadın gibi. Sunny beş dakika boyunca küçük şişman köpek hakkında kıkırdadı.

Eğer onu böyle güldürürse, diye düşündü, o lanet pancar turşusunu yiyebilirdi. Ama sonrasında başka bir şey yiyeceğinden de emindi, çünkü vurulursa tattığı son şeyin pancar turşusu olmasını istemiyordu.

Yoldan çekildiğinde Ağustos öğleden sonrası sıcaktı. Önlerinde ağaçlarla kaplı bir tarla uzanıyordu. "Şuradaki ağaçlara doğru yürüyelim," dedi, yaklaşık yüz metre ötedeki bir sıra ağacı işaret ederek. "Nasıl büyüdüklerini görüyor musun, böyle bir sıra halinde? Orada küçük bir dere olabilir."

Etrafına bakındı. "İzin istememiz gerekmez mi?"

Kaşlarını kaldırdı. "Herhangi bir yerde bir ev görüyor musun? Kime soralım?"

"Peki, tamam, ama başımız belaya girerse, bu senin suçun."

Soğutucuyu ve yiyeceklerin çoğunu o taşıdı. Sunny sırt çantasını omuzlarına astı, sonra da yer bezini ve pancar turşusu kavanozunu aldı. "Bunları ben taşısam daha iyi olur," dedi. "Onları düşürebilirsin."

"Başka bir şey de alabilirsin," diye homurdandı. Bu şey çok ağırdı.

Market poşetine bakmak için uzandı. Elmalı turtada diğer şeylerin üzerine tünemişti. "Hayır, turtayı düşürmeyeceksin."

Piknik yaptıkları yere kadar yol boyunca homurdandı, başka herhangi bir nedenden çok onun hoşuna gittiği için. Bu, onunla alay edeceği ya da o gülümsemeyi göreceği, o kahkahayı duyacağı son gündü.

Ağaçlara ulaştıklarında "Ah, bir dere var!" diye haykırdı. Pancar kavanozunu dikkatlice yere bıraktı ve yer bezini açtı, tüm kadınların sahip olduğu o hızlı, ekonomik hareketle açtı ve kalın, büyümüş çimlerin üzerine yerleşmesine izin verdi. Hafif bir rüzgâr esiyordu, bu yüzden bezi bir köşesine sırt çantasını, diğer köşesine de pancar kavanozunu koyarak sabitledi.

Chance soğutucuyu ve yiyecekleri yere bıraktı ve örtünün üzerine yayıldı. "Artık eğlenemeyecek kadar yorgunum," diye yakındı.

Eğildi ve onu öptü. "Neyin peşinde olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Bildiğim bir sonraki şey, gözüne bir şey kaçacak ve onu görmek için gerçekten ama gerçekten yaklaşmam gerekecek. Sonra sırtının kaşınması gerekecek ve sen de gömleğini çıkarmak zorunda kalacaksın. Ne olduğunu anlamadan ikimiz de çıplak olacağız ve gitme vakti gelecek, üstelik bir lokma bile yememiş olacağız."

Ona şaşkın bir bakış attı. "Her şeyi planladın, değil mi?" "En ince ayrıntısına kadar."

"Bana uyar." Adam ona doğru uzandı, ama kadın bir kahkaha atarak uzanamayacağı bir yere kaçtı. Pancar kavanozunu aldı ve beklentiyle ona baktı.

Bir iniltiyle arkasına yaslandı. "Oh, dostum. Sakın bana onları şimdi denememi beklediğini söyleme."

"Hayır, kavanozu açmanı istiyorum, böylece onları yiyebilirim." "İğrenç olduklarını söylediğini sanıyordum."

"Öyleler. Hatırladığım kadar kötü olup olmadıklarını görmek istiyorum." Kavanozu ona uzattı. "Eğer onları benim için açarsan, seni sıkıp kurutmadan önce gücünü toplaman için kızarmış tavuk ve patates salatası yemene izin vereceğim."

Ayağa kalktı ve kavanozu aldı. "Rüyanda görürsün, küçük bayan 'bana bir daha dokunma seni sülük'." Çabasının arkasına biraz kas koyarak kapağı çevirdi.

"Kum torbası yapıyordum," dedi. "Bu sefer merhamet dilenmeye bile zahmet etme."

Kavanoza uzandı. Gevşemiş kapak yerinden çıktı ve kavanoz elinden kaydı. Pancarların her yere saçılmasını istemediği için kavanoza doğru atladı. Tam hareket ettiği sırada yanındaki ağaç patladı ve bir milisaniye sonra silah sesini duydu.

Havada dönerek kendini Sunny'nin üstüne attı ve onunla birlikte ağacın arkasına yuvarlandı.

On Üçüncü Bölüm

"Yerde kal!" Chance havlayarak onu çimlere doğru itti.

Sunny istese bile kırıdayamazdı, iki yüz küsur kiloluk adam tepesinde yatıyor olmasaydı bile. Felç olmuştu, en kötü kâbusunun gerçekleştiğini anladığında dehşet damarlarında donup kalmıştı; babası onları bulmuştu ve Chance yok edilmesi gereken bir engelden başka bir şey değildi. Kurşun onu hedef almamıştı. Pancar kavanozunu düşürmeseydi, Chance ona doğru hamle yapmasaydı, ağaçtan odun parçaları koparan mermi kafasının yarısını uçuracaktı.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı onun üzerinde, nefesi saçlarını karıştırıyordu. "Keskin nişancı."

Toprak başının iki santim ötesinde patladı, toprak parçaları yüzüne doğru uçtu, küçük çakıl parçaları onu arı gibi soktu. Şans onu kelimenin tam anlamıyla yana fırlattı, tekrar onunla birlikte yuvarlandı; yer altından çekildi ve midesi mide bulandırıcı bir şekilde bulandı. Düşüş başladığı gibi aniden durdu. Üç inçlik durgun suyun içine sertçe indi.

Onları derenin içine yuvarlamıştı, orada kıyıları onlara daha fazla koruma sağlıyordu. Güçlü bedenıyla bir hamlede Sunny'nin üzerinden kalktı, elindeki büyük tabancasıyla kendini sığ kıyıya yasladı. Sunny dizlerinin üzerine çökmeyi başardı, sümüksü dere tabanında kaydı ve elleri ve dizleri üzerinde tırmanarak onun yanında bir yere geldi. Kendini uyuşmuş hissediyordu, sanki kolları ve bacakları ona ait değildi ama yine de çalışıyorlardı, hareket ediyorlardı.

Bu gerçek değildi. Gerçek olamazdı. Onları nasıl bulmuştu?

Dehşetle savaşıarak gözlerini kapattı. Kendini kontrol altına almadığı sürece Chance için bir sorumluluktı. Daha önce de kıl payı kurtulmuş ve kendini idare etmişti ama sevdiği adamın gözleri önünde neredeyse öldürüldüğünü daha önce hiç görmemişti. Daha önce hiç bu kadar çok kaybedecek şeyi olan bir hamile olmamıştı.

Dişleri takırdıyordu. Çenesini birbirine kenetledi.

Tarlaya sessizlik çöktü. Yoldan bir arabanın geçtiğini duydu ve çılgınca bir an için arabanın neden durmadığını merak etti. Ama neden dursun ki? Yoldan geçen sıradan bir insanın fark edebileceği hiçbir şey yoktu, otoyolda yatan cesetler yoktu, yeşil çimenlerin üzerinde silah dumanından bir sis yoktu. Sadece sessizlik vardı, sanki böcekler bile olduğu yerde donmuş, kuşlar ötmeyi kesmiş; esinti bile yaprakları hışırdatmayı bırakmıştı. Sanki doğa nefesini tutmuş, ani şiddet karşısında şoka uğramış gibiydi.

Silah sesi yol tarafından gelmişti ama arabasıyla gelen kimseyi görmemişti. Kendileri daha yeni gelmişlerdi; sanki onlara ateş eden kişi zaten buradaydı ve bekliyordu. Ama bu imkânsızdı, değil mi? Piknik bir dürtüydü ve yer de tamamen tesadüftü; bir parkta da durabilirlerdi.

Aklına gelen diğer tek açıklama, ateş edenin babasıyla hiçbir ilgisi olmamasıydı. Belki de izinsiz girenlere ateş eden çılgın bir toprak sahibiydi.

Keşke cep telefonunu getirseydi! Ama Margreta'nın onu aramasına daha birkaç gün vardı ve telefonunu getirmiş olsa bile sırt çantasında olurdu, ki o da hâlâ yerdeki kumaşın üzerinde duruyordu. Birkaç metrelik mesafe bir mil de olabilirdi. Tabancası da çantasındaydı; bir keskin nişancıya karşı tabanca işe yaramaz olsa da, bir koruma aracı olursa kendini daha iyi hissedecekti.

Chance ateş etmemişti; bunun anlamsızlığını ondan daha iyi biliyordu. Koyu altın rengi gözleri kırları tarıyor, saldırganın konumunu ele verecek herhangi bir şey arıyordu: namluda bir güneş ışığı parıltısı,

giysisinin rengi, bir hareket. Öğleden sonra güneşinin aşırı açısı ağaçlarda ve çalılarda inanılmaz detaylar ortaya çıkarıyordu ama onlara yardımcı olacak hiçbir şey yoktu.

Sadece gece karanlığının işe yarayacağını düşündü. Biraz daha dayanabilirlerse... ne kadar? Bir saat daha mı? En fazla iki saat. Hava karardığında, küçük dereye inip güvenli bir yere ulaşabilirlerdi, nehrin yukarısında ya da aşağısında, fark etmezdi.

Eğer o kadar uzun yaşarlarsa. Keskin nişancı avantajlıydı. Sahip oldukları tek şey sığ bir dere kıyısının örtüsüydü.

Dişlerinin yeniden takırdadığını fark etti. Hareketi durdurmak için yine çenesini birbirine kenetledi. Chance ona bir bakış attı, keskin nişancı için ağaçları tekrar taramaya dönmeden önce saliselik bir değerlendirme yaptı. "İyi misin?" diye sordu, gerçi onun tek parça olduğunu biliyordu. Onun fiziksel durumunu sormuyordu.

"Korkudan ağzı açık kaldı," diyebildi.

"Evet. Ben de korkuyorum."

Korkmuş görünmüyordu, diye düşündü. Soğuk ve öfkeli görünüyordu.

Uzandı ve kısa bir rahatlama jestiyle kolunu ovdu. "O pancarlar için Tanrı'ya şükürler olsun," dedi.

Neredeyse ağlayacaktı. Pancarlar. Pancarlar konusunda ona takılmaktan büyük keyif almıştı ama gerçek şu ki, onları süpermarkette gördüğünde neredeyse şiddetli bir arzuya kapılmıştı. O pancarları istiyordu. Sanki bütün kavanozu yiyebilecekmiş gibi hissediyordu. Aşerme hamileliğin bu kadar erken döneminde başlayabilir miydi? Eğer öyleyse, o zaman Tanrı'ya pancarlar için değil, içinde oluşmaya başlayan yaşam için şükretmeliydi.

Regl dönemi gelmediğinde bunu ona hemen söylemiş olmayı diledi. Ona şimdi söyleyemezdi; bu haber çok dikkat dağıtıcı olurdu.

Eğer bunu atlatırlarsa, diye düşündü hararetle, bu sırrı bir dakika daha kendine saklamayacaktı.

"Hauer'in adamları olamaz," diye ağzından kaçırdı. "Bu imkânsız. Bizden önce gelmiş olamazlar, çünkü buraya geleceğimizi bilmiyorduk. Çılgın bir fanner ya da birine ateş etmenin komik olacağını düşünen bir ahmak olmalı."

"Tatlım." Adam tekrar kızın koluna dokundu ve kız gevezelik ettiğini fark etti. "Çılgın bir çiftçi ya da tetikçi bir pislik değil."

"Nereden biliyorsun? Olabilir!"

"Keskin nişancı çok profesyonel."

Sadece dört kelime, ama kalbinin sıkışmasına neden oldular. Chance bilirdi; bu tür konularda eğitimi vardı.

Alnını imenli kıyıya dayadı ve yapması gerekeni yapacak cesareti bulmak için savaştı. Annesi onu ve Margreta'yı korurken ölmüştü; o da bu kadar cesur olabilir miydi? Hauer'e Margreta hakkında hiçbir şey söyleyemezdi, bu yüzden kız kardeşi gvendeneydi ve eğer Chance'i kurtarabilirse, o zaman ölmek buna değerdi...

ocuğu da onunla birlikte ölecekti.

Beni seçim yapmak zorunda bırakma, diye sessizce dua etti. ocuk ya da baba.

Eğer sadece kendisi olsaydı, tereddüt etmezdi. Chance'i tanıdığı kısa süre içinde -gerçekten sadece iki hafta mıydı- ona bir ömür boyu mutluluk ve aşkın zenginliğini vermişti. Onun hayatına karşılık kendi hayatını seve seve verebilirdi.

İçindeki yaşam henüz gerçek bir ocuk değildi; hâlâ hızla bölünen bir hücre kmesiydi. Hiçbir organı ya da kemiği oluşmamıştı, bir insan olarak tanınabilecek hiçbir şeyi yoktu. Belki bir toplu iğne başı büyüklüğündeydi. Ama potansiyel... ah, potansiyel. O küçücük hücre yumağını varlığının her zerresini yakan bir şiddetle seviyordu, âdetinin geciktiğinin ilk irkilerek farkına vardığı andan itibaren onu sevmişti. Sanki göz kırpmış ve "Merhaba" demişti, çünkü bir saniye önce onun varlığından tamamen habersizdi ve bir saniye sonra bir şekilde biliyordu.

ocuk ya da baba. Baba ya da ocuk.

Kelimeler beyninde kıvranıyor, yankılanıyor, zıplıyordu. İkisini de seviyordu. Nasıl seçim yapabilirdi? Seçim yapamazdı; hiçbir kadın böyle bir karar vermek zorunda kalmamalıydı. Onu bu duruma zorladığı için babasından daha da çok nefret ediyordu. Onun varlığına katkıda bulunan kromozomlardan, DNA'dan nefret ediyordu. O bir baba değildi, asla bir baba olmamıştı. O bir canavardı.

"Tabancanı bana ver." Kelimleri duydu ama ses hiç de onun sesine benzemiyordu.

Kafasını evirdi. "Ne?" Sanki aklını kaçırmış gibi ona baktı.

"Tabancayı bana ver," diye tekrarladı. "Tabancanın bizde olduğunu bilmiyorlar. Sen de ateş etmedin. Onu kotumun arkasına sokacağım ve oraya yürüyeceğim-"

"Cehenneme kadar yolun var!" Ona ters ters baktı. "Eğer benim-"

"Hayır, dinle!" dedi ısrarla. "Beni vurmayacaklar. Beni canlı istiyor. Tabancayı kullanabileceğim kadar yaklaştıklarında ben-"

"Hayır!" Onu gömleğinden yakaladı ve neredeyse burun buruna gelecekleri şekilde kendine çekti. Gözleri neredeyse kıvılcım saçıyordu. "Ayağa kalkmak için tek bir hareket yaparsan, yemin ederim seni bayıltırım. Beni anlıyor musun? Oradan çıkmaya izin vermeyeceğim."

Onu serbest bıraktı ve Sunny dere kıyısına doğru geri çekildi. Onu alt edemezdi, diye düşündü kasvetli bir şekilde. Adam çok güçlüydü ve gafil avlanamayacak kadar uyanıktı.

"Bir şeyler yapmalıyız," diye fısıldadı.

Ona bir daha bakmadı. "Bekleriz," dedi düz bir sesle. "Yaptığımız şey bu. Er ya da geç o piç kendini gösterecektir."

Beklemek. Aklına gelen ilk fikir buydu, karanlık çökene kadar bekleyip sıvışmak. Ama Hauer'in burada birden fazla adamı varsa, diğeri arkalarından dolanırken keskin nişancı onları sıkıştırabilirdi-

"Hareket edebilir miyiz?" diye sordu. "Derenin yukarısına, aşağısına, fark etmez."

Başını iki yana salladı. "Bu çok riskli. Dere sığ. Yeterince korunabileceğimiz tek yer bu taraftaki kıyı. Hareket etmeye çalışırsak kendimizi ateşe maruz bırakırız."

"Ya birden fazla varsa?"

"Var." Sesi olumlu geliyordu. Vahşi bir sırıtiş dudaklarını korkutucu bir ifadeyle oynattı. "En az dört, belki beş. Umarım beştir."

Anlamaya çalışarak başını salladı. Beşe iki ölümcül bir ihtimaldi. "Bu seni mutlu mu ediyor?"

"Çok mutluyum. Ne kadar çok o kadar iyi."

Mide bulantısı boğazının arkasına vurdu ve kusma dürtüsüyle savaşıarak gözlerini kapattı. Saf cesaret ve savaşçı ruhun onları hayatta tutacağını mı düşünüyordu?

Zayıf, güçlü eli nazik bir okşayışla kızın yüzüne dokundu. "Başını dik tut, tatlım. Zaman bizden yana."

Şimdi açıklama yapmanın sırası değil, diye düşündü Chance. Sorular çok öfkeli, cevaplar çok uzun ve karmaşık olacaktı. İçinde bulundukları durum başarı ile felaket arasında hassas bir dengeye sahipti; gardını gevşetemezdi. Eğer haklıysa ve dışarıda onları avlayan beş adam varsa -ve bunun tek açıklaması, kendi adamlarından birinin hain olması ve Hauer'e sözde doğaçlama yaptıkları pikniğin yerini vermiş olmasıydı-

Sonra her an onu kısa  hareketiyle yakalamaya karar verebilirlerdi. Tek tabancası ve bir yanında Sunny varken, iki yönden gelecek bir saldırıyla ba a çıkamazdı.          onu ve muhtemelen Sunny'yi de haklayacaktı. Bir çatışmada kur unlar kızgın eşek arıları gibi u u ur ve çoğu hedefini vurmazdı. Bir mermi hedefini vurmadıysa, bu başka bir şeye -ya da birine- isabet ettiği anlamına gelirdi.

Kendi adamları geri çekilmiş ya da sahte bir yere gönderilmiş olabilir. O ve Sunny'ye ateş açıldığında karşılık ateşi açılmamasının nedeni de buydu, orada kimse yoktu. Bunun olabilmesi için hainin yetkili bir pozisyonda, bir ekip lideri ya da daha yüksek bir pozisyonda olması gerekiyordu. Bunu   renecekti. Evet, bulacaktı. Yıllar boyunca birkaç ihanet olmuştu ama izleri s r lememi ti. Böyle bir ihlal neredeyse Zane'in karısı Barrie'nin hayatına mal oluyordu. Chance dört yıldır o piçin kimliğini bulmaya çalışıyordu ama o çok zekiydi. Ama bu sefer izi sürülebilirdi. Bu sefer adamları emirleri kimin de i tirdi ini bileceklerdi.

Hain, Chance Mackenzie'yi bizzat öldürme fırsatına sahip olmak için kimliğini açığa çıkarmaya de e e ini d   nm   olmalı. Ve için bittiğini görmek için bizzat burada olmalıydı. Hauer'in iki adamı sayımı   e çıkaracaktı. Hauer dört yaptı. Hauer'in ülkeye girip bu kadar rahat ve fark edilmeden hareket edebilmesinin tek yolu içeriden yardım almasıydı: FBI k stebe i. Chance gerçekten  anslıysa, köstebek de buradaydı ve sayı be e çıkacaktı.

Ama büyük bir hata yapmışlardı. Elindeki en iyi kozu bilmiyorlardı: Zane. Onun orada olduğunu bilmiyorlardı; bu Chance'in tamamen kayıt dışı yaptığı bir anla maydı. Eğer Zane'e ihtiyaç duyulmazsa, kimse onun orada olduğunu bilmeyecekti. Chance'in adamları çok iyiydi, dünya standartlarındaydı ama Zane'in sınıfında değillerdi. Hiç kimse değildi.

Zane m kemm l bir stratejistti; her zaman bir planı ve planını destekleyecek bir planı vardı. Neler olup bittiğini anında anlar ve telefonda adamları gönderildikleri yerden geri  a ırırdı. Buraya gelmelerinin ne kadar süreceği ne kadar uzakta olduklarına ba lıydı, tabii gelebileceklerini varsayarsak. Aramadan sonra Zane harekete geçecek, etrafta dolanacak, Hauer ve adamlarını arayacaktı. Geçen her dakika Chance'in lehine olan olasılıkları artırıyordu.

Bunların hiçbirini Sunny'ye açıklayamazdı,  u anda açıklayamazdı, hatta ona sarılmak ve onu rahatlatmak için yanıp tutu masına neden olan beyaz, kısılmı  ifadeyi hafifletmek için bile. Gözleri periliydi, ı ıltısı kaybolmuştu. Kendisini

Hayatı boyunca asla hazırlıksız yakalanmadığından emin olmak için çabaladı ve yine de öyle oldu; kendisi de bunu gördü.

Bu bilgi ağzında acı bir tat bırakmıştı. Hayatı boyunca onu acımasızca avlamış olan canavardan dehşete düşmüştü ama yine de oraya çıkıp kendini kurban olarak sunmaya hazırdı. Onu tanıdığı iki hafta içinde kaç kez onun için kendini tehlikeye atmıştı? İlk kez onu daha yeni tanıdığında, ayaklarının dibinde kıvrılmış duran yılanı yakalamak için yere atlamıştı. Yılanlardan çok korkardı ama bunu yapmıştı. Şimdi korkudan titriyordu ama ona izin verirse, teklif ettiği şeyi aynen yapacağını biliyordu. Bu tür bir cesaret onu şaşırtmış ve alçaltmıştı.

Her yönü gözetlemeye çalışırken başı huzursuzca dönüyordu. Dakikalar akıp gidiyordu. Güneş ufkun altına kaymıştı ama hâlâ bol miktarda ışık vardı; alacakaranlık on beş, yirmi dakika daha derinleşmeye başlamayacaktı. Hava ne kadar karanlıksa, Zane de o kadar kendi halindeydi. Şimdiye kadar en az bir, belki de iki-

Chance ve Sunny'nin altında piknik yapmayı planladıkları ağacın arkasından bir adam çıktı ve 9 mm'lik siyah bir otomatik silahı Sunny'nin kafasına doğrulttu. "Bırak onu" ya da başka bir şey demedi. Sadece gülümsedi, bakışları Chance'inkilere kilitlenmişti.

Chance tabancasını dikkatlice çimlerin üzerine koydu. Eğer silah kendi kafasına doğrultulmuş olsaydı, reflekslerinin daha hızlı olması riskini göze alırdı. Sunny'nin hayatını riske atamazdı. Elini tabancadan çeker çekmez, adamın silahındaki kara delik gözlerinin arasında odaklandı.

"Şaşırdın mı?" diye sordu adam usulca. Sunny onun sesiyle irkildi ve ayakları kaygan dere tabanında kayarak döndü. Chance uzandı ve bakışlarını çok iyi tanıdığı adamdan ayırmadan onu sabitledi.

"Pek sayılmaz," dedi. "Biri olduğunu biliyordum."

Sunny ikisinin arasında bir ileri bir geri baktı. "Onu tanıyor musun?" diye sordu belli belirsiz.

"Evet." Buna hazırlıklı olmalıydı, diye düşündü. İşin içinde kendi adamlarından birinin olduğunu bildiğine göre, hainin onları koruyan ağacı kendi siperi olarak kullanarak sessizce yaklaşma becerisine sahip olduğunu anlamalıydı. Bunu yapmak sabır ve cesaret isterdi çünkü Chance birkaç santim bile yana kıpırdasa adamın yaklaştığını görebilirdi.

"Nasıl?" diye kekeledi.

Melvin Darnell hâlâ gülümseyerek, "Yıllardır birlikte çalışıyoruz," dedi. Adam Mel. Diğerleri ona böyle seslenirdi, çünkü ne kadar tehlikeli olursa olsun her göreve gönüllü olurdu. İçeriden bilgi almak için daha iyi bir yol olabilir miydi? Chance düşündü.

"Hauer'i sattın," dedi Chance başını sallayarak. "Bu alçaklık." "Hayır, bu kârlı. Her yerde adamları var. FBI, Adalet Bakanlığı Departmanı, CIA... hatta burada, burnunuzun dibinde." Mel omuz silkti. "Ne diyebilirim ki? İyi para ödüyor."

"Seni yanlış değerlendirmişim. İşkenceden zevk alacak bir tip olduğunu hiç düşünmemiştim. Yoksa onu eline geçirir geçirmez korkup kaçacak mısın?" Chance başını Sunny'ye doğru salladı.

"İyi denemeydi Mackenzie, ama işe yaramayacak. O kızın babası. Tek istediği küçük kızı." Mel Sunny'ye sırtıttı.

Chance homurdandı. "Bir ipucu bul. Sence adamın tek istediği onu tanımak olsaydı bu kadar korkar mıydı?"

Mel ona doğru kısa bir bakış daha attı. Dudakları bile tamamen renksizdi. Korkusu hiç belli olmuyordu. Omuz silkti. "Demek yanılmışım. Ona ne yaptığı umurunda değil."

"Onun bir çocuk tacizcisi olması umurunda mı?" Onu konuştur. Zaman kazan.

Zane'e çalışması için zaman ver.

"Vazgeç artık," dedi Mel neşeyle. "Hitler'in reenkarnasyonu olabilir ve bu yine de parasının rengini değiştirmez. Vicdanlı biri olacağımı düşünüyorsan, ipucu alması gereken kişi sensin."

Mel'in arkasında bir hareket vardı. Üç adam yaklaşıyordu, sanki korkacak bir şeyleri yokmuş gibi açık açık yürüyorlardı. İkisi takım elbise, biri pantolon ve açık yakalı bir gömlek giymişti. Pantolonlu ve takım elbiseli adamlardan biri tabanca taşıyordu. Takım elbiseli olan FBI muhbiri, pantolonlu olan ise Hauer'in tazılarından biriydi. Ortadaki adam, kruvaze İtalyan ipek takım elbise giyen, teni bronzlaşmış, açık kahverengi saçları geriye doğru taranmış olan adam Hauer'di. Gülümsüyordu.

Onlara ulaştığında neşeyle, "Canım," dedi. Dökülen pancarların etrafından dikkatle geçerken burnu tiksintiyle kırıştı. "Sonunda seninle tanışmak çok güzel. Bir baba çocuklarını tanımalı, sence de öyle değil mi?"

Sunny bir an için konuşmadı. Babasına gizleyemediği bir korku ve nefretle baktı. Chance onun yanında, içindeki korkunun boşaldığını ve hafifçe gevşediğini hissetti. Aşırı dehşet bazen böyle bir şeydi. Ne zaman

Bir şey olacağından korkulduğunda, dehşet ve endişe, yani beklenti insanı felç ediyordu. O şey gerçekten gerçekleştiğinde, korkacak hiçbir şey kalmıyordu. Onun kolunu sıkıca kavradı, keşke taş kesilmiş halde kalsaydı. Sunny korktuğunda yeterince cesurdu; kaybedecek hiçbir şeyi kalmadığını düşündüğünde ne yapacağı belli olmazdı.

"Daha uzun boylu olacağını düşünmüştüm," dedi sonunda, ona oldukça küçümseyici bir şekilde bakarak.

Crispin Hauer öfkeyle kızardı. İri yarı bir adam değildi, yaklaşık beş-sekiz yaşında ve zayıftı. Yanındaki iki adam daha uzun boyluydu. Chance, Sunny'nin onun egosunu nasıl iğneleyeceğini nasıl bu kadar iyi bildiğini merak ediyordu. "Lütfen çamurdan çıkın, tabii sevgilinizin yanından ayrılmayı göze alabilirsiniz. Bunu tavsiye ederim. Kafa vuruşları kötü olabilir. Onun beyninin üzerinize bulaşmasını istemezsiniz, değil mi? Lekenin kıyafetlerden asla çıkmadığını duydum."

Sunny kımıldamadı. "Margreta'nın nerede olduğunu bilmiyorum," dedi. "Beni şimdi öldürseniz de olur, çünkü size hiçbir şey söyleyemem."

Sahte bir sempatiyle başını salladı. "Sanki buna inanıyorum da." Elini uzattı. "Kendi başına tırmanabilirsin ya da adamlarım sana yardım edecek."

Fazla ışık kalmadı, diye düşündü Chance. Sunny babasını şiddete kıskırtmadan oyalamaya devam edebilirse, Zane yakında burada olmalıydı. Hauer ortalıkta olduğuna göre, Zane dört adamı da görüş alanına alabilmek için pozisyon alıyor olmalıydı.

"Diğer adam nerede?" diye sordu, dikkatlerini dağıtmak için. "Beş kişisiniz, değil mi?"

FBI görevlisi ve tazi yolun karşı tarafındaki ağaçların olduğu yöne baktılar. Arkalarında kimsenin olmamasına belli belirsiz şaşırılmış görünüyorlardı.

Mel dikkatini Chance'ten ayırmadı. "Seni korkutmasına izin verme," dedi sertçe. "Aklını işine ver."

"Nerede olduğunu merak etmiyor musun?" Chance usulca sordu.

"Umurumda bile değil. O benim için bir hiç. Belki de ağaçtan düşüp boynunu kırmıştır," dedi Mel.

"Yeter," dedi Hauer, bu ağız dalaşından duyduğu hoşnutsuzluk ses tonunda belirgindi. "Sonia, hemen dışarı çık. Adamlarım seni getirmek zorunda kalırsa bundan hoşlanmayacağına söz veriyorum."

Sunny'nin küçümseyen bakışları onu tepeden tırnağa taradı. İnanılmaz bir şekilde şarkı söylemeye başladı. Söylediği şarkı da şu türden zalim bir şarkıydı

İlkokul öğrencileri sevmedikleri bir sınıf arkadaşlarıyla dalga geçmek için şarkı söylerler. "Maymun adam, maymun adam, minicik maymun adam. Çok çirkin, çok kısa, kışına ulaşmak için merdivene ihtiyacı var."

Kafiyeli değildi, diye düşündü Chance şaşkınlıkla. Çocuklar, küçük kaba yaratıklar, bu gibi incelikleri umursamazlardı. Tek umursadıkları alaylarının ne kadar etkili olduğuydu.

En çılgın beklentisinin ötesinde etkiliydi.

Mel Darnell kahkahasını bastırdı. Diğer iki adam dondu kaldı, yüz ifadeleri dikkatle boşluğa dönüştü. Crispin Hauer koyu, morumsu bir kırmızıya büründü ve gözleri irislerinin etrafındaki beyaz görüne kadar şişti. "Seni kaltak!" diye bağırdı, tükürükleri uçtu ve FBI köstebeğinin elindeki silahı kaptı.

Hauer'in göğsünde dev bir kırmızı çiçek açtı ve bu çiçeğe garip, donuk bir ses eşlik etti. Hauer sanki cam bir duvara çarpmış gibi durdu ve yüz ifadesi karardı.

Mel'in mükemmel refleksleri ve mükemmel bir eğitimi vardı. Silah sesi onlara ulaşmadan önceki o nanosaniyede, Chance Mel'in parmağının tetikte sıkışmaya başladığını gördü ve yeterince hızlı olamayacağını bildiği için kendi silahına sarıldı. Sonra Sunny tüm gücüyle ona vurdu, tüm vücudu ona çarptı ve onu yana doğru savurdu, çığlığı Mel'in büyük kalibreli tabancasının gürültüsünü neredeyse bastırıyordu. Neredeyse vurduğu kadar hızlı bir şekilde Mel'in üzerinden atladı ve Mel bir el daha ateş etmeden önce ona ulaşmak için çimenli kıyıya tırmanmaya çalıştı ama Mel'in tetiği çekmek için başka bir fırsatı olmadı. Mel'in başka hiçbir fırsatı olmadı, bir saniyesi bile, çünkü Zane'in ikinci atışı, tıpkı ilkinin Hauer'i vurduğu gibi onu da göğsünün tam ortasından vurdu.

Sonra kıyamet koptu. Chance'in adamları nihayet yerlerini almış ve Chance ile Sunny'ye yönelik tehdidi bertaraf etmişlerdi, kalan iki adama ateş açtılar. Chance Sunny'yi yakaladı ve tekrar derenin içine yatırdı, kendi vücuduyla onu sardı ve Zane ateş kes diye kükreyip gece sessizliğe bürünene kadar orada tuttu.

Sunny, cafcıflı ayrıntıları ortaya çıkaran ve simsiyah gölgeler bırakan pille çalışan spot ışıklarıyla aydınlanan kâbus gibi sahnenin kenarında oturuyordu. Birdenbire alana doluşan küçük adam ordusundan biri bir yerden bir kova çıkarmış ve onu oturtmak için ters çevirmişti. Islaktı ve Ağustos gecesinin sıcaklığına rağmen neredeyse dayanılmaz derecede üşüyordu. Çamurlu giysileri

Nemliydi, bu yüzden sinirsiz parmaklarıyla etrafına sardığı battaniye pek yardımcı olmadı, ama onu bırakmadı.

Her şeyi tüketen bir acıyla canı yanıyor, onu kovadan düşürmekle tehdit ediyordu ama kendini dik durmaya zorladı. Sırf irade gücü onu kovanın üzerinde tuttu.

Etrafındaki adamlar profesyoneldi. Düzgün bir sıra halinde yere serilmiş beş cesetle ilgilenirken sessiz ve becerikliydiler. Sirenler çalarak, mavi ışıklar geceyi aydınlatarak olay yerine gelen yerel kolluk kuvvetlerine karşı nazik davrandılar, ancak yetkinin kimde olduğuna dair hiçbir şüphe yoktu.

Ve Chance onların lideriydi.

Kendilerine ilk silah doğrultan adam ona "Mackenzie" demişti. Ve birkaç kez yerel halktan biri ya da bir başkası ona Bay Mackenzie diye hitap etmişti; o da cevap vermişti, bu yüzden isimde bir hata olmadığını biliyordu.

Gecenin olayları zihninde karmakarışık bir bulanıklıktı, ama bir gerçek göze çarpıyordu: tüm bu sahne bir tuzaktı ve o da yem olmuştu.

Buna inanmak istemiyordu ama mantığı inkâr etmesine izin vermiyordu. Belli ki burada yetkili oydu. Bölgede çok sayıda adamı vardı, emri altındaki adamlar, ancak önceden ayarlamışsa burada olabilecek adamlar.

Bu bilginin ışığında bakıldığında, onunla tanıştığından beri olan her şey farklı bir anlam kazanıyordu. Salt Lake City havaalanında çantasını çalan ahmağı tanıdığını bile düşündü. Şimdi temizlenmişti, diğerleriyle aynı sessiz, yetkin havaya sahipti, ama aynı adam olduğundan oldukça emindi.

Her şey bir tuzaktı. Her şey. Adamın bunu nasıl yaptığını bilmiyordu, zihni tüm bunları gerçekleştirmek için gereken etki alanını tam olarak kavrayamıyordu, ama bir şekilde uçuşlarını manipüle etmişti, böylece belli bir saatte Salt Lake City havaalanında olacaktı, böylece o ahmak çantasını alacak ve Chance onu durduracaktı. Bu son derece ayrıntılı bir oyundu; beceri, para ve hayal edebileceğinden çok daha fazla kaynak gerektiriyordu.

Babasıyla işbirliği içinde olduğunu düşünmüş olmalı, diye düşündü bir anlık sezgiyle. Tüm bunlar Chicago'daki olaydan sonra olmuştu ve şüphesiz Chance'in dikkatini çekmesine neden olan da buydu. Planı neydi? Onu kendisine aşık etmek ve babasının örgütüne sızmak için kullanmak mı? Ama işler bu şekilde yürümemişti. Sadece babasıyla ilişkisi olmamakla kalmamış, babasından umutsuzca korkmuş ve nefret etmişti.

Onu. Bu yüzden Chance, Hauer'in onu gerçekten neden istediğini bildiği için planını değiştirmiş ve onu yem olarak kullanmıştı.

Ne kadar ustaca bir strateji. Ve ne kadar mükemmel bir oyuncuydu; Oscar almalı.

Uçakta hiçbir sorun yoktu. "Kurtarılmalarının" zamanlamasının önemini gözden kaçırmamıştı. Bir gece önce Chance'e babası hakkında içini döktükten sonra Charlie Jones sabah ilk iş olarak onları bulmuştu. Bir şekilde Charlie'ye işaret vermiş olmalıydı.

Onun için ne kadar kolay olmuştu. Tamamen kandırılmış, onun sevişmelerine ve cazibesine tamamen kapılmıştı. Adam onun için parlak bir ışık, yalnız dünyasında parlayan bir kuyruklu yıldız olmuştu ve kadın neredeyse hiç direnmeden ona aşık olmuştu. Onu dünyanın en saf aptalı sanıyor olmalıydı. İşin kötüsü, bildiğinden daha da büyük bir aptaldı, çünkü onun çocuğuna hamileydi.

Alanın öbür ucunda, göz kamaştırıcı spot ışıklarının altında dimdik duran ve o güne kadar gördüğü en ölümcül havayı yayan başka bir uzun boylu, güçlü adamla konuşan adama baktı ve içindeki acı güçlkle bastırabildiği kadar yayıldı.

Parlak ışığı sönmüştü.

Chance, Sunny'nin devrilmiş kovanın üzerine yığıldığı ve birinin üzerine örttüğü battaniyeye gömüldüğü andan beri düzenli olarak yaptığı gibi etrafına bakındı. Korkutucu derecede bembeyazdı, yüzü çizilmiş ve kaskatı kesilmişti. Onu teselli etmek için zaman ayıramazdı, şimdi olmazdı. Yapacak çok iş vardı, yerel yetkilileri yatıştırması gerekiyordu, aynı zamanda kontrolün onlarda değil kendisinde olduğunu bilmelerini sağlamalıydı, cesetlerle ilgilenilmesi gerekiyordu, Mel'in Hauer'in köstebeklerinin çalıştığını söylediği kurumlarda taramalar başlatılmalıydı.

Aptal değildi; hiç de değil. Onun etrafındaki hareketliliği izleyişini, kaçınılmaz olarak varabileceği tek sonuca ulaşırken yüz ifadesinin daha da çizilmesini izlemişti. İnsanların ona McCall yerine Mackenzie dediklerini fark etmişti.

Bakışları buluştu ve kilitlendi. Kadın, onları ayıran on metrelik, kapatılamaz uçurumun ötesinden ona baktı. Adam yüzünü kayıtsız tuttu. Ona verebileceği hiçbir mazeret yoktu, zaten bunu düşünmemişti. Sebepleri iyiydi; bunu biliyordu. Ama onu kullanmıştı ve

hayatını riske atmıştı. Kendisi gibi bir insan olarak, hayatını riske attığı için onu kolayca affedebilirdi; onu derinden sarsacak olan, geri kalanı, onu kullanma şekliydi.

İzlerken, kadının gözlerindeki ışığın söndüğünü, sanki hiç olmamış gibi akıp gittiğini gördü. Başını ondan yana çevirdi-

Ve bu jestle onun içini boşalttı.

Sarsılmış, pişmanlıkla delinmiş bir halde Zane'e döndü ve ağabeyinin solgun gözlerinde bir dünya bilgiyle onu izlediğini gördü. "Eğer onu istiyorsan," dedi Zane, "o zaman gitmesine izin verme."

Bu kadar basit ve bu kadar zordu. Gitmesine izin verme. Nasıl bırakmazdı ki, kız ondan çok daha iyisini hak ederken?

Ama fikir artık oradaydı. Gitmesine izin verme. Hâlâ kendisini izleyip izlemediğini görmek için ona tekrar bakmaktan kendini alamadı.

Orada değildi. Kova hâlâ orada duruyordu ama Sunny gitmişti.

Chance hızla onun olduğu yere doğru yürüdü, etrafta duran, bazıları çalışan, bazıları sadece gözlemleyen adamların arasında gezindi. O parlak saçı göremedi. Kahretsin, daha yeni buradaydı; nasıl bu kadar hızlı kaybolabilirdi?

Kolayca, diye düşündü. Bir ömür boyu pratik yapmıştı.

Zane onun yanındaydı, başı yukarıda, tetikteydi. Lanet spot ışıkları arkalarında ne olduğunu görmelerini engelliyordu. Herhangi bir yöne gidebilirdi ve onu göremezlerdi.

Herhangi bir iz bulup bulamayacağını görmek için aşağıya baktı, ancak çimler artık o kadar ezilmişti ki bir şey bulabileceğinden şüpheliydi. Kova spot ışığında karanlık ve ıslak bir şekilde parlıyordu.

Islak mı?

Chance eğildi ve elini kovanın üzerinde gezdirdi. Parmaklarındaki ve avucundaki koyu kırmızı lekeye baktı. Kan. Sunny'nin kanı.

Sanki kendi kanı vücudundan çekiliyormuş gibi hissetti. Tanrım, vurulmuştu ve tek kelime bile etmemişti. Karanlıkta, ıslak giysilerindeki kan fark edilmemişti. Ama bu... ne kadar zaman önceydi? Onca zaman orada oturmuş, kanlar içinde kalmış ve kimseye bir şey söylememişti.

Neden?

Çünkü ondan uzaklaşmak istiyordu. Yaralı olduğunu bilselerdi, paketlenip hastaneye götürülmesi gerekecekti ve onu tekrar görmek zorunda kalmadan kaçamayacaktı. Ne zaman

Sunny yürüdü ve bunu temiz bir şekilde yaptı. Sahne yok, bahane yok, açıklama yok.
Ortadan kayboldu.

Eğer kız ona sırtını döndüğünde canının yandığını düşünmüşse bile, bu şu anda hissettiklerinin yanında hiçbir şeydi. Çaresiz bir korku kalbini ele geçirdi, damarlarındaki kanı dondurdu. "Dinleyin!" diye gürledi ve her emrine itaat etmek üzere eğitilmiş bir sürü yüz ona doğru döndü. "Sunny'nin nereye gittiğini gören oldu mu?"

Kafalar sallandı ve adamlar etrafa bakmaya başladı. Kız görünürde yoktu. Chance emirler yağdırmaya başladı. "Herkes ne yapıyorsa bıraksın ve dağılsın. Onu bulun. Kanaması var. Vurulmuş ve kimseye söylememiş." O konuşurken, kalbi ağzında, spot ışıklarının parıltısından dışarı doğru adım atıyordu. O kadar zamanda çok uzağa gitmiş olamazdı. O da onu bulmak. Alternatifine katlanamazdı.

Bölüm On Dört

Chance cerrahi bekleme odasının dışındaki koridorda körlemesine ilerliyordu. Oda boş olmasına ve istediği sandalyeye oturabilmesine rağmen oturamıyordu. Yürümeyi bırakırsa düşebileceğini ve bir daha ayağa kalkamayacağını düşündü. Böyle sakatlayıcı bir korkunun var olduğunu bilmiyordu. Bunu kendisi için hiç hissetmemişti, yüzüne doğrultulmuş bir silahın namlusuna baktığında bile -ki Mel'in ki ilk değildi- ama Sunny için hissetmişti. Onu çimenlik alanda yüzükoyun, baygın, kan kaybından nabızı zayıflamış halde bulduğu andan beri bu korkuya kapılmıştı.

Tanrı'ya şükür sahada sağlık görevlileri vardı, yoksa onu hastaneye yetiştiremeden ölecekti. Kanamayı durdurmayı başaramadılar ama yavaşlattılar, vücuduna tekrar sıvı pompalamak ve düşen kan basıncını yükseltmek için serum fizyolojik vermeye başladılar ve onu hâlâ hayatta hastaneye götürdüler.

O sırada, önlüklü acil durum personelinden oluşan bir ekip tarafından bir kenara itilmişti. "Onunla bir akrabalığınız var mı efendim?" diye sormuştu bir hemşire, onu tedavi odasından dışarı çıkarırken.

"Ben onun kocasıyım," derken kendini duymuştu. Onun bakımıyla ilgili kararların kendi elinden alınmasına izin vermesine imkân yoktu. Tüm bu süre boyunca yanında olan Zane, en ufak bir şaşkınlık belirtisi bile göstermemişti.

"Kan grubunu biliyor musunuz, efendim?"

Tabii ki bilmiyordu. Kendisini teslim ettikleri kadının sorduğu diğer soruların cevaplarını da bilmiyordu ama o kadar uyuşmuştu ki, dikkati yaklaşık on kişinin üzerinde çalıştığı kabine o kadar odaklanmıştı ki, soruları soran kişinin kim olduğunu bile bilmiyordu ve kadın da onu zorlamamıştı. Bunun yerine elini okşamış ve karısı stabil hale geldiğinde kısa bir süre sonra geri geleceğini söylemişti. Adam onun iyimserliğine minnettar olmuştu. Bu arada Zane, her zamanki gibi acımasızca işinin ehli olarak, Sunny hakkındaki dosyanın bir kopyasının kablosuz Pocket Pro'suna indirilmesini istemişti, böylece kadın milyon bir soruyla geri döndüğünde Chance gerekli tüm bilgilere sahip olacaktı. Sebep olduğu bürokratik karışıklığa aldırılmıyordu; organizasyon her şeyin parasını ödeyecekti.

Ama şoklar üst üste gelmeye devam ediyordu. Cerrah kabinden çıktı, yeşil kâğıt önlüğü kadının kanıyla kırmızıya boyanmıştı. "Karınızın bilinci kısa süreliğine yerine geldi," dedi. "Tamamen aklı başında değildi ama bebeği sordu. Kaç aylık olduğunu biliyor musunuz?"

Chance kelimenin tam anlamıyla sendeledi ve destek için elini duvara dayadı. "Hamile mi?" diye sordu kısık sesle.

"Anlıyorum." Cerrah hemen vites değiştirdi. "Sanırım yeni öğrenmiş olmalı. Bazı testler yapacağız ve alabileceğimiz tüm önlemleri alacağız. Onu şimdi ameliyata alıyoruz. Bir hemşire size nerede bekleyeceğinizi gösterecek." Önlüğü dalgalanarak uzaklaştı.

Zane, soluk mavi gözleri lazer keskinliğinde Chance'e döndü. "Senin mi?" diye sordu kısaca.

"Evet."

Zane emin olup olmadığını sormadı, bunun için Chance'e minnettardı. Zane, Chance'in bu kadar önemli bir konuda yanılmayacağına kesin gözüyle bakıyordu.

Hamile misin? Nasıl? Burnunun köprüsünü, gözlerinin arasına sıkıştırdı. Nasıl olduğunu biliyordu. Prezervatifin koruyucu kılıfı hissi köreltmeden onun içinde doruğa ulaşmanın nasıl bir his olduğunu dayanılmaz bir netlikle hatırlıyordu. İki kez olmuştu -sadece iki kez- ama bir kez yeterliydi.

Birkaç küçük ayrıntı yerine oturdu. Hayatının büyük bölümünde hamile kadınlarla birlikte olmuş, önce bir baldızı, sonra da bir diğeri küçük Mackenzie'yi doğurmuştu. Belirtileri iyi biliyordu. Hatırlıyordu.

Sunny'nin bu öğleden sonraki uykulu hali ve pancar almaktaki ısrarı. Şu lanet olası pancar turşusu, diye düşündü; onun pancar aşermesi -şimdi bu yüzden istediğinden emindi- hayatını kurtarmıştı. Bazen garip aşermeler hemen başlardı. Michael'ın karısı Shea'nın ilk adetini görmeden tam bir hafta önce Wyoming'in o bölümünü ton balığı konservelerinden temizlediğini hatırlayabiliyordu. Hamilelikte de uyku hali çok geçmeden başlardı.

Onu hamile bıraktığı günü tam olarak biliyordu. Öğleden sonra sıcağında battaniyenin üzerinde uzanırken onunla ikinci kez sevişmişti. Bebek Mayıs ayının ortalarında doğacaktı... tabii Sunny yaşarsa.

Yaşamak zorundaydı. Alternatifiyle yüzleşemezdi. Onu bunu düşünemeyecek kadar çok seviyordu. Ama sağ tarafındaki kurşun yarasını görmüştü ve dehşete düşmüştü.

"Annemi ve babamı aramamı ister misin?" Zane sordu.

Chance evet derse her şeyi bırakıp hemen geleceklerini biliyordu. Tüm aile gelecekti; hastane Mackenzie'lerle dolup taşacaktı. Destekleri tamdı ve sorgusuz sualsizdi.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Henüz değil." Sesi çığdı, sanki çığlık atıyormuş gibiydi ama tüm çığlıklarını içinde tuttuğuna yemin edebilirdi. Eğer Sunny... eğer en kötüsü olursa, o zaman onlara ihtiyacı olacaktı. Şu anda hâlâ bir arada duruyordu. Sadece.

O da yürüdü, Zane de onunla yürüdü. Zane de pek çok kurşun yarası görmüştü; o da kendi payına düşeni almıştı. Şanslı olan Chance'ti; birkaç kez kesilmişti ama hiç vurulmamıştı.

Tanrım, çok fazla kan vardı. Nasıl bu kadar uzun süre ayakta kalabilmişti? Sorulara cevap vermiş, iyi olduğunu söylemiş, hatta adamlardan biri oturması için o kovayı bulmadan önce biraz dolaşmıştı. Karanlıktı, üzerine bir battaniye sarılmıştı; bu yüzden kimse fark etmemişti. Ama yerde acı içinde çığlık atıyor olmalıydı.

Zane'in düşünceleri de aynı yönde ilerliyordu. "Bazı insanların vurulduktan sonra neler yapabildiğine her zaman hayret etmişimdir," dedi.

Çoğu insanın düşündüğünün aksine, bir kurşun yarası, ölümcül bile olsa, kurbanı mutlaka yere sermezdi. Tüm polisler, kalbi bir kurşun tarafından neredeyse yok edilmiş birinin bile hala saldırıp onları öldürebileceğini ve ancak oksijen açlığı çeken beyni öldüğünde ölebileceğini biliyordu. Uyuşturucudan çıldırmış biri gerçekten şaşırtıcı miktarda hasarı absorbe edebilir ve savaşmaya devam edebilirdi. Spektrumun diğer tarafında ise acı çekenler vardı

Nispeten küçük yaraları vardı ve sırıkla dövölmüş gibi yere yığıldılar, sonra da hastaneye varıp onları susturacak kadar ilaç verilene kadar durmadan çığlık attılar. Bu tamamen aklın maddeye üstün gelmesiydi ve Sunny'nin titanyum gibi bir iradesi vardı. Tek umudu bu iradeyi hayatta kalmak için de kullanmasıydı.

Yorgun cerrahın yaklaşması neredeyse altı saat sürmüştü, Chance'in hayatının en uzun altı saati. Cerrah bitkin görünüyordu ve Chance dehşetin buz gibi pençesini hissetti. Hayır. Hayır-

"Sanırım iyileşecek," dedi cerrah ve öyle saf bir kişisel zafer gülümsemesi takındı ki Chance ameliyathanede gerçek bir savaş verildiğini anladı. "Karaciğerinin bir kısmını almak ve ince bağırsağını rezeke etmek zorunda kaldım. Karaciğerdeki yara yoğun kanamaya neden oldu. Her şeyi kontrol altına almadan önce neredeyse tüm kan hacmini değiştirmek zorunda kaldık." Elini yüzünde gezdirdi. "Bir süre inişli çıkışlı bir seyir izledi. Kan basıncı dibe vurdu ve kalbi durdu ama onu hemen geri getirdik. Gözbebeği tepkisi normal ve hayati değerleri tatmin edici. Şanslıydı."

"Şanslısın," diye yineledi Chance, hâlâ iyi haberle hasar listesinin birleşiminden sersemlemişti.

"Ona isabet eden sadece bir mermi parçasıydı. Bir sekme olmuş olmalı."

Chance onu derede yere yatırdığı sırada vurulmadığını biliyordu. Onu kenara ittiğinde ve Darnell ateş ettiğinde olmuş olmalıydı. Belli ki Darnell ıskalamıştı ve mermi deredeki bir kayaya çarpıp parçalanmış olmalıydı.

Onu koruyordu. Tekrar.

"İkincil bir enfeksiyon olup olmadığını görene kadar en az yirmi dört saat, belki de kırk sekiz saat yoğun bakımda kalacak. Yine de her şeyin kontrol altında olduğunu düşünüyorum." Sırıttı. "Bir hafta içinde buradan çıkmış olacak."

Chance duvara yaslandı ve dizlerini kavrayabilmek için eğildi. Başını dönüyordu. Zane'in sert eli omzunu kavrayarak ona destek oldu. "Teşekkür ederim," dedi Chance doktora, başını onu görebileceği şekilde eğerek.

"Uzanmanız gerekiyor mu?" diye sordu doktor.

"Hayır, ben iyiyim. Tanrım! Ben harikayım. O iyi olacak!" "Evet," dedi doktor ve tekrar sıırıttı.

Sunny, suda bir aşağı bir yukarı sallanan bir şamandıra gibi sürekli bilinç yüzeyine çıkıyordu. İlk başta farkındalığı bölük pörçüktü. Uzaktan gelen sesleri duyabiliyordu, ancak hiçbir kelime seçemiyordu ve yumuşak bir bip sesi duyuyordu. Boğazındaki bir şeyin de farkındaydı ama bunun bir tüp olduğunun farkında değildi. Nerede olduğuna, hatta yattığına dair hiçbir fikri yoktu.

Bir sonraki kalkışında altında pürüzsüz bir pamuk hissetti ve kumaşın çarşaf olduğunu anladı.

Bir sonraki sefer gözlerini bir aralık açmayı başardı ama görüşü bulanıktı ve dağ gibi görünen makineler ona hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Bir noktada hastanede olduğunu fark etti. Acı vardı ama belli bir mesafedeydi. Tüp artık boğazından çıkmıştı. Tüpün çıkarıldığını hayal meyal hatırlıyordu, ki bu hiç de hoş bir şey değildi, ama zaman algısı o kadar karışmıştı ki tüpün çıkarıldıktan sonra da orada olduğunu hatırladığını sanıyordu. İnsanlar ona ait olan küçük alana girmeye, parlak ışıkları yakmaya, konuşmaya, ona dokunmaya ve ona samimi şeyler yapmaya devam ediyorlardı.

Anestezi ve ilaçların etkileriyle savaşıırken yavaş yavaş vücudu üzerindeki hâkimiyeti geri gelmeye başladı. Karnına doğru zayıf bir hareket yapmayı ve tek bir kelime mırıldanmayı başardı. "Bebek mi?"

Yoğun bakım hemşiresi anlayış gösterdi. "Bebeğiniz iyi," dedi ve ona rahatlatıcı bir okşayışta bulundu.

Korkunç derecede susamıştı. Bir sonraki kelimesi "Su" oldu ve ağzına buz parçaları kondu.

Bilincin geri gelmesiyle birlikte acı da başladı. Uyuşturucunun sisi dağıldıkça acı daha da yaklaştı. Acı kötüydü ama Sunny bunu neredeyse memnuniyetle karşılıyordu, çünkü bu hayatta olduğu anlamına geliyordu ve bir süredir olmayabileceğini düşünmüştü.

En sık Jerry adındaki hemşireyi görüyordu. Her zamanki gibi gülümseyerek odaya girdi ve "Sizi görmek isteyen biri var" dedi.

Sunny şiddetle başını salladı ki bu bir hataydı. Bu, onları uzakta tutan ilaçları batıran acı dalgalarını tetikledi. "Ziyaretçi yok," demeyi başardı.

Sanki yoğun bakım ünitesinde günlerce, asırlarca kalmış gibi görünüyordu, ama Jerry'ye sorduğunda, "Oh, yaklaşık otuz altı saat. Yakında seni özel bir odaya taşıyacağız. Şu anda hazırlanıyor."

Onu hareket ettirdiklerinde, tavan döşemelerini ve tepesinden geçen ışıkları izleyebilecek kadar kafası yerindeydi. Uzun boylu, siyah saçlı bir adam gözüne ilişti ve hemen gözlerini kaçırdı.

Onu özel bir odaya yerleştirmek iki hasta bakıcı, üç hemşire ve yarım saat gerektiren büyük bir operasyondur. Kendisi de dahil olmak üzere her şey transfer edilip düzenlendiğinde bitkin düşmüştü. Yeni yatak güzel ve serindi; başı yükseltilmiş ve başının altına bir yastık sıkıştırılmıştı. Bu kadar oturmak bile ona kendini yüzde yüz daha normal ve kontrollü hissettirmişti.

Odada çiçekler vardı. Güller, şeftali rengi olanlar, taç yapraklarının kenarlarında bir parça allık bulunanlar, antiseptiklerin ve temizlik sıvılarının hastane kokularını bastıran baharatlı, biberli bir koku yayıyordu. Sunny onlara baktı ama kimden geldiklerini sormadı.

Hemşirelere "Ziyaretçi istemiyorum" dedi. "Sadece dinlenmek istiyorum."

Jöle yemesine ve zayıf çay içmesine izin verildi. Özel odadaki ikinci gününde biraz et suyu içti ve on beş dakika boyunca başucundaki sandalyeye oturtuldu. Onu yataktan sandalyeye taşımaları için geçen birkaç saniye boyunca bile kendi ayakları üzerinde durmak iyi hissettirdi. Onu yatağa geri götördüklerinde daha da iyi hissetti.

O gece, süreç yavaş ve mutsuz olsa da yataktan kendisi kalktı ve yatağın uzunluğu boyunca yürüdü. Destek için yatağa tutunmak zorunda kaldı ama bacakları altında kaldı.

Üçüncü gün, bir çiçekçiden başka bir teslimat daha geldi. Bu, kalın, grimsi yeşil yaprakları ve ortasında açan güzel bir pembe çiçeği olan bir bromeliad idi. Hiç evcil hayvan beslememiş olmasıyla aynı nedenden dolayı hiç ev bitkisi beslememişti, çünkü sürekli hareket halindeydi ve onlarla ilgilenemiyordu. Bromeliad'a baktı ve artık istediği tüm ev bitkilerine sahip olabileceği gerçeğini kavramaya çalıştı. Her şey değişmişti. Crispin Hauer ölmüştü ve o ve Margreta özgürdü.

Kız kardeşini düşünmek onu alarma geçirdi. Hangi gündü? Margreta ne zaman arayacaktı? Bu arada, cep telefonu neredeydi?

Dördüncü günün öğleden sonrasında kapı açıldı ve Chance içeri girdi. içinde.

Pencereden dışarı bakmak için başını çevirdi. Doğrusu, şaşırmıştı. iyileşmesi için ona bu kadar zaman vermişti. Onu olabildiğince uzun süre oyalamıştı.

Ama perde kapanmadan önce bir kapanış sahnesi olması gerektiğini düşünüyordu.

İçindeki acıyı fiziksel acısına odaklanarak uzak tutmuştu ama şimdi ön plana çıkmıştı. Kontrol altına almak için onunla savaştı. Olay çıkararak kazanacağı bir şey yoktu, kaybedeceği tek şey kendine olan saygısıydı.

"Cep telefonunu yanımda tuttum," dedi, etrafından dolaşarak onunla pencerelerin arasına yerleşti, böylece ya ona bakmak ya da başını tekrar çevirmek zorunda kaldı. Konuşmaya başlaması başını çevirmeyeceğini garantilemişti. "Margreta dün aradı."

Sunny yumruklarını sıktı, sonra sağ elini hızla gevşetti, bu hareket arkasına bantlanmış serum iğnesini esnetti. Margreta, Sunny'nin yerine bir erkek sesi duyduğunda paniğe kapılacaktı.

"Hızlı konuştum," dedi Chance. "Ona vurulduğunu ama iyileşeceğini ve Hauer'in öldüğünü söyledim. Ona telefonu bugün sana getireceğimi ve söylediğim her şeyi doğrulamak için bu gece tekrar arayabileceğini söyledim. Bir şey söylemedi ama telefonu da yüzüme kapatmadı."

"Teşekkür ederim," dedi Sunny. Durumu mümkün olan en iyi şekilde idare etmişti.

Farkına vardı ki, adam çok farklıydı. Sadece giyimi değil, daha önce sadece kot pantolon, bot ve gündelik gömlek ve tişört giyerken, şimdi siyah pantolon ve beyaz ipek bir gömlek giymişti. Tüm tavırları farklıydı. Elbette artık gösterişli, çekici bir charter pilotunu oynamıyordu. O artık kendisiydi ve gerçek, onun cazibesinin altında her zaman hissettiği şeydi. O, bir tür komando ekibini yöneten, işlerin kendi istediği gibi yapılması için muazzam bir nüfuz kullanan bir adamdı. Daha önce sadece göz ucuyla görebildiği tehlikeli yan, şimdi gözlerinde ve konuştuğu otoritede tam olarak belirmişti.

Yatağın kenarına yaklaştı, o kadar yaklaşmıştı ki parmaklığa yaslanmıştı. Çok nazik bir dokunuşla, parmak uçlarını kadının karnının üzerine koydu. "Bebeğimiz iyi," dedi.

O biliyordu. Şok olmuş bir şekilde ona baktı, ancak doktorun ona söyleyeceğini bilmesi gerektiğini fark etti.

"Bana söyleyecek miydin?" diye sordu, altın sarısı gözleri kızın yüzüne odaklanmıştı, sanki ifadenin her nüansını yakalamak istiyordu.

"Öyle ya da böyle bunu düşünmemiştim," dedi dürüstçe. Bu bilgiyi yeni yeni kabulleniyordu; henüz herhangi bir plan yapmamıştı.

"Bu her şeyi değiştirir."

"Gerçekten öyle mi?" dedi ve bu bir soru değildi. "Bana söylediğin her şey doğru muydu?"

Tereddüt etti. "Hayır."

"Yakıt pompasında bir sorun yoktu." "Hayır."

"Bizi istediğin zaman kanyondan uçurabilirdin." "Evet."

"Senin adın Chance McCall değil."

"Mackenzie," dedi. "Chance Mackenzie."

"Bu da bir şeydir," dedi acı acı. "En azından ilk adın gerçekten sana aitti."

"Sunny...yapma."

"Ne yapmayayım? Ne kadar büyük bir aptal olduğumu anlamaya çalışmayın mı? Gerçekten orduda korucu muydun?"

İçini çekti, yüz ifadesi asıktı. "Donanma. Donanma

İstihbaratı." "O gün tüm uçuşlarımın iptal edilmesini sen ayarladın." Omuz silkerek kabul etti.

"O ahmak gerçekten de senin adamlarından biriydi."

"İyi bir tane. Havaalanı güvenlik görevlileri de benimdi."

Sol eliyle çarşafı buruşturdu. "Babamın orada olacağını biliyordun. Her şeyi ayarlamıştın."

"İki adamının bizi takip ettiğini biliyorduk, sizinle ilgili televizyon haber bülteni yayınlandığından beri takip ediyorlardı."

"Bunu da sen ayarladın."

Hiçbir şey söylemedi.

"Neden bütün ülkeyi uçarak dolaştık? Neden sadece Seattle'da kalmadık? Uçakta daha az aşınma ve yıpranma olurdu."

"İyi görünmesini sağlamak zorundaydım."

Yutkundu. "O gün... piknik. Adamların izlerken benimle sevişir miydin, yani seks yapar mıydın? Sadece iyi görünmek için mi?"

"Hayır. Seninle bir ilişki yaşamak gerekliydi ama... özeldi."

"Sanırım en azından bunun için size teşekkür etmeliyim. Teşekkür ederim. Şimdi çık dışarı."

"Hiçbir yere gitmiyorum." Yatağın başucundaki sandalyeye oturdu. "Diseksiyonu bitirdiyseniz, bazı kararlar almamız gerekiyor."

"Ben zaten bir tane yaptım. Seni bir daha görmek istemiyorum."

"Bunun için üzgünüm ama dileğin gerçekleşmeyecek. Bana mahkumsun tatlım, çünkü içindeki bebek benim."

On Beşinci Bölüm

Sunny vurulduktan sekiz gün sonra hastaneden taburcu edildi. Ağır aksak da olsa yürüyebiliyordu ama gücü neredeyse yok denecek kadar azdı ve Chance'in ona aldığı gecelik ve bornozu giymek zorundaydı çünkü orta kısmının etrafında herhangi bir giysiye dayanamıyordu. Ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Atlanta'ya giden bir uçağa yetişecek durumda değildi, geceliğiyle seyahat etmek zorunda kalacağından bahsetmiyorum bile, ama kalacak bir yer bulmalıydı. Serbest bırakılacağını öğrendiğinde telefon rehberini alıp bir otel aradı, otelin oda servisi olduğundan emin oldu ve kendine bir oda ayırttı. Otelde oda servisi vardı; kendine tekrar bakabilecek duruma gelene kadar yapabileceği en iyi şey bir oteldi.

Hastanedeyken ilk başta Margreta'nın gelip iyileşene kadar yanında kalacağına ve ona yardım edeceğine dair kırılğan bir umut beslemişti. Babaları öldüğüne göre, artık saklanmak zorunda değillerdi. Ama Margreta'nın sesi mutlu ve rahatlamış çıksa da, Sunny'nin Des Moines'e gelme önerisine direnmişti. Telefon numaralarını değiş tokuş etmişlerdi ama hepsi bu kadardı ve Margreta geri aramadı.

Sunny anlıyordu. Margreta her zaman insanlarla ilişki kurmakta, onlarla ilişki kurmakta sorun yaşıyordu. Muhtemelen Sunny'yle kurduğu uzun mesafeli iletişimden çok memnundu ve daha fazlasını istemiyordu. Sunny, istediği kız kardeşe asla sahip olamayacağını anlayınca üzüntüsüyle savaşmaya çalıştı ama melankoli bugünlerde onu çok kolay bastırıyordu.

Bunun bir kısmının erken hamileliğin hormonal kaosu olduğunu biliyordu. Bir gün televizyonda izlediği bir bahçe programı gibi en saçma şeylerde bile gözyaşlarına boğuluyordu. Hastane yatağına uzandı ve her zaman bir çiçek bahçesi istediğini ama hiçbir zaman bunu yapamadığını düşünmeye başladı.

bir tane alabildi ve birdenbire kendine acımaya başladı ve gözlerinden yaşlar akan bir aptal gibi orada oturmaya başladı.

Hemşirelerden biri ona depresyonun da fiziksel iyileşmeyle el ele gittiğini söyledi. Güçlendikçe ve daha fazlasını yapabildikçe geçecekti.

Ama depresyonunun en büyük parçası Chance'ti. Her gün ziyarete geliyordu ve bir keresinde, yaralandığı gece konuştuğunu fark ettiği uzun boylu, ölümcül görünümlü adamı da yanında getirmişti. Chance onu şaşırtarak adamı kardeşi Zane olarak tanıttı. Zane onun elini büyük bir nezaketle sıkmış, ona güzel karısının ve üç sevimli çocuğunun fotoğraflarını göstermiş ve yarım saat boyunca kızı Nick'in maceralarını anlatmıştı. Eğer çocuk hakkında söylediklerinin yarısı bile doğruysa, dünya onun büyüdüğü zamana hazırlıklı olsa iyi ederdi.

Zane gittikten sonra Sunny daha da depresyona girdi. Zane onun her zaman istediği şeye sahipti: sevdiği ve karşılığında onu seven bir aile.

Ziyarete geldiğinde, Chance her zaman aralarındaki bu konudan sarmal bir yılan gibi kaçınırdı. Ne yaptıysa yapmıştı ve hiçbir konuşma gerçeği değiştiremezdi. Chance'in mazeret üretmeye çalışmamasına isteksizce de olsa saygı duymak zorundaydı. Bunun yerine Wyoming'deki ailesinden ve artık sadece anne babası orada yaşıyor olsa da hepsinin hâlâ evim dediği dağdan bahsetti. Dört erkek kardeşi, bir kız kardeşi, bir düzine yeğeni ve bir yeğeni vardı; adı çıkmış Nick'i çok sevdiği belliydi. Kız kardeşi ajanlarından biriyle evli bir at terbiyecisiydi; bir erkek kardeşi eski bir aile düşmanının torunuyla evlenmiş bir çiftlik sahibiydi; bir başka erkek kardeşi ortopedi cerrahıyla evli eski bir savaş pilotuydu; Zane bir büyükelçinin kızıyla evliydi; ve en büyük erkek kardeşi Joe, Genelkurmay Başkanı General Joseph Mackenzie'ydi.

Bunların hepsi doğru olamaz, diye düşündü, yine de hikâyelerin gerçeklik payı vardı. Sonra Chance'in mükemmel bir aktör olduğunu hatırladı ve acı onu tekrar batıracaktı.

Kendini bu kasvetli durumdan kurtaramıyor gibiydi. Her zaman gülebiliyordu ama şimdi gülümsemekte bile zorlanıyordu. Dikkatini ne kadar dağıtmaya çalışırsa çalışsın, bilgi her zaman oradaydı ve hayatından neşeyi çalan bir lanet gibi kalbine kazınmıştı. Chance onu sevmiyordu. Her şey bir rolden ibaretti.

Sanki bir parçası ölmüş gibiydi. İçini soğuk ve boş hissediyordu. Bunu saklamaya çalıştı, kendine depresyonun eğer sadece

görmezden geldi ve iyileşmeye odaklandı, ancak her geçen gün içindeki grilik yayılıyor ve derinleşiyor gibiydi.

Serbest bırakıldığı gün, refakatçi nihayet tekerlekli sandalyeyle geldi ve Sunny on beş dakika içinde girişte buluşmak üzere bir taksi çağırdı. Kendini tekerlekli sandalyeye yavaşça bıraktı ve refakatçi, içinde birkaç parça giysisi ve sırt çantası bulunan küçük çantayı kucağına yerleştirdi, sonra da bromeliad'ı üstüne dengeli bir şekilde koydu.

"Eminim serbest bırakılmadan önce bazı kâğıtları imzalamam gerekiyordur," dedi Sunny. "Hayır, sanmıyorum," dedi kadın, emirlerini kontrol ederek. "Buna göre buna, hepiniz gitmeye hazırsınız. Kocanız muhtemelen sizin için halletmiştir."

Sunny evli olmadığını söyleme isteğini bastırdı. Bundan hiç söz etmemişti ve doğrusu hastane masraflarını nasıl karşılayacağını hiç düşünmemişti ama şimdi düşününce Chance'in bütün bunları gerçekten de hallettiğini fark etti. Belki de en azından onun hesabını ödeyebileceğini düşünmüştü.

Onun burada olmamasına şaşırmıştı, çünkü bebeğin hayatının bir parçası olmak konusunda çok kararlıydı ve ziyaret etmekte ısrarcıydı. Tek bildiği, onun gizemli bir casusluk işi için çağrılmış olduğuydu.

Onu hafife almıştı. Eskort onu hasta taburcu alanının kapısına götürdüğünde, kapalı girişin altına park etmiş tanıdık koyu yeşil bir Ford Explorer gördü. Chance direksiyonun arkasından uzun boyunu açtı ve onu karşılamaya geldi.

"Ben zaten bir taksi çağırdım," dedi, ama bunun boşa nefes tüketmek olduğunu biliyordu.

"Zor," dedi kısa ve öz bir şekilde. Kadının giysilerini ve bromeliad'ı alıp Explorer'ın arkasına koydu, sonra da yolcu kapısını açtı.

Sunny ayakta durmaya hazırlanmak için tekerlekli sandalyenin koltuğunda kendini öne doğru itmeye başladı; normal bir sandalyede otururken bu sanatta ustalaşmıştı ama tekerlekli sandalye daha zordu. Chance ona bıkkın bir bakış attıktan sonra eğildi ve onu güçlü kollarının arasına aldı, ağırlığını kolaylıkla taşıyarak Explorer'a bıraktı.

"Teşekkür ederim," dedi kibarca. En azından medeni davranacaktı ve onun yöntemi onunkinden çok daha az acı verici ve zaman alıcıydı.

"Bir şey değil." Emniyet kemerini kıza bağladı, kayışların ameliyat kesisine sürtünmediğinden emin olduktan sonra kapıyı kapattı ve direksiyonun altına kaymak için etrafından dolaştı.

"Bir otelde oda ayırttım," dedi. "Ama nerede olduğunu bilmiyorum, o yüzden size yolu tarif edemem."

"Otele gitmiyorsun," diye hırladı.

"Bir yere gitmek zorundayım," diye belirtti. "Araba kullanamıyorum ve havaalanında pazarlık yapamam, bu yüzden oda servisi olan bir otel tek mantıklı çözüm."

"Hayır, değil. Seni eve götürüyorum."

"Hayır!" dedi şiddetle, içindeki her şey onun yanında günlerini geçirme fikrini reddediyordu.

Çenesi sertleşti. "Başka seçeneğin yok," dedi acımasızca. "Gidiyorsun - yol boyunca tekmelesen ve çılglık atsan bile."

Baştan çıkarıcıydı. Çok cazipti. Sadece tekmelemenin kesiği ne kadar kötü çekeceği düşüncesi bu fikre direnmesine neden oldu.

Arabayla havaalanına gittiğini fark edene kadar parası düşmemişti. "Nereye gidiyoruz?"

Ona sabırsız bir bakış attı. "Sana söylemiştim. Sunny, Des Moines'de yaşamadığımı biliyorsun."

"Pekala, nerede yaşamadığını biliyorum. Ama nerede yaşadığını bilmiyorum." "Ve bana söyleseydin bile, muhtemelen yalan olurdu" diye eklemekten kendini alamadı.

Bu kez bakışları sülfürikti. "Wyoming," dedi dişlerini sıkarak. "Seni eve, Wyoming'e götürüyorum."

Uçuş boyunca sessizdi, sadece gerektiğinde ve o zaman da tek heceli konuşuyordu. Dikkati aşağıdaki manzaradayken Chance onu inceledi, güneş gözlükleri gözlerini saklıyordu. Birlikte oldukları süre boyunca o kadar çok uçmuşlardı ki, sanki ait oldukları yerdeymişler gibi bir kez daha onunla birlikte uçakta olmak doğal gelmişti. Yorgun ve rahatsız olması gerektiğini bilmesine rağmen, en az telaşla ve hiçbir şikâyetle bulunmadan yerleşmişti.

Çok zayıf görünüyordu, sanki iyi bir rüzgar onu uçuracakmış gibi. Yanaklarında ya da dudaklarında hiç renk yoktu ve vermesi gerekmeyen on kiloyu vermişti. Doktor, kadının tam zamanında iyileşmekte olduğunu ve hamileliğinin bebeğin durumu hakkında bir şey söylemek için henüz çok yeni olmasına rağmen, tüm önlemleri aldıklarını ve bebeğin iyi olacağından emin olduğunu söylemişti.

Bebek için ne kadar heyecanlansa da, Chance hamileliğin gücünü azaltacağından ve iyileşmesini yavaşlatacağından daha çok endişeleniyordu. Şu anda toplayabileceği tüm kaynaklara ihtiyacı vardı ama doğa, gelişmekte olan çocuğun önce ihtiyacı olanı almasını sağlayacaktı. İhtiyacı olanı aldığından emin olabilmesinin tek yolu, her dakika izlenmesini, üzerine titrenmesini ve şımartılmasını sağlamaktı. Bunun için en iyi yer Mackenzie'nin Dağı'ydı.

Onları aramış ve Sunny'yi oraya getireceğini söylemişti elbette. Onlara tüm durumu, kızın hamile olduğunu ve onunla evlenmeye niyetli olduğunu, ama kızın hâlâ ona çok kızgın olduğunu ve onu affetmediğini anlatmıştı. Sunny'nin gözüne tekrar girebilmek için kendine büyük bir görev biçmişti. Ama onu Dağ'a götürdükten sonra, onu yıpratmak için acele etmeyeceğini düşündü.

Mary, tipik olarak, kendinden geçmişti. Sunny'nin onu affedeceğine kesin gözüyle bakıyordu ve onu evlenip kendisine daha fazla torun vermesi için kışkırttığından, muhtemelen istediği her şeyi elde ettiğini düşünüyordu.

Chance onun bunu yapmasını sağlamak için elinden geleni yapacaktı, çünkü onun istediği şey tam da kendisinin istediği şeydi. Her zaman asla evlenmeyeceğine ve çocuk sahibi olmayacağına yemin etmişti ama kader devreye girmiş ve işleri başka türlü düzenlemişti. Evlenme ihtimali onu korkutuyordu, hayır, ödünü koparıyordu, o kadar ki Sunny'ye bu konuyu açmamıştı bile. Ona kendisi hakkında bilmesi gerekenleri nasıl anlatacağını bilmiyordu ve öğrendiğinde ne yapacağını, teklifini kabul edip etmeyeceğini ya da ona geberip gitmesini söyleyip söylemeyeceğini bilmiyordu.

Ona umut veren tek şey, kızın onu sevdiğini söylemiş olmasıydı. Ona nasıl tuzak kurduğunu öğrendiğinden beri bunu söylememişti ama Sunny kolay seven bir kadın değildi. Eğer içinde bir aşk kıvılcımı kaldıysa, onu tamamen söndürmediyse, onu canlandırmanın bir yolunu bulacaktı.

Zane'in arazisindeki uçak pistine indi ve onları neyin beklediğini gördüğünde kalbi sert bir şekilde çarptı. Sunny'nin bile ilgisini çekmişti. Daha dik oturdu ve vurulduğundan beri ilk kez yüzünde o canlı ilginin bir ipucunu gördü. "Neler oluyor?" diye sordu.

Morali yerine gelen adam sırtıttı. "Bir karşılama partisine benziyor."

Tüm Mackenzie klanı uçak pistinde toplanmıştı. Herkes. Josh ve Loren üç oğullarıyla birlikte Seattle'dan gelmişlerdi. Mike ve Shea ve iki oğulları. Zane ve Barrie, her biri ikizlerden birini tutuyordu. Ve orada

üzerinde izin verilenden daha fazla meyve salatası bulunan Hava Kuvvetleri üniformasını giymiş Joe'ydu. Programından buraya gelmek için nasıl zaman ayırdığını Chance bilmiyordu ama Joe ülkedeki en yüksek rütbeli subay olduğu için neredeyse istediği her şeyi yapabiliyordu. Yanında duran, turkuaz kapri pantolonu ve beyaz sandaletleriyle son derece şık görünen ve yaşına göre de son derece iyi görünen Caroline'ın serbest kalması muhtemelen daha zor olmuştu. Dünyanın en üst düzey fizikçilerinden biriydi. Beş oğlu da onunla birlikteydi ve en büyükleri olan John bu kez yanında kız arkadaşı olan tek kişi değildi. Maris ve Mac birlikte duruyorlardı; Mac'in kolu Maris'in zayıf bedeninin etrafına koruyucu bir şekilde sarılmıştı. Annem ve babam da tüm grubun ortasındaydı; Nick, Wolf'un kollarında mutlu bir şekilde tünemişti.

Her birinin, bebeklerin bile elinde bir balon vardı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Sunny. Solgun ağzının köşeleri sekiz gündür gördüğü ilk gülümsemeyle yukarı doğru hareket etti.

Motoru durdurup dışarı çıktı, sonra diğer kapıya gitti ve Sunny'yi dikkatle dışarı çıkardı. Sunny bu toplanma karşısında o kadar şaşkındı ki, kolunu adamın boynuna doladı.

İşaret bu olmalıydı. Wolf eğildi ve Nick'i ayağa kaldırdı. Bir anda Chance'e doğru koşmaya başladı; koşuyor, zıplıyor ve her zamanki gibi onun adını haykırıyordu. "UncaDance, UncaDance, UncaDance!" Elindeki balon çılgın bir şey gibi sallanıyordu. Tüm kalabalık onun peşinden ilerlemeye başladı.

Saniyeler içinde etrafları sarıldı. Herkesi Sunny'yle tanıştırmaya çalıştı ama cümlesini tamamlayamayacak kadar çok şamata vardı. Baldızları, sağ olsunlar, sanki onu yıllardır tanıyorlarmış gibi gülüyor ve gevezelik ediyorlardı; erkekler flört ediyordu; Mary'nin yüzü gülüyordu ve Nick'in tiz sesi herkesin üzerinde duyuluyordu. "Bu çok ama çok güzel bir elbise." İpek bornozu parmakladı ve Sunny'ye bakarak gülümsedi.

John eğildi ve Nick'in kulağına bir şeyler fısıldadı. "Elbise," dedi, r'yi vurgulayarak, "Bu gerçekten çok güzel bir elbise."

Herkes alkışladı ve Nick parladı.

Sunny güldü.

Chance'in kalbi bu sesle yerinden fırladı. Boğazı düğümlendi ve bir an için gözlerini kapadı. Gözlerini açtığı anda Mary kontrolü ele almıştı.

"Çok yorulmuş olmalısın," diyordu Sunny'ye o tatlı, Güneyli aksanlı sesiyle. "Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok canım. Evde senin için hazır bir yatak var ve istediğin kadar uyuyabilirsin. Chance, onu arabaya kadar taşı ve dikkatli ol."

"Evet, hanımefendi," dedi.

"Bekle!" Nick aniden feryat etti. "İşareti unuttum!"

"Ne işareti?" Chance, yeğenine bakabilmek için Sunny'nin yerini nazikçe değiştirerek sordu.

Küçük kırmızı şortunun cebini karıştırdı ve buruşuk bir kâğıt parçası çıkardı. Kâğıdı Sunny'ye uzatmak için parmak uçlarında yükseldi. "Hepsini tek başıma yaptım," dedi gururla. "Gama yardım etti."

Sunny kâğıt parçasını açtı.

Nick ona, "Bir wed cwayon kullandım," diye bilgi verdi. "Çünkü en iyisi o." "Kesinlikle öyle," diye onayladı Sunny. Sesli bir şekilde yutkundu. Chance ona baktı. elindeki kâğıdın titrediğini gördü.

Harfler şekilsiz, sallantılı ve farklı boyutlardaydı. Küçük kız, Mary'nin uzman ve sabırlı yardımıyla uzun süre üzerinde çalışmış olmalıydı, çünkü sözcükler okunabiliyordu. " 'Evine hoş geldin Sunny'," diye yüksek sesle okudu Sunny. Yüzü buruşmaya başladı. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel tabela" dedi, sonra yüzünü Chance'in boynuna gömdü ve gözyaşlarına boğuldu.

"Evet," dedi Michael. "Hamile, tamam."

Kimin kime, Sunny'nin mi Mackenzie'lere, yoksa Mackenzie'lerin mi ona daha çok aşık olduğunu söylemek zordu. Chance onu Mary'nin kendisi için hazırladığı büyük boy yatağın ortasına yerleştirdiğinde -buranın eski yatak odası olduğunu söylememiştii- Sunny bir kraliçe gibi saraya yerleşti. Uyumak için uzanmak yerine kendini yastıklara dayadı ve kısa süre içinde tüm kadınlar ve küçük çocukların çoğu içeride, yatakta ve yerde, hatta bazıları sandalyelerde oturuyordu. İkizler yatağın bir ucundan diğer ucuna gidip geliyor, destek almak için örtülere tutunuyor ve Barrie'nin "ikiz konuşması" dediği şekilde birbirlerine gevezelik ediyorlardı. Shea Benjy'yi yere yatırmış, gıdıklıyor ve her durduğunda, "Daha! Daha fazla!" Nick yatakta bağdaş kurmuş oturuyor, elinde "wed cwayon", titizlikle başka bir işaret üzerinde çalışıyordu. İlki çok başarılı olduğu için bu Barrie içindi ve onu orantısız yıldızlarla süslüyordu. Loren, bir

Doktor, Sunny'nin yarasının ayrıntılarını ve şu anki durumunu öğrenmek istiyordu. Caroline doğaçlama bir moda danışmanlığı yapıyor, Sunny'nin saçlarını tarıyor ve başının üstünde döndürüyordu, bazı çok seksi dallar ince boynunda serbestçe kıvrılıyordu. Koyu renk gözleri parlayan Maris, Sunny'ye kendi hamileliği hakkında her şeyi anlatıyordu ve Mary de her şeyi denetliyordu.

Ailesini en iyi yaptıkları şeyi yapmaları, bir sıcaklık ve aidiyet büyüşü örmeleri için bırakan Chance ahıra doğru yürüdü. Kendini gergin, endişeli ve biraz da paniklemiş hissediyordu ve biraz huzur ve sessizliğe ihtiyacı vardı. Bu gece ortalık sakinleştğinde Sunny'yle konuşmak zorundaydı. Bunu daha fazla erteleyemezdi. Kendisini affedebilmesi, söyleyeceklerinin onu tamamen kendisine düşman etmemesi için umutsuzca dua etti, çünkü onu o kadar çok seviyordu ki onsuz yaşayabileceğinden emin değildi. Yüzünü ona gömüp ağladığında, kalbi neredeyse duracaktı çünkü ondan uzaklaşmak yerine ona dönmüştü.

Yine gülmüştü. Bu ses hayatında duyduğı en tatlı sestti ve onu neredeyse insansızlaştırmıştı. Onun gülüşünü duymadan yaşamayı hayal bile edemiyordu.

Kollarını ahır kapısının üstünde kavuşturdu ve başını onlara yasladı. Onu affetmek zorundaydı. Affetmek zorundaydı.

"Zor, değil mi?" Wolf derin sesiyle Chance'in yanına gelip kollarını ahır kapısının üstüne koydu. "Bir kadını sevmek. Ve bu dünyadaki en güzel şey."

"Bunun olacağını hiç düşünmemiştim," dedi Chance, kelimeler zorlanarak. "Çok dikkatliydim. Evlilik yok, çocuk yok. Her şey benimle bitecekti. Ama o beni gafil avladı. Ona o kadar hızlı aşık oldum ki kaçacak zamanım olmadı."

Kurt doğruldu, siyah gözleri kısıldı. "Ne demek 'seninle bitecek'? Neden çocuk istemiyorsun? Onları seviyorsun."

"Evet," dedi Chance usulca. "Ama onlar Mackenzie."

"Sen bir Mackenzie'sin." Derin sesinde çelik vardı.

Chance yorgun bir şekilde ensesini ovuşturdu. "Sorun da bu zaten. Ben gerçek bir Mackenzie değilim."

"Eve girip içerideki küçük kadına onun oğlu olmadığını mı söylemek istiyorsun?" Wolf sertçe sordu.

"Kesinlikle hayır!" Hiçbir şekilde ona böyle zarar veremezdi.

"Sen benim oğlumsun. Önemli olan her yönden, sen benimsin."

Bu gerçek Chance'i alçalttı. Başını tekrar kollarına yasladı. "Beni nasıl bu kadar kolay kabul edebildiğini hiçbir zaman anlayamadım.

Nasıl bir hayat sürdüğümü biliyorsunuz. Ayrıntıları bilmiyor olabilirsiniz ama genel olarak iyi bir fikriniz var. Vahşi bir hayvandan fazlası değildim. Annemin hiçbir fikri yoktu ama senin vardı. Ve yine de beni evinize getirdiniz, hem annemin hem de Maris'in yanında olmama güvendiniz-"

"Ve bu güven haklıydı, değil mi?" Wolf sordu.

"Ama öyle olmayabilirdi. Bunu bilmenin hiçbir yolu yoktu." Chance durakladı, içindeki karanlığa baktı. "On, belki de on bir yaşındayken bir adam öldürdüm," dedi açıkça. "Bu senin eve getirdiğin vahşi çocuk. Çaldım, yalan söyledim, diğer çocuklara saldırdım ve onları dövdüm, sonra da istediğim her şeyi aldım. İşte ben böyle biriyim. O çocuk hep içimde yaşayacak."

Wolf ona sert bir bakış attı. "On yaşındayken bir adamı öldürmek zorunda kaldıysan, o piçin öldürülmeyi hak ettiğinden şüpheleniyorum."

"Evet, bunu hak etti. Sokakta yaşayan çocuklar böyle sapıklar için adil bir oyun." Ellerini sıktı. "Sunny'ye söylemek zorundayım. Ne olacağını, çocuklarına ne tür genler aktaracağımı bilmeden ona benimle evlenmesini teklif edemem." Sert bir kahkaha attı. "Ne tür genler olduğunu bilmemem dışında. Geçmişimde ne olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim annemin uyuşturucu bağımlısı bir fahişe olduğu ve-"

"Orada dur," dedi Wolf, sesinde çelik bir ton vardı.

Chance ona baktı, tanıdığı tek babaya ve dünyada en çok saygı duyduğu adama.

"Seni kimin doğurduğunu bilmiyorum," dedi Wolf. "Ama kan bağıni bilirim evlat ve sen safkan bir atsin. Hayatımda en çok neye pişmanım biliyor musun? On dört yaşına kadar seni bulamadığıma. İlk adımını attığında elinin parmağını tuttuğunu hissetmemek. Diş çıkarırken ya da hastayken geceleri seninle kalkmamak. Tüm çocukların ihtiyaç duyduğu şekilde sana sarılamamak. Seni aldığımızda bunların hiçbirini yapamadım, çünkü vahşi bir tay kadar ürkektin. Sana dokunmamızı istemiyordun ve ben de buna saygı duymaya çalışıyordum.

"Ama bilmen gereken bir şey var. Seninle hayatımda hiçbir şeyle gurur duymadığım kadar gurur duyuyorum, çünkü sen tanıdığım en iyi adamlardan birisin ve bulunduğun yere gelmek için herkesten çok daha fazla çalışman gerekti. Evlat edinmek için dünyadaki tüm çocukları seçme şansım olsaydı, yine de seni seçerdim."

Chance gözleri ıslak bir şekilde babasına baktı. Wolf Mackenzie kollarını yetişkin oğluna doladı ve ona sarıldı, tam da yapmak istediği gibi

tüm bu yıllar boyunca. "Ben olsam seni seçerdim," dedi tekrar.

Chance yatak odasına girdi ve kapıyı sessizce arkasından kapattı. Kalabalık çoktan dağılmıştı, çoğu kendi evlerine gitmiş, bazıları geceyi burada ya da Zane'in veya Michael'ın evinde geçirmişti. Sunny yorgun görünüyordu ama yanaklarında biraz renk vardı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu usulca.

"Yorgunum," dedi. Gözlerini ondan kaçırdı. "Daha iyi."

Onu itip kakmamaya özen göstererek yatağın üzerinde yanına oturdu. "Sana söylemem gereken bazı şeyler var," dedi.

"Eğer bu bir açıklamaysa, hiç zahmet etme," diye karşılık verdi. "Beni kullandın. Güzel. Ama lanet olsun, işi bu kadar ileri götürmene gerek yoktu! Tek yaptığın bir oyun oynamakken sana aşık olacak kadar aptal olmamın beni nasıl hissettirdiğini biliyor musun? Egonu mu okşadı!"

Elini kızın ağzına götürdü. Bronzlaşmış parmaklarının üzerinde, gri gözlerinde ona karşı saf bir öfke parlıyordu. Derin bir nefes aldı. "İlk ve en önemli şey şu: Seni seviyorum. Bu bir oyun değildi. Seni gördüğüm anda düşmeye başladım. Durdurmaya çalıştım ama-" Omuz silkti ve önemli kısma geri döndü. "Seni o kadar çok seviyorum ki içim acıyor. Senin için yeterince iyi değilim ve bunu biliyorum."

Elini kenara itti ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Ne? Yani, yaptıklarından sonra sana katılıyorum ama ne demek istiyorsun?"

Kızın elini tuttu ve kız ondan uzaklaşmayınca rahatladı. "Ben evlatlığım," dedi. "O kısmı sorun değil. En iyisi bu. Ama biyolojik ailemin kim olduğunu ya da onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Beni sokağa attılar ve unuttular. Sokaklarda vahşi bir şekilde büyüdüm, yani gerçekten sokaklarda. Evlat edinildiğim on dört yaşına kadar bir evim olduğunu hiç hatırlamıyorum. Gezegendeki en değersiz insanlardan gelmiş olabilirim ve muhtemelen öyleyim, aksi takdirde beni açlıktan ölmeye terk etmezlerdi. Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum, ama benimle evlenirsen ne elde edeceğini bilmelisin."

"Ne?" dedi tekrar, sanki ona ne söylediğini anlayamamış gibi.

"Sana daha önce evlenme teklif etmeliydim," dedi içindikileri dökerek. "Ama birine nasıl evlenme teklif edebilirim ki? Ben bir jokerim. Benimle ne elde edeceğini bilmiyorsun. Gitmene izin verecektim ama sonra

bebeği öğrendim ve bunu yapamadım. Ben bencilim Sunny. Her şeyi istiyorum, seni ve bebeğimizi. Eğer bu riski alabileceğini düşünüyorsan-"

Kadın geri çekildi, yüzünde öylesine kuşkulu ve öfkeli bir ifade vardı ki, adam buna neredeyse dayanamayacaktı. "Buna inanmıyorum," diye mırıldandı ve adamın suratına bir tokat attı.

Tam gücüne kavuşmamıştı ama yine de çok etkiliydi. Chance orada öylece oturuyor, acıyan çenesini bile ovmuyordu. Kalbi içinde burkuluyordu. Eğer ona tekrar vurmak istiyorsa, bunu hak ettiğini düşündü.

"Seni aptal!" diye bağırdı. "Tanrı aşkına, benim babam bir teröristti! Taşıdığım miras bu ve sen ailenin kim olduğunu bilmediğin için mi endişeleniyorsun? Keşke babamın kim olduğunu bilmeseydim! Buna inanmıyorum! Beni sevmediğini sanıyordum! Beni sevdiğini bilseydim her şey yoluna girerdi!"

Chance irkilerek derin bir küfür savurdu, Nick'in gerçekten ama gerçekten kötü sözlerinden biriydi bu. Bu terimlerle ifade edersek, kulağa inanılmaz derecede önemsiz geliyordu. Kızın sevimli, öfkeli yüzüne baktı ve göğsündeki ağırlık sanki hiç olmamış gibi kalktı. Birdenbire gülmek istedi. "Seni o kadar çok seviyorum ki çıldırmak üzereyim. Peki, benimle evlenir misin?"

"Mecburum," dedi huysuzca. "Senin bir bakıcıya ihtiyacın var. Ve sana bir şey söyleyeyim, Chance Mackenzie, adrenalinini yükseltirken hâlâ dünyanın dört bir yanına uçup bıçaklanacağını ve vurulacağını düşünüyorsan, o zaman tekrar düşünsen iyi olur. Evde benimle ve bu bebekle kalacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı," dedi. Ne de olsa Mackenzie erkekleri kadınlarını mutlu etmek için her zaman ne gerekiyorsa yaparlardı.

Sonsöz

Sunny uyuyordu, uzun süren doğum sancısı ve ardından bebek gelmeyince ameliyat olmanın verdiği korku ve stres yüzünden bitkin düşmüştü. Gözleri yorgunluktan daire şeklindeydi ama Chance onun hiç bu kadar güzel olmadığını düşünüyordu. Bebeği kollarına bıraktığında yüzü yücelmişti. Ölene kadar o anı asla unutamayacaktı. Odadaki sağlık personeli yok olup gitmiş, sadece o, karısı ve çocukları kalmıştı.

Oğlunun buruşuk, bir o kadar da yorgun küçük yüzüne baktı. Bebek sanki bir maraton koşmuş gibi uyuyordu, tombul elleri

küçük yumrukları vardı. Tüy gibi siyah saçları vardı ve yeni doğmuş bir bebeğin göz rengini kestirmek zor olsa da, Sunny'ninkiyle aynı parlak griye dönüşebileceğini düşünüyordu.

Zane kafasını kapıdan içeri soktu. "Merhaba," dedi usulca. "Keşif için gönderildim. Hâlâ uyuyor, ha?"

Chance, bebek gibi mışıl mışıl uyuyan karısına baktı. "Zor zamanlar geçirdi."

"Vay be, 5 kilo küsur. Yardıma ihtiyacı olmasına şaşmamalı." Zane tamamen odaya girdi ve baygın küçük yüzü incelerken gülümsedi. "Gel, onu tutmama izin ver. Ailesiyle tanışmaya başlaması gerekiyor." Bebeği Chance'in elinden aldı ve ustalıkla göğsüne bastırdı. "Ben senin amcan Zane'im. Beni etrafta sık sık göreceksin. Seninle oynamak için can atan iki küçük oğlum var ve Maris teyzenin de -bir dakika içinde onunla tanışacaksın- senden biraz daha büyük bir oğlu var. Eğer gözlerini açıp etrafına bakarsan bir sürü oyun arkadaşın olacak."

Zane onu salladığında bile bebeğin göz kapakları titreyerek açılmadı. Pembe dudakları bilinçsiz bir emme hareketiyle kıpırdadı.

Zane büyük elini bebeğin küçük, yuvarlak kafatasının üzerinde gezdirirken yumuşak bir sesle, "Ne kadar küçük olduklarını çabuk unutuyorsun," dedi. Chance'e baktı ve sırtıttı. "Görünüşe göre hâlâ küçük bir kızın nasıl yapılacağını bilen tek kişi benim."

"Evet, bu sadece benim ilk denemem."

Yataktan gelen bir ses, "Hepsi üç kilo olacaksa bu senin de sonuncun olacak," dedi. Sunny içini çekip saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı ve oğlunu görünce yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Onu bana ver," dedi kollarını uzatarak.

Bu tür şeylerin bir protokolü vardı. Zane bebeği Chance'e verdi, Chance de onu Sunny'ye götürüp kucağına oturttu. Ne kadar sık görürse görsün, anne ile yeni bebek arasındaki birliktelikten, sanki birbirlerini temel, ilkel bir düzeyde tanıyormuş gibi birbirlerine bakmalarından her zaman etkilenirdi.

"Eşlik edecek kadar iyi hissediyor musun?" Zane sordu. "Annem bu ufaklıkla ilgilenmek için can atıyor."

"Kendimi iyi hissediyorum," dedi Sunny, ama Chance onun iyi hissetmediğini biliyordu. Onu öpmek zorunda kaldı ve oğulları sadece birkaç saatlik olmasına rağmen şu anda bile aralarında bir sıcaklık vardı. Kadın biraz gülerek geri çekildi ve

kızardı. "Benden uzak dur, seni sersem," diyerek ona takıldı ve o da güldü.

"Ona ne isim vereceksin?" Zane sordu. "Aylardır soruyoruz ama bir türlü söylemiyorsun. Daha fazla sır olarak kalamaz."

Chance parmağını bebeğin tüylü yanağında gezdirdi, sonra kollarını hem Sunny'ye hem de bebeğe doladı ve onları yakın tuttu. Hayat bundan daha iyi olamazdı.

"Wolf," dedi. "O küçük Wolf."

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.